

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ZAMANSIZ MEVSİMLER

Reyhan Saygın

ZAMANSIZ
MEV
SİM
LER

Reyhan Saygın

ZAMANSIZ MEVSİMLER

Reyhan Saygın

1970'te, Ankara'da doğdu. Ankara Tevfik Fikret Lisesi'nde okurken yazmaya başladı. A.Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesi, İşletme Bölümünü bitirdi. Bugün iletişim alanında çalışırken yazılarını (www.kelimeleretrafta.wordpress.com) isimli bloğunda paylaşıyor.

ayizi
kitap

Ayizi Yayınları 41
Edebiyat Dizisi 20. Kitap
Yayın Koordinatörü: İlknur Üstün

ZAMANSIZ MEVSİMLER

Reyhan Saygın
1.Baskı, Aralık 2016, Ankara
ISBN: 978-605-83419-1-3
Yayıncı Sertifika No: 20762

Zamansız Mevsimler'i
Reyhan Saygın yazdı,
Hatice Ayrancı yayına hazırladı,
tasarımı Tennur Baş yaptı.

Baskı ve Cilt:
Sena Ofset
Sertifika No: 12064
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi
B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul
Tel: + 90 212 613 03 21

AYIZI YAYINLARI

A: Atatürk Bulvarı No: 223/12 06680 Kavaklıdere/Ankara Türkiye
T: +90.312.467 16 18 F: +90.312.467 16 19
W: www.ayizi.com.tr E: bilgi@ayizi.com.tr

ZAMANSIZ MEVSİMLER

Reyhan Saygın

İnci ve Aydın'a.

Benim annem ve babam oldukları için.

1. BÖLÜM

05 Haziran 2014, gece

Derin bir nefes, sanki burun deliklerimin arkası açık.

Öyle bir nefes ki sanki gözlerimden, elmacık kemiklerimden hatta yanaklarımdan aldığım bir soluk. Belki de evrenin tüm havasını çektim gözeneklerimden gerisin geriye evrene doğru.

Ağzım açık galiba, o kocaman nefes bir ağız dolusu sanki boğazımda.

Hafiflik, saçlarım gergin değil. Göz kapaklarım açık mı hatırlamıyorum ama güneşe bakar gibi kamaşmış. Omuzlarım geride, hatta boynum bir kuğu gibi uzun hiç olmadığı kadar. Gövdem ne kadar ince, uzun ve hafif. Sabah rüyaları gibi deği-

şık bir his içindeyim, başım sonsuza doğru uzanırken. Ellerim sıkı sıkıya kenetlenmişti az önce ama şimdiki boşluk duygusu beni şaşırtmıyor bile. Gövdem boşlukta bomboş, galiba uzakta.

Sesim var mı bilmiyorum, o koca nefesle birlikte, çıktı, gitti. Kulaklarım donmuş gibi ne sesimi ne nefesimi duyacak durumda değil zaten. Boşluğun sesinde kaybolmuş gibiyim.

Mevsimsiz bir havadayım, az evvel sıcaktı içim, şimdi tanımsız bir iklimde. Adımlarım yok, derin bir uykunun ortasında gibi bacaklarım ağır. Koşmaya çalışmadım oysa, aslında hissizim.

Az önceyi bilememenin garipliği içinde sabit, vücudum evrene dağılmış, ruhum seyirci olmuş duruyorum.

Hayır, neyi bildiğimin bilmezliği içinde savruluyorum toz dumanın içinde.

Zift rengi durgunluğun içinde kayan bir noktayım.

Zaman durduğundan nefessizim.

Nefessiz olduğumdan gözlerim karanlık.

Karanlık olduğundan hareketsizim.

Hareketsiz olduğumdan...

Ocak, 2012

İyi oldu, nefes terapisine eşek yüküyle para bayıldığım!

Hanımfendinin o bir tencere jöle kıvamındaki kalçalarıyla, kapanmak üzere can çekişen asansör kapısına müdahale etmesiyle, 15 kişi aynı kutunun içinde kalmamızla terapinin tüm etkileri sıfırlanıverdi. Kabahat bende elbette, spor niyetine çıkıver 8 katı! Ne var yani, spor salonunda bilmem kaç merdiven çıktım diye hesap yapıyorsun ama. Yok! Yarından itibaren bu merdivenler çıkılacak, yoksa dayanamam o derinden gelen vücut kokularının bütünleşerek dayanılmaz bir esans haline dönüşüp bir de burnuma yapışmasına, sonra da genzime.

Bu ağır koyu renk takımları içinde derinden koku salan yaratıklar mesela, sabah karılarını veya sevgililerini ya da hadi geçtim, annelerini mesela öpüp, hadi onu da geçtim yanlarından geçerek evlerinden çıktıklarında, bu kokuyu salmıyorlar mı? Yoksa sadece asansöre has bir durum mu? Kardeşim, insan sevdiği yaratığın kokusunu almaz mı? Yoksa insana sevdiceğinin her kokusu güzel mi gelir? Yok canım deve, artık!

Bir de sabahın körü sahneye çıktı çıkacak gibi hazırlanmış, kuaförden sıcak çıkmış çalışma arkadaşlarımız var. Bunlar da genelde, daha önemli işleri olduğunda herhâlde, daha önce defalarca giyilmiş kıyafetlerini giyiverirler, ne var canım sıkır deodorantı, ooh mis! Olan yine biz, sabah cezalılarına olur. Koltuk altını oynatan her harekette alırız payımızı.

Basma kardeşim o düğmeye, kaldırma kolunu!

Günlük dozu alınca o günden hayır gelmez artık. Yutkundukça yutar durursun o kokuyu. O öyle, asılı kalır, durur.

Şu konuyu terapistle sormalıyım. Biz derin derin nefes almak yerine gerektiğinde ne kadar tutabiliriz bu mereti.

Allahtan 32. katta değilim, 8. katta biter bu eziyet.

Bir de ofis çenebazları vardır.

Sanırsınız ki bunların evlerinde konuşmak yasak. Sabah gelir gelmez, daha ilk çaylarını yudumlarken konuşmaya başlarlar. Üstündeki gömleği aslında nasıl ucuza aldığından tutun da dizideki bilmem kimin aldatılmasına ne kadar üzüldüğüne, çocuğunun ne kadar olağanüstü olduğundan, kocasının öküzlüklerinin aslında çok çalışmasından olduğuna kadar hayatına dair tüm gereksiz bilgileri dinlemek durumunda kalırsınız. Gün boyunca bu böyle devam eder. Siz bir yandan halinize şükredip, bir yandan çalışmaya ve halka inmeye tenezzül etmeyen “snop şey” sıfatına layık olacak diğer davranışları tekrar etmeye devam edersiniz. Bazen “snop şey” yani daha halk diliyle “kendini bi bok sanan zengin kaltak” olmak iyidir,

Çünkü sadece arkanızdan konuşabilirler. Ne kadar sizden daha iyi üniversiteleri bitirmiş olsalar da o genlerinden gelen eziklik, yüksek sesle konuşmaya engeldir hep. Seslerini biraz yükseltse-ler, mahallelerindeki kadınların seslerinin aynısını duyacak-larından korkarlar. O yüzden belirli bir tonda laf sokmaya çalışırlar.

“Uykusuz musun? Biraz şey gözüktüyor da yüzün”...

Nasıl gözüktüyor pardon, son günlerde bir iki kilo verip ver-mediğimi mi soracaktın. Senin gibi çoluk çocuk ve çok çalış-şan bir kocaya sahip olamadığım için evimde pişemeyen pilav, börek gibi yemekleri yemek zorunda kalmadığım için mi kilo vermiş olduğumu ima ediyorsun? Ne zannediyorsun, sanki bir sıkıntım olsa sana mı söyleyeceğim, sonra 32 kattan birden du-yayım. Ne zaman hayatımı paylaştım ki seninle, ayrıca senin de hayatını duymak istemiyorum.

Mesela bir eve taşınırsınız; üst komşunuzdan, kapıcıya ka-dar yeni, sorumlu şahsiyetler belirir hayatınızda. Bir süre sonra ister istemez kendinizi işi gücü başka insanların yaşamlarını bir dizi merakıyla izleyen bu insancıkların karşısında hesap vermek durumunda hissedersiniz.. Getirdiğiniz eşyalardan tu-tun kapının önüne koyduğunuz çöplere kadar her türlü delil, sizin nasıl bir şey olduğunuzu anlatır. Hele bir de evin içini görme şansına erenler sizinle ilgili bilinebilecek her şeyle ilgili fikir yürütme hakkına sahiptirler artık. Aslında sizi tanıyor-lardır. Bir süre sonra evinizden çıkan yemek kokuları da bu tespitleri pekiştirir.

-Ay aylardır bir kere bile tencere yemeği yapmadı bu kadın. Ayol bilmez miyim, bir kere olsun bir soğan kokusu gelir in-sanın evinden. Eee erkek gider tabi, şekerim adamın karnını doyuramazsan bulur doycak başka bir yer, değil mi?

Aslında ne kolaydır apartmanın girişinde karşılaştığın, o bol soğanlı yemek pişiren, hamarat kadının kocasının gözlerindeki

açlığı görmek. Sen pişir yahnileri ablacım, abim taze et aç, taze et!!! Senin göbek deliğine yaklaşmış memelerin, diz kapağının üzerine sarkmış baldırların, açtırmaktan kendinden geçmiş, mısır püskülü saçların doyurmuyor bu adamı, eee ablacım adam bakar tabi ağzının suyunu akıta akıta, değil mi?

Kaza eseri balkona çamaşır asıp ağzımın payını aldığımdan beri, kimse ne sıklıkla çarşaf değiştirdiğime, iç çamaşırlarımın ne menem bir şey olduğuna dair fikir yürütemiyor artık.

Gerçekten bazen ne kadar az insan eşittir huzur denklemine tüm kalbimle inanıyorum. Ama mecburiyet işte; bu insanlarla ve de size önceden biçilmiş aile ile yaşamak zorundayız bir yere kadar.

Kendi kendime konuşmayı bırakıp çalışmam lazım artık.
Of...

Nisan 2012

Bizim aile, dışarıdan bakıldığında, bir Rus yazarın romanından esinlenmiş, uzun sahnelerin olduğu bir tiyatro oyun gibidir.

Bu oyunda; kız kardeşim Manolya ve yurt dışına kaçıp sonra ana dilini unutacak kadar yabancılaştan -çünkü yıllardır sesini duyamadım- erkek kardeşim Ali, kendini alkole adayan babam Osman başrol oyuncularındır. Ben doğuştan yardımcı oyuncu, ömrünü bize adamamanın verdiği rahatlıkla hayata pamuk ipliği ile bağlı, hiçlik içinde yaşamaya gönüllü olan rahmetli annem Aliye de misafir sanatçıdır.

Aslında bizler, hayatın bize biçtiği rolleri hakkıyla yerine getirmeye çalışırken annem, 60 yıllık hayatının 40 yılını bir hiçlik içinde “mış” gibi yaparak yaşadı. Sonunda bir gün yo-

rudlu ve gitti. Biz devam ettik ayrı yollarda, ta ki rollerimiz değiştirilene kadar.

Annem öldüğünde ilk defa kendisi için bir şey yaptığını düşünmüştüm. O anki acının uyuşturdugu beynim, böyle düşünmemi istemişti herhâlde.

Yoksa insan ölmeyi seçer mi, sevdikleri varken...

Annem, oturdukları apartmanın sahibinin oğlu Osman ile tanıştığında 20 yaşından gün almaktaymış. Emekli ama pek gururlu memur Gıyasettin Bey ile pek hamarat Hümeysra Hanım'ın İtalyanca dili okuyan biricik kızları Aliye Hanım. Aslında erkek çocukları olmasını ve Gıyasettin Bey'in babasının adının bu çocukta yaşamasını çok istemişler ama dini bütün dedem ve anneannem asla isyan etmemiş, Allah'ın lüt-fettiğı bu tek çocuk olan kızlarını her zaman çok sevmişler.

Maliye'deki 30 yıllık memuriyet hayatından sonra yor-gun ve yaşlı bedenini dinlendirmek biraz da rahat etmek istiyormuş Gıyasettin Bey. Yıllardır, büyük bir aşkla bağı olduğu güzelliğı dillere destan Hümeysra Hanım ile denize yakın ufak bir köy evinde yaşama hayalleri varmış. Ancak, Hümeysra Hanım'ın lükse olan tutkusu, gereksiz harcamaları yüzünden bellerini doğrultamamışlar. Bu nedenle de Gıyasettin Bey, üniversite mezunu olacak güzel, biricik kızının hayatını güvenceye alabilmek için hayallerine bir sü-reliğine ara vermiş ve özel bir fabrikada muhasebe müdürü olarak işe girmiş. İlk günler devletten aldığı terbiye ve disiplin ile pek sevilme de, babacan tavrı ile kısa süre sonra herkesin gönlünü kazanmış yeni iş yerinde. Alışkanlıklarından vazgeçmeyen Gıyasettin Bey'in yüreğı, bu çalışma temposuna dayanamayacağının sinyalini ilk yılın sonunda verdiğinde, kızının mezuniyetine sadece 2 yıl varmış. Hümeysra Hanım'ın ise, kendinden biraz daha az güzel kızı için

farklı hayalleri varmış. Kendisini ne fabrikatörler, ne diplomatlar istemiş, hem kendisi sadece ilkokul mezunuymuş. Ama gençmiş, safmış işte. Âşık olmuş ve vara vara, 35 yılın ardından bir fabrikatörün muhasebe müdürü olacak Gıyasettin Bey'e varmış 17 yaşında.

Hümeysra Hanım Allah'tan korkar, çok da isyan etmezmiş kaderine. Başlarını soktukları bu güzel ev kendilerininmiş, hem de zengin mahallesinde oturuyorlarmış. Manolya ağaçlarının süslediği görkemli bir apartmanın giriş katı olsa da; büyük davetler vermeyi seven anneannem için, güzelliğini, mücevherlerini, porselenlerini sergilemek için uygun bir yermiş burası.

Arabaları yokmuş, tatillere falan gidemezlermiş, her gün evden işe, işten eve belediye otobüsü kullanan Gıyasettin Bey, güzel karısı ile birlikte olduğunda mutlaka taksi tutarmış. Bir gün bile sesin yükselmediği bu evde büyümüş annem.

Annem mutlu bir çocukluk geçirmiş herhâlde, bize pek anlatmazdı. Çok nadir olarak o günlerden bahsedilince gözleri yaşarır, ama bizden saklardı. Daha doğrusu sakladığını zannederdi. Ben erken ölen babacığına bağlardım bu gözyaşlarını. Zira anneannem, öldüğünde 90 yaşının üzerindeydi ve annem bir damla bile gözyaşı dökmemişti ardından.

Dedem Gıyasettin Bey, Halıcızade Osman Bey'in tek oğlu Osman ile kızının arkadaşlığını öğrendiğinde, anneannem uygun ve hayırlı bulduğu izdivaç için ısrar etse de, pek tepki vermemiş ancak üniversite bitene kadar evlenmelerine müsaade etmeyeceğini söylemiş. Bir yıl sonra dedem vakitsiz bu dünyadan göçünce, annem anneannemin de desteği ile babamla evlenmiş. Babam da o sıralar kendi babasının, dönemin pek tanınan halıcı dükkânında çalışırmış, daha doğrusu dururmuş.

Hayatında pek de çalışmamış, kafamız ermeye başlayana kadar bizi yurt dışında iktisat okuduğuna inandırmış, ama aslında liseden hasbelkader mezun olmuş bir kişidir babam. Başkaları tarafından yakışıklı bile bulunan Osman Bey, Halıcızade Osman Bey'in 3 kızıdan sonra tek oğludur.

Dediğine göre babam zamanında pek çok genç kızın kalbini çalmış, oldum olası para harcamayı sevmiş. O dönemlerde son moda kıyafetleri, briyantın ile zar zor zapt ettiği gür siyah saçları ve romantik dansları ile dikkat çektiğine eminim. Annemle evlenene kadar görkemli evlerinin bahçesinde verdiği yaz partileri tüm şehirde konuşulurmuş. Dini bütün, esnaf Halıcızade Osman Bey, bu partilere pek sıcak bakmasa da, erkek evladının o dönemde siyasi olaylara karışmaması için bazı taşkınlıklarına göz yumarmış. Babamın dediğine göre, halalarım da bu vesileler ile insan içine karışır, biraz olsun nefes alırlarmış. Hatta pek de güzel olmayan bu kız kardeşler kendisi sayesinde yuva kurmuşlar. Bu olayları bir de halalarımdan dinlemek lazım ama babam yüzünden hiç biriyle görüşemedik.

Tüm mirası har vurup yediği için halalarım tarafından, daha doğrusu kocaları tarafından bizim aile pek sevilmez, dolayısıyla çok mecbur kalmadıkça, halalarım ile aile gibi de görüşemezdik.. Onları son kez annemin cenazesinde görmüştüm. Babamın annesini ve babasını hiç tanımadım, dedem çok önce, babaannem de ben bebekken vefat etmiş. Ancak en büyük halam, babam yokken arada sırada bize uğrar, annemle mutfakta oturur, sigara içeceklerini söyleyerek kapıyı kapatırlardı. Çocuk olduğum için pek de ilgimi çekmezdi ancak; annemi kaybettiğimde, onunla ilgili ne kadar az şey bildiğimi anladığımda neler yaşandığını, neler konuştuklarını hep merak ettim. İkisi de sigara içmezdi.

Fakat geç kalmıştım geçmişî öğrenmek için harekete geç-

mekte. Yüzündeki o hüznü, asil çizgilerin anlattığı geçmişe dayanamamıştı belli ki, büyük halam alzheimer olmuştu.

Büyük halam, annemden yaşça oldukça büyük tam bir Osmanlı Hanımefendisi idi, çocuğu olmamıştı. Çocukluğumdan hatırladığım, beni kocaman göğüslerine bastırıp koklayarak öpmesiydi. Annem pek öyle öpmezdi bizi, ben annemin göğüslerinin küçük olmasına bağlardım bunu.

Büyük halam kocasını kaybettikten sonra; sık sık olmasa da babamı görmeye geldi, ama bu görüşmelerin sonu, babamın her gün sürekli olarak içtiğini inkâr etmesi yüzünden hep kavga ile bitti. Nasıl bizi yurt dışında üniversite okuduğuna ikna ettiyse halamı da iknaya çalışıyordu. Halamla görüşmememizin de suçlusunun babam olduğuna inandım uzun süre. Sonra da bakımevine yatırıldığını, tek kalan evini de yurt dışında yaşayan bir yakınına bıraktığını duydum.

Halicızade Osman Bey'in tek oğlu, zamanın hızlı delikanlısı, bugün çorabını bulamayan babam, tek kelime etmedi bu olayın ardından. Hiçbir şey olmamış gibi, dikkatlice ve sevgi dolu gözlerle baktığı bardağının boş kalmamasını sağlayarak günlük hayatına devam etti..

Anlamam imkânsızdı.

Anlamaya çalıştım aslında. Ama aklım onun yurt dışında üniversite okumadığını anlamaya erdiği zaman da ya hep daha çok akıl karıştırıcı cevaplar ya da baştan savma hikâyelerle geçştirildim. Anneme sorduğumda ise onun yüzündeki ifade daha değişikti. Bozuk plak gibi anlatılan teraneleri dinlemekten vazgeçtim sonunda.

Kısacası: benim babam, kendi babasından kalan mal varlığının verdiği rahatlık hissine gömülüp, gerçek olmayan bir hayat yaşamış, paralar bitmeye başlayınca da hiçbir şey yapmamaktan gocunmayan bir alkol bağımlısı olmuştu, nokta.

Kız kardeşim Manolya, ay gibi yüzü ve o güne kadar, başkasında görmediğim masmavi gözleriyle dünyanın en güzel bebeği idi. Hatta oyuncak bebeklerimden bile güzeldi. Kardeşimi kıskandım mı? Sadece gözlerini kıskandım. Hatta uzun bir süre annemim onu mavi gözlü olduğu için sevdiğini düşündüm. Babam da, yıllar boyunca o mavi gözlere baktıkça ağladı.

Manolya'nın doğumu evimize yeniden bir heyecan, hareket getirmişti. O yaşta gözden kaçırdığım, annemin babamdan daha da uzaklaştığı idi. Bunu birkaç yıl sonra, herkesin anne babasının tek yatakta yattığını öğrendikten sonra daha iyi anlamaya başlamıştım. Anneme sorduğumda, biraz da kızarak ve hep başkalarının işlerine burnumu soktuğumu ima edip, ağırlarını bahane ederek konuyu kapattı. Ben de inandım.

Manolya büyüdüğü, sadece o mavi gözleri aynı kalarak, prenseslikten normal kızlığa geçerken, hayatı boyunca vermeye çabalayacağı kilolarına sahip olmuştu bile. Tüm çocukluğu boyunca bu kilolardan dolayı sevimli olsa da, çoğunlukla arkadaşları tarafından oyunlara çağrılmayan bir prenses olarak pencerenin önünde yerini aldı. Bu durumlar da, annemim kıyamadığı o güzel mavi gözlerinden akan yaşlar sel olurdu. Sonra bu yaşların faydasını öğrendi ve bunu bol bol kullandı. Ne zamanki bu ağlama seremonilerine bir de ufak bayılma anlarını kattı, o zaman hayatına yön verecek olan mağdur kraliçeliğe adım atmış oldu. Annem yıllar boyunca Manolya'yı doktorlara, hacı hocalara, kocakarılara götürdü. Ne zaman ki kendi ağırları hayat ile bağlarını iyice zayıflattı; küçük, mavi gözlü, tombul kızı da arka plana düştü. Ama Manolya, her zaman beslenecek bir damar yolu bulurdu, hiç yoksa babamla, o sevdiği şişeleri arasına kendini atar, epey bir süre babamın, o mavi gözlerine bakarak

ağlamasını sağlardı. Babam daha sonra kat be kat fazlasını içer, ne annemin inlemelerini ne de en küçüğümüz Ali'nin ağlamalarını duyabilirdi. Hepsine bakması gereken kişi bendim. Kızardım ama nedense bu kızgınlıktan hep Ali nasibini alırdı. Aslında onu hepsinden daha çok severdim.

Manolya tüm ilgiyi kendi üzerinde toplamayı o kadar alışkanlık haline getirmişti ki annemin öldüğü sabah, iki ambulans çağırmak zorunda kalmıştım. Biri annemi morga göndermek için diğeri de annemi görünce bayılan ve kafasını komodinin köşesine vurup yaran Manolya için. Kafasından oluk oluk kan akmasaydı çağırmazdım ya...

Ben, annemle morga, babam ve Ali de Manolya ile acil servise gitmişlerdi. Bu yüzden annemi ikindide toprağa vermek zorunda kalmıştık.

Sevgili kız kardeşim bu kabiliyeti sayesinde müstakbel damat Macit ile tanıştı. Nasıl olduysa çalıştığı okulun bahçesinde, eski bir mezun olan bizim yağız delikanlının kuvvetli kollarının arasına doğru bayılıverdi. Mavi gözlerini çevreleyen uzun siyah kirpiklerini kırpıştıra kırpıştıra bakarken, ilk aşk ateşi düşmüştü kalbine. Ama gelin görün ki bizim mahalle delikanlısı Macit, tombul irisi olan Manolya'yı bir banka oturtmuş, yoldan geçen bir taksiyi durdurup, ayılan kız kardeşimi bindirmiş, şoföre de fazlaca bir para vererek göndermişti. Eve gelince annemizin ölümünde, küçük kardeşimiz Ali'nin gidişinde bile ağlamadığı kadar ağladı Manolya. İçimden yeterince bayılamamışsın demek geldi ama abla olarak demedim. Bizimki çevremizdeki hiç kimsenin anlayamayacağı bir ulvi aşka düşmüştü... Allah'tan bünyesi alkole alışık değildi de babamla, sadece arabesk sohbetler yapıyorlar ama ona eşlik edemiyordu. Babama da vesile olmuştu, içinde yıllarca tuttuğu aşk ile ilgili derin düşünceleri bir bir anlatıyordu, o bilge adam edasıyla. Ne eda ama! Bir

elinde bardak, bir elinde güzel mavi gözleri silmek için bir mendil. Bir kere bile, annemin ağrıdan sessizce akan gözyaşlarını silmedi, hatta dayanamayacağı için o odaya bile zorunlu değilse girmedi babam. Bu olay sayesinde içindeki “gizli baba”yı bir seferde harcadı bitirdi, ne bana ne de Ali’ye kalmayacağından şüphem yoktu zaten.

Nasıl doğaüstü bir durum gerçekleşti ise o bayılma anında, bizimki onun yüzünü unutmamıştı ve o anda anlamıştı bu adam ile hayatını paylaşacağını. Yoğun çabalar ardından, bir süre sonra ne yaptı etti bizim küçük kız kardeş, kurtarıcısı olan genç adamın, mezunlar derneği üye listesinde bulunan fotoğrafını tanıdı. Hiç tereddüt etmeden bilgilerini aldı ve yine hiç tereddüt etmeden e-maili patlattı.

“Sayın Macit Bey, başıma gelen talihsiz kazada yardımlarınızı esirgemediğiniz, beni sağ salim evime ulaştırdığınız için size minnettarım.

Sevgi ve saygılarımla
Manolya Tekin”

Elbetteki Macit’in ona ulaşabileceği tüm numaralarını, bilgilerini de eklemeyi unutmadı.

Sonrasında, o geçmek bilmeyen bekleme başladı Manolya için, nasıl olduysa pek bayılmadı o dönem ya da ben kızdığım için belki de gizli gizli bayıldı. Babam ayık olsa da olmasa da gereken ilgiyi gösterdi mavi gözlü küçük kızına.

Ama olmadı işte, beklenen mail, telefon gelmedi bir türlü. Yemeden içmeden kesilen Manolya birkaç kilo verdi, hatta güzel bile oldu laf aramızda. Ben “bak Macit Bey’in sana faydası oldu, diğer kilolarla da vedalaş” dedikçe, ağlama krizine giren kız kardeşim beni aştan anlamamakla, hatta anneme çekmekle suçladı. Hatta bir gün, daha da ileri gidip

asla mutlu olamayacağımı, yaşlılığında belki olabileceğimi ama o zaman da kendisinin çok uzaklarda olup bunu göremeyeceğini ve daha birçok benzer, üstü kapalı kötü dileği sıraladı. Ali gibi bir gün yok olabileceği imasını sonraları anlayacaktım. Küçük kız kardeşimin o gün, o mavi gözlerinde, ne istediğini bilen bir genç kadını gördüm, ürperdim.

Bekleme haddini dolduran Manolya, bir süre sonra kurtarıcısına telefon etti ve telefonda en masum kız sesi ile beyefendinin taksiye ödediği parayı kendisine geri ödemek istediğini söyledi. Eve geldiğinde yüzü eskisi gibi ay parçası halini almış, gözleri hiç olmadığı kadar güzel bir mavi olmuştu. Babam bu ışıltıyı sadece nemli gözlerle izledi ve bir bardak viski daha doldurdu. Bazen ikisiyle de aynı dünyada yaşamadığımı düşünüyordum. Ne çok anlamadığım şey vardı.

Macit telefonda, asla böyle bir şeyi kabul etmeyeceğini, tanışmasalar da okul arkadaşına yardım etmeyi bir görev kabul ettiğini, ayrıca şimdi iyi olduğunu duyunca sevindiğini ve parayı geri almasının söz konusunu olmayacağını tam bir sorumluluk sahibi, iş adamı edasıyla söyleyince bizimki nasıl düşüp bayılmadı bilmiyorum. Bayılmadı ve tüm cesaretini toplayarak, o zaman müsait bir zamanında kendisine bir kahve ikram ederek teşekkür etmek istediğini söyleyiverdi. Ve mucize o anda gerçekleşti, müstakbel damat ki, ikisinin de isimlerinin ilk harfinin M olmasında da bir hayır vardı Manolya'ya göre, bu nazik teklifi reddedemeyeceğini en erkeksi sesi ile söylediğinde bizimki mutluluktan bayılıverdi, elbette ki telefonu kapattıktan sonra.

Manolya'nın müstakbel ailesi, muhafazakârlıktan modern şehirli olmaya geçiş aşamasında kalmış ancak kendilerini modern elitler kategorisine çoktan sokmuşlardı. Ve benim salak kız kardeşim, dünyada sadece bu ailenin medarı iftarı oğlu Macit kalmış gibi gitti evlenmeye karar verdi. Bir de

cümbür cemaat geldiler bize, herhâlde mahallenin bakkalını da getirmişlerdi kız istemeye. Elllerinde kırmızı karanfil ağırlıkta tam bir kız isteme çiçeği, gümüş kaplama bir tepside de, mahallelerindeki pastanenin çırağının tek tek elleyerek dizdiği tepeleme çikolataları ile kapıda “ayakkabı çıkardın çıkarmadın” boğuşmacası sonrası galip gelip, tek tip şekilde, rahmetli babaannemin antika koltuklarına oturdular, eller dizde! Hey ya rabbim, babam bir de “ne içersiniz? Ben biraz viski içiyorum size de bir parmak vereyim” demez mi. Neyse sadece kahve içtiler, uzatmadan Allah Peygamber falan deyip kızı istediler, alkol duvarının önünde tek ayak üzerinde beklemekte olan babam da kendinden beklenmeyen bir ataklık ve espri yapmaya çalıştığını sadece benim anladığım bir ses tonu ile

“Verdim gitti” dedi.

Sahte gülümsemeler ve etrafa kaçak bakışlar arasında Manolya’nın, bakkal dâhil herkesin elini öpmesi ile bu isteme eziyeti son buldu. Benim bu kız kardeşim, sanki yakın zamanda anneciğini kaybetmemiş gibi anında, bence ilerde de el âlem olacak birinin annesi olan Rahime Hanıma “anneciğim” demeye başladı. Babamın elindeki boş viski bardağı ile o olmayan bıyıklarının ardından sinsice gülmesi aslında beni şüphelendirmiyor değildi. Annemin ölümünden çok kısa bir süre önce üst komşunun evde kalmış kızıyla basıldığında da yüzünde bu anlamsız ifade vardı. Annemin toprağa konulduğunda, gözündeki o bir çift yaş olmasaydı ölene kadar onu görmemeye yemin etmişim. Şimdi de zorunlu olmadıkça gördüğüm söylenemez aslında. Şu geçici ikametgâh dönemi bitince de bir süre görmemeyi planlıyorum.

Annemin hastalığının son evreye girmesi ile artan yorgunluk ve üzüntü sonucu etrafıma biraz sinirli davranmış olabilirim. Bu demek değildi ki işimi aksattım. O jöle kıva-

mında kalçalara sahip arkadaşın zaten başından beri benim ofiste gözü vardı. Neyse, birkaç ay önce attılar beni işten de ben de o asansörde pis kokularını solumaktan kurtuldum.

Boşandıktan sonra ödemekte zorlandığım kirayı, işten çıkartılınca ödeyemez olmuşum. Babam “gel kızım evine, yine eskisi gibi kalabalık aile olalım” dediğinde karşısındakileri, gerçekten çift gördüğüne inandım.

*Ne zaman kalabalık aile idik baba biz? Biz sadece kalabalıktık! Tıpkı şu meydanda tanımadığımız onlarca kişi gibi, sadece kalabalıktık. Hep birbirimizin yanından geçtik, sende-
lesek tutar mıydık birbirimizi? Düşsek kaldırır mıydık?*

İnsanın çocukluk anısı olmaması ne kötü bilir misin baba, gözünü kapadığında bahçede oynadığın üç-beş çocuk dışında hiçbir şey hatırlamamak, başka aileleri izlemek, sarımsı tül perdelerin arkasında nasıl bir hayat yaşadıklarını, bizim niye yaşayamadığımızı düşünmek.

Biz kalabalık aile olmadık hiçbir zaman baba.

Şu düğün dernek işleri de bir geçsin de umarım hepsini daha az görürüm. Hayatımızda, para vermek dışında pek de bir rolü olmayan bu baba ile kız kardeşimi baş başa bırakmaya içim elvermeyecek, işlerin biraz ucundan tutmak gerekeceğini hissediyorum.

Aman ne yapayım, evlensin de başı göğe ersin!

Sonra ben de işime gücüme bakarım...

Erkek kardeşim Ali, Manolya’dan da çok sonra gelen bir menopoz sürprizi olduğundan, çocuk kalmayı ve hep sürpriz yapan bir tip olma rolünü kolayca üstlendi. Annemin top-rağa konulduğu gün hiç birimize veda etmeden sırra kadem bastı. Beni delirme safhasına getirdikten bir hafta sonra, bir

gece, yurt dışından bir yerden, sinirden hatırlamıyorum, telefon etti. Annemden sonra ilk ve son konuşmamız bu oldu. Babam ve Manolya ile konuşuyorlar mı bilmiyorum, pek zannetmiyorum.

O minik şey hayatımıza geldiğinde, ben 15, Manolya 9 yaşındaydı. Annem, 40 yaşının ortalarında erken menopoza girmişti. Hayatında ilk defa, hafif hafif de olsa sesli şikâyet etmeye, sızlanmaya başlamıştı.

Erken doğan kardeşimi kucağıma verdiklerinde küçüklüğünden ve çirkinliğinden o kadar çok korkmuştum ki, hiçbir zaman çocuk doğurmayacağım diye geçirmiştim içimden. Bir süre kımıldayamamıştım, sonra Ali kucağımda birdenbire bir çığlık atarak gözlerimin içine bakmaya başlayınca, kısık bir sesle “söz, seni seveceğim ben” demiştim, sanki hep benim küçük, kırılgan çocuğum olarak kalacağını anlamış gibi susmuştu. O meşhur geceye kadar da hep sevdim onu.

Annemin sezaryen sonrası ağrıları geçene kadar bakmam gereken kardeşime, sonrasında da hep ben baktım. Tüm okul hayatında ki, liseye kadar okudu, daha doğrusu o kadarını biliyoruz, hep ders çalıştıran, ödevlerini yapan, arkasını toparlayan bendim. Annem, galiba hem etrafa olan utançından, hem de ağrılarından, Ali hayatımızda pek yokmuş, sanki başkasının çocuğuymuş gibi davranırdı.

Bizleri doğurduğunda da utanmış mıydı acaba?

Ergenliğe girmesiyle ele avuca sığmayan Ali'nin velisi olarak okula defalarca çağrıldım. Lise son sınıfta, öğretmenine aşk mektubu yazıp, sonrasında da öpmeye kalktığında, hayatının ilk tokadını müdürden, ikincisini de benden yemişti. Öyle okkalı bir tokattı ki attığım, ağzından burnundan kan gelmişti. Bu tokat çok güçlüydü ancak Ali'yi okuldan atılmaktan kurtaramamıştı. Hiç konuşmadık sonra bu konuyu, zaten annem hastaydı, babam evde yoktu, kız karde-

şimiz hep ders çalışırdı. Hiçbir şey olmamış gibi abla kardeş eve geldik kimseye de bahsetmedik. Anneme de okulda kavga ettiğini söyledik ama pek inanmadı. O kadar hastaydı ki yalanımızı sadece kabullenmişti, sorgulamamıştı bile.

Nerden bilebilirdim ki o zaman babama atmak istediğim tokat, ona denk gelmişti.

O geceyi Ali'ye sarılarak geçirmiştım. Bana, sürekli olarak “çok aşığım abla, çok aşığım...” diyordu göğsümde sarsılarak ağlarken. Bense keşke daha çok dövseydim bu çocuğu diye düşünmüştüm.

Uzun bir dönem, Ali başka bir liseden zar zor mezun olana kadar onu avutmak hep bana düştü. Bir insan en fazla kaç kere âşık olabilirse o kadar âşık olmuştu 18 yaşına kadar. Hepsinde de en çok âşık olan, saçma sapan şiirler yazan, olmayacak sürprizler hazırlayarak karakolluk olan hep Alim idi. Bir keresinde kızın arabasını karıştırıp, başka bir kadının arabasına uçan balonlar bağlayıp, her birine de “seni seviyorum”un harflerini bağlamış, kadının kocası tarafından dövülmeye bile layık görülmeden, karakola teslim edilmişti. Babam doğru dürüst kelimeleri telaffuz edemeyecek durumda olduğundan beni arayamamış, Manolya da ancak ağlama krizi bitince, birkaç saat sonra arayabilmişti. Saatler sonra fena dayak yemiş halde bulacağımdan korkarak nefes nefese karakola ulaştığımda zarif kocadan özür dilemek bana düşmüştü. Allah'tan kızın arabasını karıştırmıştı yoksa başına daha kötü şeyler gelmiş olacaktı. Kız 25 yaşındaydı, babayı bıraktım 3 tane de ağabeyi vardı. Her zaman şanslıydı Ali. Yıllar sonra annemin, Ali'de babamı gördüğünü anladığımda çok geçti artık. Peki ben nasıl o kadar sevebilmişim Alimi.

Ali Ali Alim, neredesin kardeşim, ne zaman büyüdün de gittin sen, ben nasıl fark etmedim bunu, bu kargaşa içinde tek

tutunacak dalımdın sen benim.

Ben yetemedim mi sana, beni sevmedin mi? Beni nasıl bıraktın, sana her zaman ihtiyacım varken.

Altı yıl, tam altı yıl, seni düşünmediğim an yok. Son konuşmamızda o kadar korkmuş, o kadar kızmıştım ki, ne söylediğimi ne kadar bağırdığımı, o telefonu nasıl kapadığımı hatırlamıyorum.

Tek hatırladığım ablam deyişin.

Ben senin ablanım Ali, dönsen artık...

O gün, ona kızsam da doğduğunda verdiğim söz geçerliydi. Onu hep çok sevdim ben, ama hep de kızdım. Ta ki o gece babamı, neredeyse dört ayağının üzerinde sürünerek eve girmiş, salonda babaannemden kalan Karabağ halısının kırmızı gülleri ile uyumlu, kendinden geçmiş şekilde yüzü yere yapışmış vaziyette görene kadar. Ali'ye olan kızgınlığının yerini, babamın bu evde, hayatımızda olmaması, hatta ölmüş olması isteği almıştı. Biraz başında bekledim, yerden kalkmak için elini uzattı, elini tutmadım ve odama gittim.

Sabah annem ölmüştü.

Annemin öldüğü gün, ben tek başıma o ambulanda, annem de simsiyah bir torbanın içinde ayaklarımın dibinde yatarken tek düşündüğüm, cenaze hazırlıklarını nasıl yapacağım idi. Hızla uzaklaşan diğer ambulanda babam ve Ali, Manolya'nın yardığı kafasına dikiş attırmak için acile gidiyorlardı. Sadece düşünmüyör, titriyordum. Yol uzadıkça uzuyor, bir bilinmezin içinde sadece zamanın durmasını, yok olmayı ya da zamanın çok çabuk geçmesini diliyordum. Ne zaman ki bir inleme duyduğumu zannettim o anda irkil-dim, ama diğer taraftan da hareketlerim ağırlaşıyor, gözüm kararıyordu.

Annem ölmemiş miydi yoksa! O simsiyah torbayı yırtarak annemi kurtarmam gerekti ama kolum kalkmıyordu.

Sonra kısa bir sessizlik oldu.

Kendime geldiğimde morgun kapısındaaydım. Ambulan-sın kapısı açıktı, annemi götürmüşlerdi, hemşire hanım da gayet sevecen bir şekilde saçlarımı okşayarak beni uyandır-maya çalışıyordu.

-Sadece tansiyonun düştü kızım, olur böyle şeyler, başın sağ olsun, Allah geride kalanlara uzun ömür versin yavrum.

O zaman annemin gerçekten öldüğünü anladım.

Annem, dar kapalı bir buzdolabının içine konulmuştu. Aklıma onu son bir kez görebilmek için gasilhaneye girmek zorunda olduğum geldi. Soğuk, nem, ilaç ve gül suyu koku-su karışımını içime çekince yine bayılacak gibi oldum.

Annemi hiç çıplak görmemiştim, hastalığının son zaman-larında hasta bakıcı günde iki defa geliyor, altını üstünü de-ğiştiriyordu. Ben, pencereleri açıyor ve odadan çıkıyordum. O koku çıksın odadan diye herhâlde, ölüm kokusu.

Sadece bir kere, çok terlemişti, geceliğini değiştirdim ama o zaman da gözümü kapamıştım. Ufacıktı ellerimin arasın-da. Kemikli göğsünü, sırtını nemli havlu ile silmiştim. Son-ra da, kemoterapiden sonra çıkan tek tük saçını düzeltmiş, sevmiştim. Alnı şimdiye kadar hiç fark etmediğim şekilde çıkıktı. İlk defa o gün gözlerine dikkat ettim, ne kadar ku-ruydu. Ölümüne dökecek yaş kalmamıştı gözünde. Ne kadar cılız, ne kadar güçsüz, ne kadar isteksizdi annem, oysa ben vardım yanında. Ne kocası, ne mavi gözlü kızı ne de dede-sinin adını yaşatan oğlu Ali vardı. Hatırladığım en yalnız zamanımızdı, annem ve ölümle aramızda kalan. Bitmesin istedim, elini tutmaya çekinerek... Son nefesleriydi belli, tü-ketmek istemedim onları ve çıktım odadan.

Şimdi başka bir odanın kapısındaayım, korkudan bacaklarım titriyor. O kadar ki üzüntüyü hissedecek bile halim yok, oradan kaçmak istiyorum ama arkamı dönüp kaçacak gücüm yok. Ve mucize, elinde büyükçe bir torba ile büyük halam kapıda beliriyor. Belliki önceden hazırlığını yapmış. Bakmaya korkuyorum ve korktuğum her halimden belli olur. Torbayı yere bırakıyor, iki adım sonra o hasret olduğum göğsündeyim, o koku, o yumuşak ses, küçülüyorum, küçülüyorum...

Hala, hala, halam... Keşke küçülsem senin karnına girsem hala. Sonra sen beni doğursan, bunlar hiç yaşanmamış olsa, sen beni hiç bırakmasan. Sadece sen ve ben olsak. Beni alsan o eski konağa götürsen ve bana baksan, birlikte yusak.

Kendimi bildiğimden beri içimde birikmiş ne varsa o anda, o kapının hemen önünde saniyeler içinde engel olmadığım bir tonda boşaldı, gitti. Ağlamam bittiğinde, halamın sesi ile irkildim,

- Gel çocuğum içeri, anneni gör ve vedalaş.

Annem, annem, annem... Gasilhanenin sıcak suyunun buharından pek de farkına varılmayan soğukta, mat, gri demir masanın üzerinde buharlar içinde bembeyaz çarşafın sardığı, güzel yüzüyle tebessüm ederek uyuyordu. Sanki en sevdiğine kavuşmuş olmanın huzuru ile nefes bile almadan uyuyordu. Ne kadar canlıydı eskiye nazaran, bir an sarılıp öpmek istedim ama korktum çocukluğumdaki gibi.

Veda edecek bir şey söyleyemeden -ne söyleyeceğimi de bilemiyordum zaten- birkaç kadının duaları eşliğinde ellerini açan halama baktım. Onun yaptığı gibi ellerimi açtım, sadece "güle güle anne" dedim.

Morgdan çıktığımızda halamın cenaze arabasına gelmesini istemedim, o koca cüssesi ile çok yorgun ve kederliydi. Hastane bahçesinin ilerisinde bekleyen beyaz arabayı göste-

rerek, bir komşusu ile mezarlığa geleceğini söyledi. Babam ile kafası sarılı olan Manolya, belli ki saatlerdir camları buğulanmış arabada bekliyorlardı. Halamı bile görmediler. Ali neredeydi bilemiyorum ama onu soracak halim yoktu. Ben de yorgun ve kederliydim.

Kapıda, cenaze arabasının yanında, çocukluğumdan beri her karşılaştığımda boynuna sarılıp öpmek istediğim Kasap İsmet Amca'yı görünce ağlamamak için alt dudağımı ısırıdım. İlk defa kanlı önlüğü olmadan, kahverengi takımıyla, kasketi elinde, gömleği kirlenmesi diye beyaz mendili ense-sinde bekliyordu, çocukluğunu bildiği Aliye'yi yolcu etmek için. Hiç düşünmeden bu sefer boynuna atladım.

Üç kere sırtımı sıvazladı, kuvvetli, tombul elinin ayasıyla. Arabayı başımla işaret ederek
“İsmet Amca sen de gelir misin?” diye sordum. Hiç tereddüt etmeden cevap verdi;

-Geleceğim kızım.

Belediyenin yeşil renkteki cenaze arabasının önünde İsmet Amcam ortada, ben yanında, gençten bir şoförle annemi mezarlığa doğru yola çıkardık. Patlak egzozun bile bozmadığı sessizliği şoför bozdu;

-Başın sağ olsun, Allah gani gani rahmet eylesin, ikindiye epey bir zaman var ama gideceğimiz camide morg var merak etmeyesin, açıkta bekletmeyiz anneyi.

Anne olmak, ne garip, ben olmadığım için herhâlde, sadece bir sıfat gibi gelir bana. Doğurduğun anda isminin başına bir de anne gelir. Birden bire genel bir anne olursun. Doğurmazsan gelmez. Mesela annemin geldi. Aliye Anne, eski kocam öyle derdi. Göstermelik bir saygı ile ama babama hiç bir zaman Osman Baba demedi, Osman Bey dedi son güne kadar. Babalığı yakıştırmadığından mı yoksa elindeki “single malt” viskisi ile pek mi gözünde büyüttüğünden hiç

anlamamışımdır. Bence aslında anne ve baba unvanını, çocuk belli bir yaşa gelince, çocuğun da onayı ile mesela mahkeme vermeli! Bu kadar ucuz olmamalı! Belediyede sınava falan girip hak etmek gerek yani... Bu sıfat ile çocuklarına bakmak, onlarla ilgilenmek, korumak hatta sevmek zorunda olursun herhalde! Ali'yi ben doğurmuş olsam herhâlde nerede olduğunu merak ederdim...

Deliriyorum galiba! Ne saçma düşünceler var kafamda of Allah'ım, "ölen ben olacaktım o zaman merak edecek durum olmayacaktı" diye düşüneceğim neredeyse.

Delirdim...

Neyse iyi ki anne değilim. Sevmek zorunda olduğum çocuğum yok.

Ali, neredesin!

, Niye sana ihtiyaç duyduğum zamanlarda yok olursun hep be çocuk!

Allah bilir hangi aptal sarışının omzunda salya sümük ağlıyorsun, yalancı teselliler peşinde! Şimdi yanımda olsaydın da "o senin de annen geri zekâlı!" diye bir haykırsaydım sana, belki kendine gelirdin o zaman.

O gün babam ve Manolya'yı epey bir süre görmedim. Ben, caminin bahçesinde annemin tek tük arkadaşı, komşularımız, İsmet Amca, manav amca ve haylaz oğlu, birkaç arkadaşım hatta işten atıldıktan sonra hiç görmediğim müdürüm ve eski çaycımız ile beklerken, onlar muhtemelen Ali'yi de yanlarına almış bir yerde bir şeyler yiyip içiyorlardı. Halamı da hiç göremiyordum etrafta. Yanımda olsa, ne kadar rahatlardım. Ama sabahtan beri ayakta idi, yorgun, bitkin görünüyordu. Herhalde komşusunun arabasında oturuyorlardı.

Zamanın geldiğini, başörtümü yerden alıp sırtıma koyan kardeşimi, Ali'yi gördüğümde anladım. Başörtüsü emanetti, bizim apartmandan 3 numaradaki Ayten Teyze getirmişti.

O kadar canım çekilmiş gibi hissediyordum ki Ali'ye “neredesin?” diye çatamadım bile. Ama bir değişiklik vardı onda, annesi ölünce büyüdü bu da birden bire diye düşündüm. Nereden bilebilirdim ki onu, o akşamdan sonra bir kere daha göremeyeceğimi.

Her zaman oynadığım sokaktayım, hava kararmak üzere, bu saatte artık eve dönmüş olmam lazım ama sokak her zamankinden daha uzun sanki. İlerledikçe geride oyuncaklarımdan birkaçını unuttuğumu anlıyorum ve geri dönmek zorunda kalıyorum. Parke taşlar yerlerinden çıkmış, ayağım takılıyor. Hava iyice kararıyor. Eve yaklaştıkça pencerede seni görmeyi umuyorum. Karanlıktan korkarım ben. En azından bana seslendiğini duysam korkum azalacak, belki de koşmaya başlayacağım. Pencereilerin önünden duvarlara yapışık şekilde yürümeye çalışırken başka bir pencereden görüyorum seni. Başka bir sofra, başka bir baba, başka kardeşler ama sen sensin anne. Bağırıyorum, boğazımı yırtarcasına; “Anne, anne, annem...”

Senin yumuşak ellerinle uyandığımı hatırlıyorum. Yanıma uzanıyorsun, “rüya gördüm” diyorum. Ne olduğunu sormuyorsun. Gözümü kapıyorum, birlikte uyuyoruz. Uyanıyorum, gitmişsin.

Hiç unutmadım anne bu rüyayı ve sonrasını. Şimdi, seni toprağa verirken de aklımda.

Nisan 2014

-Abla...

-Evet Manolya

-Müsait misin?

-Evet, müsaidim Manolya.

Müsait olmayacak ne var sanki. Hayatımın en müsait zamanlarındayım, koca yok, iş yok, ev yok, anne yok...

-“Abla, doktor randevum var da benimle gelir misin?” diye soracaktım.

-Ne doktoru?

- Macit’in çok önemli bir sunumu var da.

-Kızım ne doktoru, hamile misin yoksa?

-Abla nöroşirurji uzmanı...

Tek düze bir ses, sanki yüksek sesle çalışan bir motorun durduğunda duymaya devam ettiğimiz ses. Kulaklarımda çınlayan bir sessizlik var. Telefonu sıkı sıkıya tutmuşum, bıraksam sanki elimden fırlayacak. Duruyorum.

Kayıyorum, saniyeler içinde koskocaman bir havuza düştüm sanki. Kalp atışlarım ağzımda, belki de ondan konuşmıyorum. Ağzımda, yutamayacağım, koskoca bir lokma var. Boğuluyorum, sesim çıkmıyor. Ter içindeyim ama içim titriyor. Beynimde, ağır silahların kullanıldığı bir tatbikat var sanki. Anlık görüntüler hızla geçiyor. Yakalayabildiklerimden anlam çıkarmaya çalışıyorum. Unutmadığım sahneler, hiç önem vermediğim anlar sıralı gibi ama aslında sırasız hızla akıp gidiyor, kim olduklarını bile hatırlamaya fırsat kalmadan göz bebeklerimden çıkıp hayata geri karışacaklar gibi.

Bir an gözümü kapatıyorum ve perde kapanıyor.

Koşarak eve gidiyorum, kapıyı açan küçük kız kardeşim gözüme daha büyük geliyor. Yüzünde, bu ana uymayan bir ifade var. Sarılmak istiyorum, en son ne zaman sarıldık hatırlamıyorum bile. Sarılıyorum bir süre. Kollarımın arasında o tombul kız yok.

“Ne kadar zayıflamışsın” demeye korkuyorum, “nasıl bu kadar zayıfladın?” demeye korkuyorum, “korkuyor musun?” diye sormaya korkuyorum.

Kollarımı biraz gevşetip yüzüne bakıyorum, o güzel mavi gözleri daha da güzel bakıyor.

“Babamın ve Macit’in haberi yok abla” diyor en kısık ve kendinden emin sesiyle.

“Neden yok?” demeye korkuyorum. “Neyin var?” demeye korkuyorum. Duyacaklarımdan korkuyorum.

“Sadece tahlil sonucu alacağız abla” diyor.
Çenem kilitlenmiş, bir şey soramıyorum.

Şehrin en ünlü nöroşirurji profesörünün, Ali İhsan Kaya’nın muayenesinin kapısına geldiğimizde, daha önce defalarca buraya geldiği her halinden belli olan Manolya emin adımlarla kapıdan giriyor. Yıllardır tanışmış gibi sekreter hanımla öpüştükten sonra beni tanıştırıyor. Kadına, kısa saçın çok yakıştığını söyleyip, kızının sınavlarının nasıl geçtiğini sorduğunda buraya epey uzun bir zamandır gelip gittiğini anlıyorum.

Bembeyaz deri koltuklar, rengârenk yastıklar, derinden hafif bir müzik, taze çiçekler, sanki bir güzellik merkezinin bekleme salonundayız. Biraz sonra yanımdaki koltuğa annesinin kucağında gelen küçük çocukla göz göze gelene kadar bu rüya devam ediyor.

Kız mı erkek mi anlaşılmıyor. Saçları, kaşları ve yaşı yok. Başında çok renkli bir kayak şapkası var, tepesinden yünden saçlar fışkırmış gibi. İster istemez tebessüm ediyorum. Onun da gözlerinin içi gülüyor bir an.

“Çok güzel” diyorum, “şapkan yani.”

Ne salağım, başka güzel bir şeyi yok mu sanki çocuğun. Ağzımdan pat diye çıkıveriyor işte. Biraz utanıyorum, galiba yüzüm kızarıyor. O da pat diye şapkayı çıkartıveriyor, sanki ilk defa görmüş gibi bakıyor şapkasına muzip bir ifade ile.

“Evet güzel, bir süre bunlarla idare edeceğim, saçlarım çikana kadar” diyor, yünden rengârenk saçları göstererek.

Benim gözüm saçsız kafasına ve kemikli alnına takılıyor. Annemin alnı geliyor aklıma birden. Sarılmak istiyorum. Sarılmaktan korkuyorum. Sanki anlıyor, çelimsiz sarı, gri elini elimin yanına koyuyor. Tereddüt etmeden parmaklarını benim parmaklarımın üzerinde gezdirerek;

“Senin de ojelerin güzelmiş” diyor.

Ojelerimden utanıyorum. Tıpkı saçlı olmaktan utandığım gibi. Elleri çok sıcak, ellerini tutup öpmek istiyorum. Gözyaşlarım ucunda duruyor anın. Gözyaşlarım da ojele-
rim kadar uygunsuz bu ortamda. Annesi de eğilip bakıyor
ellerime,

“Güzelmiş” diyor.

Gözlerinin gözlerime değmesinden korkuyorum, anlıyor
ve bakmıyor. Sadece tebessüm ediyor anne, tevekkül içinde.

“İsmin ne?” diyorum, kendi sesime yabancı.

- “Gül...”

“İki anlamı var” diyor.

Alalacele annesinin bileğini kavrayıp gül dövmesini
gösteriyor.

Sonra da ağzı kulaklarına gelecek şekilde gülüyor.

“Ne kadar güzel gülüyorsun, hep gül” diyorum.

“Ben kanserim” diyor ardından.

Yüreğimin kıyısında duran yaşlar taşıyor, taşıyor, taşıyor...

“Ağlama” diyor, en kısık sesiyle, eğilerek bana doğru. “Te-
davi oluyorum, yakında geçecek. Merak etme”, diyor.

“Evet, biliyorum” diyorum. “Lensim gözümü acıttı da,
ben bir tuvalete gideyim.”

“İyi o zaman”, diyor.

Bir süredir sessiz gözlerle beni izleyen kardeşim başı ile
tuvaletin yerini işaret ediyor.

“Sen de gelsene” diyorum Manolya’ya. Çocuğunu tuvale-
te götürmesi gereken anne edasıyla yol gösteriyor.

Tuvaletten içeri girdiğimiz anda, kıyıda kenarda ne kadar
biriktirdiğim, geciktirdiğim ne varsa içimde kardeşime sarıl-
dığım anda boşalıyor.

Zar zor sorabiliyorum, yine benim olmayan titrek bir
sesle;

-Neyin var Manolya, neyin?

O küçük kız, sanki devleşiyor ya da ben küçülüyorum, kollarının arasında kaybolmaya çalışıyorum. Kulağıma fısıldıyor,

-Abla ben kanserim.

Nasıl, ne zaman, niye, niye, niye, niye...?

-Abla, uzun zamandır bir kist olduğunu biliyoruz, sabitti hatta küçüldü. Annemin son günlerinde bayılmalarım artınca yeni tetkikler yaptı hoca ve ikinci bir kitle bulundu. Sen sormadan söyleyeyim bence metastaz, yani durum pek iç açıcı değil. İyi gidiyorduk, kısmet işte.

Manolya, Manolya, Manolyam, benim küçük, melekler kadar güzel kardeşim. Nasıl, ne zaman, niye, niye, niye, niye...?

Biz kim, kim biliyor, babam, Macit bilmiyorsa. Nasıl geldin gittin bu doktorlara. O düşmeler, bayılmalar... Allahım lütfen, lütfen Allahım, kardeşime bir şey olmasın. Bana olsun, ben öleyim biri daha ölecekse.

Ben, hep sandım ki kardeşim... Ah ah... Kardeşlerimin hiç birine sahip çıkamadım, kollayıp koruyamadım bu hayatta. Hep kendi kavgama düştüm, hep kendi dünyamda oynadım o aptalca rolleri. Başarısız, kalpsiz, işe yaramaz bir ablayım ben sadece. Elimden kayıp gidiyor küçük kız kardeşim de.

Ali, sen olsaydın bari yanımızda.

Yok yok, ölüm yakışmaz o mavi gözlere. Gül gibi sen de iyi olacaksın kardeşim. Ne gerekiyorsa ben yapacağım...

Onun kollarında ne kadar süre kaldım öylece bilemiyorum, kapının çalması, Gül ve annesinin tuvalete girmesi ile ikimiz de irkildik. Gül meraklı bakışlarını gözlerime dikerek;

-Çok mu acıttı gözlerini lens? Bak, annem onun için gözlük takıyor, hiç ağlamıyor o yüzden.

Annesinin gözleri gözlerime değdi o an. İkimizin de gözünde yaş yoktu. Son iki damlayı ben de içime akıttım.

Tuvaletten çıkmamız ile hemşire hanımın hocanın bizi beklediğini söylemesi bir oldu.

Bekleme odasından hızla eşyalarımızı alarak doktorun odasına gittiğimizde, bacaklarımın titremesinden ayakta duramayacak haldeydim. Hızlı bir tanışma faslında sonra ben bir yere ilişiverdim.

Yaşı babamdan biraz daha büyük, tek tük kalan beyaz saçını arkaya yapıştırmış, gözlüklerinin bir altından bir üstünden bakan sevecen bir adamdı doktor. O da babam gibi briyantın mı yoksa limon mu kullanıyor acaba saçlarını yapıştırmak için diye saçma bir düşünce ile beynim bana oyun oynuyordu. Gizliden ojelerime bakarak buraya da uygun değil diye aklımdan geçirdim.

Gri mavi gözleri ile sevgi dolu bakan, eliyle Manolya'nın sırtını sıvazlayan, saçlarını okşayan, herkesin babası olmasını isteyeceği bir insandı Hoca. Ne kadar kişiye öleceğini söylemişti acaba bu ses tonuyla ya da ne kadar kişinin bir süre sonra hayatta olmayacağını bilerek sırtını sıvazlamıştı. Kadın doğumcular nasıl doğurttukları bebeklerin fotoğraflarını saklarsa o da ölenlerinkini saklıyor muydu? Yine beynim oyuna başlamış, yine saçma sapan düşüncelerle hakikati düşünmemi engelliyordu. Ne hızla değişmişti hayat, artık hakikat kardeşimin hastalığı idi. Kardeşim hastaydı. Annem de hastaydı ve öldü.

Doktorun odasında otururken aklımda annemin sözü vardı; "Manolya, bana benzeme, ablana benze!"

-Ameliyat öneriyorum Manolya, riski biliyorsun. ilki halen stabil, zaten dokunulacak bir yerde de değil. Ama bunun yeri uygun, daha sonra da patolojiye göre kemoterapi veya radyoterapiye karar veririz güzel kızım. Vakit kaybetmeye-

lim, bir an önce kararını vermen gerek ki tahlillere başlayalım. Bu dönemde, asla yalnız kalmaman lazım, düşmelerin, bayılmaların artabilir, bu yüzden ilacının dozunu da arttıracam. Sokağa sakın tek başına çıkma. İşin için de, bu hafta hastanede raporunu hazırlatırım, sakın merak etme kızım. Hem bak ne güzel, ablan yanında.

“Ablam yıllardır yanımda da ne fayda gördüm ki ben bu abladan itilmek, hor görülmekten başka?” diye düşünüyor muydu acaba kardeşim.

Manolya olmadan yanımda, kafamdaki binlerce soruya cevap bulma umuduyla doktoru yalnız görebilmek için atladım hemen,

-Ben gelir alırım raporu Doktor Bey.

O güzel mavi gözlerinin içi gülerек, minnet dolu bir sesle;

-Evet, ablam anneme de çok iyi baktı Hocam. Son anına kadar hep yanımdaydı, annem huzur içinde gitti.

Şu an dünya dursun! Annem öldü, öldü... Ölümünden konuşuyoruz, ölürken yanında biri olsa ne çıkar olmasa ne çıkar, ölüyorsun. Şimdi de kız kardeşimin ölümüne mi hazırlık yapıyoruz. Neler düşünüyorum, niye engel olamıyorum bu düşüncelere ben, delirdim mi? Uyansam biter mi bu kâbus? Hep ölümün kıyısında mı yaşayacağız? Ölümü bilmeden yaşamak kolay. Şimdi nasıl yaşayacağız?

Benim kız kardeşim ölmeyecek! Annem ölümü istedi, bekledi, yıllarca hazırlandı ve itiraz etmeden kabullendi. Sen daha küçüksün. Daha giyecek renkli birçok elbisen olacak. Aynanın önünde hangi ruju sürsem diye düşünecek vaktin olacak. Sen sevdiğin adamla evleneceksin, hem de düğün dernekle, karşılıklı oynayacağız, alışkın olmadığımız her hareketimizden belli olacak, katılarak güleceğiz. Sonra çocuk doğuracaksın, en az iki tane. Bir kız, bir oğlan olacak. Ben bakarım onlara merak

etme. Oğlan belki Ali'ye benzer. Bana ismimle hitap edecekler, ben onlara gizli gizli para vereceğim. Kız olan bana sevgilisini anlatacak resmini gösterip.

Sen ölemezsin daha kardeşim, hem sen anneme değil aslında kimseye benzemezsin Manolya.

Yine o yumuşak, kabullenmişliğin verdiği sakinlikle
-Peki, hocam, biz biraz düşünelim, aile meclisinde bir karara varalım.

Birden aile meclisi lafına gülesim geldi. Bizim bir ailemiz yoktu ki aile meclisimiz olsun. "Herhalde doktora karşı mahcup olmamak için dedi" diye içimden geçirdim.

Manolya, doktoruna sarılırken gözlerindeki korkuyu görmemem için gözlerini kapattı. Sessizce muayenehaneden çıktık.

-Abla, bizim bir babamız, Ali ve benim de bir hayat arkadaşım var. Onun da çok sevdiğim bir anne babası var. Niye bir ailemiz olmasın? Ayrıca sen varsın ablam. Canım ablam, şu kızgın maskeyi çıkart at be artık yüzünden. Hep senin, Ali'ye sarılırkenki halini hayal ederdim ben küçükken, hatta bana da böyle sarılsa keşke derdim. Geçen gün o tuvalette sarıldın işte...

Beynimde davullar çalıyor, kalbim çarpabilmek için çırpınıyor aralarında. Duruyorum, daha fazla ilerleyemeyeceğim. Her şey etrafımda dönüyor sanki. Gözümü kaparsam kusarım.

Geri gitmenin imkânı olsa keşke, geri sarılabilse. Her gün ölüme bir adım yaklaşılan şu hayat bu kadar ucuza harcanamasa, yasak olsa. Ölmeden fark etsek her gün o güne biraz daha yaklaştığımızı.

Hiç ölmeyecekmiş gibi yaşama ahmaklığına düşmek, bugünün yarından daha iyi olabileceğini düşünmeden adım atmak,

haybeye şuursuz nefesler almak , benim durumum bu kısaca. Geçen her anın bir daha olmayacağını, sadece hatıralarda kaldığını ve nasıl kaldı ise öyle hatırlanacağını bilmek ıstırabımın nedeni. Her yere, her şeye zamanında yetişebilmek için paralan, etrafı kırmaktan çekinmeyen Ben'in, hayat için geç kalmışlığının acısı yukarıdan izlediğim...

Manolyam, maskem olmuş o benim. Güzel kıyafetlerle örtmeye çalıştığım çirkinliğimin gerçeği. Bir kayıp yetmedi bunu anlamama diye, yukarıdaki daha büyüğü ile mi cezalandırıyor şimdi beni?

Ben cehennemde tek başıma yanmaya razıyım oysa. Yoksa bu dünyada mı yanıyoruz sevdiklerimizle? Cezanın en ağırı bu mu? Ölümüm mü, yoksa sevdiklerimin ölümü mü?

Çırpınıyorum, içimde sıkışmış kalmış bu dar bedende. Ruhumdan sıyrılıp havalansam bir tohum gibi hafifçe. Üzerimde ne varsa çıkarsam, yaksam. Dumanı göğe karışsa, bulutların arasında gözden kaybolrsa rüzgârlarla. Yıkansam duru sulara, yıkansam, yıkansam.

Küçülsem, küçülsem... Denizlerde bir damla olsam. Geride kalanı bir daha hatırlamasam, hatta affetsem beni. Diğerleri de affeder mi?

Son birkaç günün ışık hızıyla geçmesi beni korkutuyor. Sayılı günleri cepten harcıyoruz hissi ile bir şeyler yapmak istesem de yapamıyorum. Ne için çabalamam gerektiğini bile bilmiyorum. Manolya'nın hareketlerini izliyorum geriden. Ne kadar zarif, düşünceli, sevgi dolu, önceden planlanmamış. İçinde kopan fırtınaları kimseye göstermemek istercesine sessiz adımlarla dolaşüyor evin içinde. İki adım gerisindeyim, düşerse tutamazsam diye korkuyorum. En gerimizde de babam.

Babama epey bir zamandır alıcı gözüyle bakmamış-

tım. Ne kadar yaşlandı annemin gidişinden sonra derken, Manolya'nın hastalığının ikinci safhasını öğrendikten sonra hayata tutunmak için ciddi bir çaba içine girdi. İlk dikkat çeken genel bir temizlik yapmasıydı. Değerli şışeleri ve ne zaman bir kısmının içildiği belli olmayan bardaklar ortadan kalktı. Annemle ilgili her şey evden gitti. Özel eşyalar, fotoğraflar, sevdiği biblolar, örtüler, hastayken yattığı yatak. Bunları büyük bir sessizlik ve kararlılık içinde yaptı. Sesimi çıkarmadım ve sadece izledim, saygı duyarak.

Bir akşam ufak bir mücevher kutusu getirdi, elime tutuşturdu.

“Kız kardeşin evlenirken takarsın bu yüzüğü, babaannenden kalan tek şey, diğerleri de senin. Annenizden hatıra kalanlar size. Bana da sizler kaldınız, yeter de artar bile”, dedi koluma yumuşacık dokunarak. Babama sarılmak istedim ama korktum.

Başımı sallamakla yetindim ve yutkundum.

Babam bir süre sonra her gün çok erken sayılmasa da eskiye nazaran sabah denilebilecek bir vakitte kalkıp tıraş olmaya ve sokağa çıkmaya, köşedeki manavdan taze meyveler, sebzeler almaya, yemek hazırlamaya başladı. Hatta daha da ileri götürüp dünürleri yemeğe çağırdı. Sofralar kuruldu, evimizde olmayan sesler duyulmaya başladı, annemin yokluğu hiç birimizi rahatsız etmedi, ne garip. Manolya'nın hastalığı yokmuş, Ali yokmuş, annem hiç olmamış gibi bir hale bürünüp Manolya, ben ve babam aile olduk. Galiba bu gidişle yakında aile meclisi de olacaktık. Bu tabloya o pis tümör mü neden olmuştu? Yoksa bir şerre minnettar mı olacaktık? Hayatımızın ortasındaki gerçek tastamam duruyordu, kardeşimin hastalığı. Hepimizi hizaya sokmaya yetmemiş miydi bir ölüm?

Bu vesile ile babamın iyi bir aşçı olabileceğinin yanı sıra

iyi bir müzik dinleyicisi, hatta caz tarihi anlatıcısı, şair, hayvan sever ve aslında iyi kalpli bir insan olduğunu öğrenecektim. Peki, bunca yıl nasıl saklamıştı kendini, niye, niye, niye? Neyi unutmak, neden intikam almak için hıncını alkolden çıkarmıştı? Bizi bile görmeyecek kadar onu hasta eden neydi?

Bu kadar soru aklıma meşgul ederken kardeşimin hastalığını ikinci plana itiyor olmak vicdan azabı çekmeme neden oluyor, bir yandan da merakıma gem vurmak için çabalıyordum. Çocukluğumdan bu yana kapısını açmadığım, hatta annemin ağırları başladığı ilk günden itibaren taşındığı odaya en uzak olan odaya, babamın odasına bakmak istiyordum. Babamın evde olmamasından faydalanarak bir göz atmak için girdiğim odada dikkate değer pek bir şey yoktu.

Eski pirinç bir yatak, duvarda yağlı boya bir tablo, annesinden kaldığını tahmin ettiğim, gösterişli turkuaz, üzeri yaldızlı porselen bir lamba, duvarda altın varaklı, büyükçe bir ayna dışında camın önünde kumaşı solmuş, yer yer erimiş, tek bir berjer koltuk duruyordu. Yerde, annemin sabahına öldüğü akşam, üzerinde babamın boylu boyuna sızdığı Karabağ halısı eski günleri hatırlattı birden. Demek ki babam o olaydan sonra bu halıyı odasına getirmişti. Salondan kaldırıldığını bile fark etmemiştim. Babamın elini uzatmış yardım dilenir hali gözümün önüne gelince içim sızladı, odadan bir an önce çıkmak isterken gözüme, kapının tam yanında duvarda asılı aynanın kenarına iliştirilmiş fotoğraf çarptı. Biraz sararmış, boydan boya yırtılmış ama arkadan yapıştırmış olan siyah beyaz fotoğrafta deniz kenarında bir bank üzerinde oturmuş üç kişi; babam, annem ve tanımadığım bir erkek vardı. Annemi bu kadar net gülerken gördüğüm tek andı. Daha da yaklaştım fotoğrafa, tanımadığım erkeğin kolu annemin omzundaydı ve annem babamdan

ziyade ona yakın oturmuştu. Evde anneme ait tüm fotoğrafları kaldıran babam bunu kaldırmamıştı. Niye diye düşünürken, sokak kapısının kapanması ile irkildim ve sessizce odadan çıkıp kapıyı kapattım. Babam ter içinde, getirdiği paketleri tezgâhın üzerine boşaltıyordu. Arkadan yaklaştım, saçları kabarmış, omuzları düşmüş, atletinin bir kısmı ile gömleği pantolonundan çıkmış, terliklerini giymemişti. Kapının yanından terliklerini aldım, mutfğa getirdim. Eğile- rek ayaklarının önüne koydum.

-Taşa basma baba.

Odama gittim, kapıyı kapattım. Yatağa uzandım ve gözle- rimi kapattığımda dahi annemin gülüşü gözümün önünden gitmiyordu. Bu gülüşü sevmemiştim, bizimleyken hiçbir za- man böyle gülmezdi. Uyumaya çalıştım.

- Merhaba, Manolya Tekin'in raporunu alacaktım doktor beyden, haberi vardı.

-Bir saniye bekler misiniz?

Niye bu devlet hastanelerindeki sekreterler böyle kaknem ve lütuf yaparmış edasıyla davranırlar? Sanki keyfimize rapor alıyoruz, aldığımız raporun sonunda ölüm var ölüm, haberin var mı? Benim kardeşimin raporu, hayatı, hayatlarımız, kade- rimiz yazılı o raporda haberin var mı senin!

Belki de insan ölüm raporlarını vermeyi zamanla kanıksı- yor. Kayış gibi oluyor duyguları. Telefonu eline alırken ya- rısı çıkmış ojelerini fark etmiyor. Belki de akşama tarhana çorbası yapıp yapmamayı planlıyor, çocuğunu bu sene de sınıfta kalırsa, çırak olarak kuaförün yanına verip meslek sahibi yapmayı, akşam kocasının eve gelip gelmeyeceğini düşünüyor. Sıkan dar bir etekle, sabahtan akşama kadar bu

koltukta oturmanın verdiği rahatsızlığın bitmesi için saatine bakıyor. Ayakları şiştiğinden masanın altında ayakkabılarını çıkarmış, akşam eve gidince giyeceği rahat terliklerini hayal ederek mutlu oluyor. Üst komşusu gibi her gece koca dayığı yemediği için kendini daha da mutlu ve gururlu hissediyor. Küçük tırnağı ile dişini karıştırıp çıkana baktığında ojelerini fark ediyor, “evde aseton var mıydı?” diye düşünüyor. Masasının üstünde ilaç firmasından gelen takvime gözü takılıyor, “inşallah bu sene de kamp çıkar” diye geçiriyor içinden. Geçen yılki gibi 15 gün kampa gidip, geceleri oda sıcak da olsa, tüm gün sere serpe yatıp güneşlenip, bronz olmanın hayaline dalmış iken telefon çalıyor. Alışkın, tek seferde alıyor ahizeyi.

-Tabi Hocam. Hocam sizi bekliyor.

Yapma bir gülümseme var yüzünde, anında eski haline dönüyor yüzü.

-Sağ olun.

Yapma bir gülümseme bile olamıyor yüzümde.

Heyecandan dizlerim titriyor, iki defa tıklatıyorum kapıyı. Kalbim o kadar sesli atıyor ki gir demesini duyamadan giriyorum içeri. Muayenehanesinin aksine tam bir hastane odası, metal bir masa, önünde oturma yeri çökmüş suni deri bir koltuk ile iki metal sandalye ve ileride bir muayene masası, önünde yarıya kadar çekilmiş, banyo perdesinden bozma bir paravan. Kardeşimin bu paravanın arkasında kaç defa muayene olduğunu düşününce içim cız ediyor. Tedirgin bakışlarımı anlayan doktor eliyle koltuğu işaret ederek;

-Bakmayın eski görüntüsüne rahattır.

-Sağ olun.

Koltuğun oturma yeri o kadar aşağıda ki, masanın üzerinden neredeyse sadece başım gözükmüyor. Kendimi ufacık, bir deliğe kaçacak kadar küçük hissediyorum. Kucağımda,

içinde sanki hayatın sırrını taşıdığım deri çantayı sıkı sıkı tutmuşum, avuçlarım ter içinde.

-Manolya bu hastaneye ilk defa geldiğinde 16 yaşındaydı. Annenizle gelmişti. Uzun bir süre epilepsisinin olup olmadığına bakıldığını, bir sonuç çıkmadığını ama bayılmaların devam ettiğini anlatmıştı. Biz burada tüm tetkikleri yeniden yaptırdık. Kısa bir süre sonra da tümör bulundu. Ancak çok riskli bir yerdeydi. 11 yıldır düzenli takip ediyorum, tümör ilaç tedavisine olumlu cevap verdi, bir parça küçüldü. Eski sıkıntıların tekrar artması ile tekrar tetkiklere başladık ve maalesef ikinciye bulduk.

-Maalesef dediniz?

-Maalesef, çünkü mutlaka bir an önce müdahale edilmesi gerekiyor. Manolya, kendisi bu konuları artık çok iyi biliyor. O çok akıllı, anlayışlı, öngörülü bir genç kadın. Moralini de iyi tutuyor, ama nişanlısının da büyük payı var. Zamanımızda böyle eş bulmak zor.

-Böyle eş bulmak zor derken?

-Ben artık Manolya'nın amcası oldum, 11 yıldır onun büyümesini izledim. Onun bu kadar iyi bir eş bulacağını biliyordum zaten.

Ben de onun 27 yıllık ablasıydım ama Hoca'nın dediğini anlamamış, hatta bahsettiği konudan haberdar olmamanın verdiği ıstırap ile yastığı çökmüş, yayı batan koltukta ezildikçe eziliyordum. Neyse ki hoca durumu anladı;

-Aileye duyurmak istememişler, kendi aralarında halletmiş olabilirler konuyu. Macit bana sık sık gelip gittiği için biliyorum ben de. Manolya, bu ikinci tümör çıkar çıkmaz Macit'ten ayrılmak istedi. Hatta ayrılmak için de elinden geleni yaptı. Ama oğlan helal süt emmiş çocuk, Nuh dedi peygamber demedi bu ayrılığı kabul etmedi. Neyse siz ben-den duymamış olun. Konu kapandı artık zaten. Moral çok

önemli bu durumda.

Derin bir nefes alıyorum, son nefesim gibi tüm hücrelerime çekiyorum. İçim ısınıyor.

-Durumu size çok kısaca özetlemek ve riski anlatmak istiyorum ki bir an önce karar verin.

Telefonu çalıyor. Sekreterine hastanın beklemesini söylüyor. Bana dönüyor, yüzünde o sevecen ifadenin yerini soğuk ve acımasız bir ifade alıyor. Nefesim kesiliyor.

-Ameliyatta % 50 şansı var.

Ne kadar boş bakıyorsam, açıklama ihtiyacı duyuyor.

-Ameliyatta başarı ihtimali % 50. Ameliyat olmazsa en fazla bir yıl ömrü var. Amerika'da bu konuda alternatif tedaviler uygulanıyor ama kesin bir tedavi henüz yok. Tıp hızla ilerliyor, biraz da şans unsuru devreye giriyor tabii. Bazen yeni tedaviler, ilaçlar bulunabiliyor. Bakın, en kötü şey umudu kaybetmek. Sakın kaybetmeyin, sakın kaybettirmeyin. Kararınızı bir an önce verin ama.

Birden eski sevecen yüz ifadesine bürünüyor ve o babacan ses tonu ile

-Dışarıdaki hastayı bekletmeyelim daha fazla.

Galiba teşekkür ediyorum, elini sıkıyor muyum hatırlamıyorum.

Koridora çıkıyorum, çok kalabalık ve sıcak. Aklımda, annem ve 16 yaşındaki Manolya'nın bu koridorda yürüyüşü var. Elele tutuşmuşlar mıydı acaba? Ağlamış mıydı? Niye saklamışlardı bunu bunca yıl benden, herhâlde Ali'den de? Üzülmememiz için mi yoksa hiç yokmuş gibi yaşayabilmemiz için mi? Kendi hastalığını hiç yokmuş gibi yaşayarak ölümü evimize davet etmemiş miydi annem? Ne zaman isyan etmeyi bırakmıştı kadere?

Biraz ilerleyince bir sesle irkiliyorum;

-Eee raporunu unuttun.

Arkamı dönüyorum, nefes nefese kalan sekreter hanımla burun buruna geliyorum. Yüzünün sıcaktan ve ucuz kremlerden yağlanmış ağırlığını hissediyorum yüzümde.

Tombul eliyle tuttuğu sarı zarfı elime tutuşturuyor, biraz duruyor ve kolumu tutuyor, sert bir şekilde.

-Güçlü ol kardeş, üzülp kendini bitirmenin kimseye faydası yok.

Ne kadar güzel bakıyor gözleri, minnet hissediyorum.

-Sağ olun.

Elimdeki sarı zarfın içinde bilmediğim dilde yazılmış, bundan sonraki hayatımızın yaklaşık olarak nasıl olacağını anlatan üç beyaz sayfa var, sonunda saymadığım imzalar ve mühürlerin ağırlığıyla...

Tanıdık kelimeler bulmaya çalışıyorum.

Bulamıyorum.

Koridor uzadıkça uzuyor, bir an önce çıkmak istiyorum. Derinden bir ağıt geliyor kulağıma. İçim titriyor. Koridorun sonunda çıkış kapısına yaklaştıkça ses yükseliyor. Kapının önünde çömelmiş bir kadın, sevdiğini rahmine saklamış gibi iki büklüm, yüzüne bakmaya korkuyorum. Hızla uzaklaşıyorum.

Ağıtlar yanıyor hayatlarda...

-Manolya güzelim, bir tanem, inat etmesen ne olur. Başka doktorlara da gitsek? Amerika'da ablası doktor olan arkadaşımı aradım, haber gelir gelmez, atlasak gitsek birlikte. Hoca da dedi hem Amerika'da alternatif tedavi uygulamaları var diye. Hem biz seninle hiç seyahat etmedik. Abla kardeş gideriz.

Kızım sen ne iyi huylu bir çocuktun ya, ne zaman böyle inatçı bir şey oldun!

-Abla, ben kararımı verdim. Ameliyattan başka bir çözüm

istemiyorum. Kesin çözüm olacak, ya hep ya hiç. Kimsenin benimle birlikte tedavi peşinde sürünmesini, varını yoğunu tüketmesini istemiyorum. Böyle her gün ölmektense bir kere ölürüm daha iyi. Bu ameliyatı en yakın zamanda olmak istiyorum. Kararımı verdim, kesin! Herkesle vedalaşıp bir yolculuğa hazırlanacağım Abla. Ameliyat sonrası eğer gözlerimi açabilirsem yeniden doğmuş olacağım ve kaldığımız yerden, alışkın olduğumuz hayata devam edeceğiz. Böylelikle Macit de hayatına devam edebilecek. Bu genç yaşında onun da, sizin de hayatınızı mahvetmek istemiyorum. Tamam, birbirimizin kaderiyiz ama bilerek bu işi uzatamam ben, kıyamam. Ameliyattan sağ çıkamazsam Macit de, siz de kahrolursunuz biliyorum ama nasıl olsa bir süre sonra herkes kendi hayatına devam etmek zorunda kalır. Kimse sonsuza kadar matem tutamaz. Macit de bir aile kurar...

Yutkunma Manolya, bırak o güzel gözlerinden aksın ne var ne yoksa içinde. Bu kadar düşünceli olmak zorunda değilsin be kardeşim. Bizim yarınımızın ne olacağını nereden biliyorsun, bizim de başımıza gelmeyeceğinin garantisi var mı ki kesip atabiliyorsun hayatını bizim için?

Küçükken, çocuklar seni oyuna çağırmadığında, alt duğunu sarkıtmış şekilde camdan baktığında, koşup elinden tutup "ben oynarım küçük kardeşimle" demediğim için çok pişmanım.

Bayılmalarından bıktığım, seninle hastaneye gelip diğer elinden tutamadığım için pişmanım.

Güzel mavi gözlerini, annemin seni daha çok sevmesini, senin hayatını kuskandığım için pişmanım.

Seni hafife aldığım için çok pişmanım Manolyam.

Seninle aile olmaktan gurur duyuyorum, elini ayrılmak zorunda kalana kadar bırakmayacağım kardeşim.

-Senden bir ricam var abla, babamla da konuştum, ben aile meclisini toplayıp kararımı söylemeden kimseye anlatma. Yanımda olduğun için sağ ol, ablam olduğun için de...

İnce, uzun elini tutuyorum, zayıf, damarları çok belirgin. Annemin ellerine benziyor, bu düşünceyi aklımdan silmek istiyorum. Elleri sıcak, öpüyorum, öpüyorum, öpüyorum. İki kardeş gibi ilk defa sarılıyoruz, öyle sıkıyorum ki nefes almakta zorlanıyor.

-Abla, acıdı.

-Tamam tatlım, bir kere daha düşünecek misin?

-Ablaaaa..

-Tamam tamam, keçi misin nesin, mavi gözlü keçi olur mu ya bu kadar güzel.

Kıkır kıkır gülüyoruz, bakıyorum hem gülüyor hem de ağlıyor. Bu sefer nefes almasını engellemeden daha da sarılıyorum. İçime girsin onu orada saklayayım istiyorum.

Gül'ün annesi gibi ben de ağlamıyorum artık.

Manolya ağlıyor, ben saçlarını kokluyorum.

O ağlıyor, ben sırtını seviyorum.

O ağlıyor, ağlıyor, ağlıyor...

Ben dua ediyorum içimden, Allah'ım sen bizi ayırma.

Bir an aklıma Ali geliyor, içimden ona ulaşabilmek için keskin bir istek hissediyorum.

Derin bir nefes alıyorum, iki kardeşim için.

Gözlerimi kapatıyorum ve ikisine birden sarılıyorum.

Sırtım ürperiyor.

Babam kapıyı tıkırdatıyor.

Belli ki bir süredir kapının önünde, konuştuklarımızın ne kadarını dinlemiş bilmiyorum. Elleri titriyor, elini tutuyorum.

-Gel baba

Suç işlemiş de yakalanmış bir çocuk gibi, gözümün içine

bakıyor. Manolya'ya bakamıyor.

Manolya derin bir nefes alıyor,

-Baba ben kararımı verdim.

-Biliyorum kızım

Yorgun ve çatallı bir sesle,

-Kararına saygı duyuyorum, her zaman yanında olacağıma ve sana destek olacağıma söz veriyorum kızım. İkiniz de canımdan değersiniz. Bu dünyada ne kadar zamanım varsa sizin olsun... Manolya, ne istiyorsan söylemen kâfidir kızım, yaratır getiririm sana. Bugüne kadar her ne yaşandı ise geride kaldı canlarım. Ne kadar istesenez de geriye gelmez, giden gider, gidene kadar hepimizin görevi bugünü hak ettiği şekilde yaşamaktır. Yani şükrederek, minnet ederek aldığımız tek nefese. Dünya nedir ki? Şu tuttuğum iki el ve kalbimde olan oğlumun eli kadar bir yer. Yarından umut kesmeyeceğiz, umutla bekleyeceğiz yavrularım.

Hiç tereddüt etmeden ikisine birden sarılıyorum, üçümüz iç içeyiz.

Tıpkı biraz evvel hayalimde Ali'ye ve Manolya'ya sarıldığım gibi sarılıyoruz. Babam güzel kokuyor, baba gibi kokuyor. Bir kere daha içime çekiyorum, bir kere daha, bir kere daha...

Bu sevgi yumağından ilk ayrılan babam:

-Ben yemek yapacağım, akşama dünürleri yemeğe çağırdım. Alışverişe gidiyorum, istediğiniz bir şey var mı?

Manolya'ya bakamadım ama ben ağzım açık bir şekilde bakakalıyorum babamın arkasından.

- Vay be kızım, neymiş bizim baba!

"Abla, babam hep aynı baba, sen git bir aynaya bak." diyor sırtarak, filozof babanın mavi gözlü filozof kızı.

Hasta değilmiş, sanki hiç ölmeyecekmiş gibi üzerine atlıyor ve gözünden yaş gelene kadar sıkıştırıyorum kardeşimi.

Bir an bayılır diye korkuyorum, atıyoruz kendimizi yatağa, yan yana yatıyoruz bir süre gözümüz tavanda.

-Korkuyorum abla.

“Korkma canım, yanıdayım”, diyorum.

Göğsüme bastırıp uyutuyorum kardeşimi.

Nisan sonu 2014

Ben...

Ben aslında ortalama her çocuk kadar sevimli, her çocuk gibi güzeldim. Çocuk aklıyla akıllıydım işte.

Herkesin beni sevmesi gibi bir idealim vardı. Ağlamayı çok istememe rağmen ağlamazdım mesela. Bu yüzden bu yaşımda da ağlamam kolay, ama ağlamaya başlarsam da duramam.

Evlerdeki su depoları gibi insanların da ağlama depolarının olduğuna inanırım. Bazen öyle acılar yaşanır ki bitiverir o depo. Kurur kalır için. Her göz kırpışında hissedersin o

koru, gözünün bebeğinde yanar.

Neyse, ben herkesin beni sevmesi için o çocuk aklımla her şeyi yaptım.

Tabağımdaki son pirinç tanesine kadar yedim.

Ayaklarımı yere vurarak koşmadım.

Çiçekleri bilerek koparmadım, komşuların çamaşırlarını kirlletmedim.

Yan bahçeden mısır aşırmadım.

Komşu teyzelerin ve amcaların sıkıştırmalarına ses çıkarmadım.

Bahçedeki musluğu açık bırakıp etrafı çamur etmedim.

Tavukları kovalamadım, kedilerin kuyruğuna taş bağlamadım.

Beni oyuna almayanları dövmedim.

Gizli gizli oyuncaklarını kırmadım.

Manolya'yı da dövmedim.

Evi dağıtmadım.

Terlikleri hep yan yana koydum.

Ayakkabı ile eve girmedim.

Şokellalı ekmeğimi kapıcının oğlu ile paylaştım, kokulu silgilerimi de kızı ile.

Masaya dökülen kırıntıları yere dökmedim.

Defterimden sayfa koparmadım.

Herkesin annesi babası kaplarken, tüm defterlerimi ve kitaplarımı kendim kapladım.

Renkli saç bantlarından istemedim.

Ayakkabımın önünü taşa vururum da eskir diye okulun bahçesinde koşmadım.

Temizlik kolu başkanı oldum, sınıfı da tertemiz yaptım.

Ama annem bir kere bile veli görüşmesine gelmedi. Baba-ma da her dersimin pekiyi olması pek bir şey ifade etmedi.

Her gece dua ettim.

Ben, annemin sözünden çıkmadım hiç, beni çok sevsin diye.

Zamanla sözler azaldı.

Aramızdaki sessizlik içinde anlamlar aradım.

Annemin gözünün bebeğine baktım hep.

Annemin gözleri kuruydu, büyüyünce anladım.

Ve vazgeçtim...

Adımı Deniz koymuşlar, denize hasret olduklarından mı, bahtım deniz kadar ferah olsun diye mi, yoksa o dönem doğan çocukların çoğuna bu isim verildiğinden mi bilmiyorum. Herhâlde alacağım cevabı tahmin ettiğimden olacak aslında hiç sormadım. Çok sonraları annemin ve babamın, Manolya'nın mavi gözlerine hayranlıklarını anlamaya başlayınca arada bir bağ kurmaya çalışsam da meraktan öteye geçemedi bu çaba. "Vazgeçmeler" başlayınca hayatımda bütünden da vazgeçtim gitti.

Çok sonları anlayacaktım, aslında epey küçük bir yaşımda "vazgeçmeleri" kendi kendime itiraf edemeyince, "kabul lenmelere" başladığımı.

Kabul ettim ve evde en ağır heavy metal müzikleri dinlemeye ve tüm apartmana da dinletmeye başladım. Şikâyet gelen komşu amca ve teyzelere de, kapının deliğinden bakıp, kapıyı açmazdım. Elbette bilirlerdi birinin göz deliğinden baktığını. Bahçede babamı beklerlerdi, akşamdan musluğu açıp çamur ettiğim bahçede. Nefesimle buğu yapıp "moruklar" yazdığım camdan, babamın bu şikâyetler karşısında eğilip bükülmesini izlemek hoşuma giderdi.

İleride, kimsenin önünde eğilip bükülmesine tahammül edemedim.

Kendim dâhil.

Böyle durumlarda kaldığımda da işin kolayına kaçtım, aldım ceketimi yürüdüm gittim.

Gidemeyenleri de suçladım, affetmedim.

Babam dâhil.

Sonraları öğrenecektim, aslında, öfkeyi içlerinde biriktirenlerdi hiçbir yere gidemeyenler.

Ben gibi.

Kaba kuvvetin verdiği sahte gücün sarhoşluğu tüm ruhumu kapladığında genç kız olmuştum. Bu ruh ile görüntüm oldukça tezat ve komik hale dönüşünce kız gibi davranmam gerektiğine karar verdim.

Tek istisna Ali doğduğunda kazık kadardım ve büyüdüğünde onu dövdüm.

Kareli bir etek almıştık bana, İskoç eteği. Annemle çarşıya çıkmıştık, elinde elim ve çantasının sapı vardı. O eteği yıllarca giydim, boyunu bir uzatıp bir kısalttırarak, olmadı belinden kıvrarak. Bir de 16. doğum günümde halamın hediye ettiği Deniz yazan kolyeyi uzun yıllar boynumda taşıdım, boşanma sırasında kaybettim, üzüldüm.

Doğum günleri pek şatafatlı kutlanmazdı bizim evimizde, sanki görev savıyormuş gibi görüştüğümüz akrabalarımız çağrılır, eski yıllardan kalan, yıpranmış, yapıştırılmış süsler tekrar asılır, salonumuza birkaç tane de balon konurdu. Misafirler görev gibi saçma sapan hediyeler getirirler, babam da pastaneden en çikolatalı, gösterişli, bir ısırik aldığında yağı damağa yapışan cinsten pasta alırdı. Bu görev durumundan herhâlde, doğum günlerini hiç sevmedim.

Bu yaşımda bile kutlamayı sevmem. Sürpriz yapılıp, kalabalık içinde mum üfleme fasıllarından hiç hoşlanmam, utanırım, hatta nefret ederim. Bu yüzden de doğum günüm pek kutlanmaz, biraz buruk geçer. O günün çabuk geçmesini isterim.

O doğum günümde yine aynı pasta alınmış, 16 yaşa hiç uymayan o eski süsler asılmış, bu sefer akrabalar haricinde

mahalledeki komşu çocukları da çağrılmıştı doğum günüm. Ben de yine İskoç eteğimi giymiş, hatta belinden biraz kıvrımış, iki parmak topuğu olan ayakkabıları da giyince iyice kendimi bir halt sanmıştım. Hele bir de halam, ismimin yazdığı altın kolyeyi boynuma taktığında sanki dünyanın en güzel kıızıymışım gibi hissetmiştim. Elbette, sokağımıza yeni taşınan benden bir yaş büyük, göz göze geldiğimizde kalbimin atışından boğulacak gibi olduğum Murat'ın gelmesinin de payı vardı.

Mum üfleme eziyeti bittiğinde, alkışlardan kapının sesini duyamamış, şans eseri camdan bahçeye bakarken Murat'ı elinde bir paketle çıkarken görmüştüm. Camı açıp seslendiğimde ki, heyecandan kendi sesimi tanıyamamıştım, Murat'ın dönüp baktığı an anlamıştım hayatımda önemli bir yeri olacağını.

'Kapıyı açıp, merdiven boşluğundan izlemiştim koşarak çıkmasını. Dünyanın en yakışıklı erkeği diye düşünmüştüm. Terlemiştim, koltuk altlarımdaki ter izi gözükecek diye kollarımı iyice kapayarak, salak bir robot gibi elimi uzatmıştım.

Elimi tuttuğunda, tokalaşmak için yani, o kadar heyecanlanmıştım ki ismimi, boynumdaki kolyeden okuyarak söylediğine dikkat edememişim.

-Merhaba, kapı açılmayınca şey sandım.

-Yok yok, ben tam o sırada mumları şey ediyordum.

-Doğum günün kutlu olsun. Deniz...

Bir insan bu kadar mı güzel söylerdi, "Deniz..."

Ne kadar güzel bir ismim varmış meğer: "Deniz..."

-Teşekkür ederim, Murat.

Murat, tek nefeste çıkan, en güzel erkek ismiydi bence, Murat...

Yanağımdan öpmek için bir hamle yapsa da benim sıkı sıkıya koltuk altıma yapıştırdığım sopa şeklindeki kollarım

kıvrılmayınca hamlesi yarım kaldı.

Elinde, yarım yamalak evde yapılmış bir paket vardı. Gözüm takılınca elime tutuşturuverdi.

Murat, tüm doğum günüm boyunca damağa yapışan, çikolatalı pastadan yedi ve kola içti. Ben de onu izledim, büyülenmiş gibi. Hediye açma faslına geldiğimde, o kadar heyecanlıydım ki en sona onunkini bıraktım.

Hediyesi, üzerinde elinde sihirli değneği ile tombul bir melek olan seramik bir kupaydı. Kulpundan ufak bir parça kopmuş, yıkanmaktan meleğin etrafa saçtığı yaldızlar biraz silinmişti. Seloband izlerinden paket kâğıdının birkaç defa kullanıldığı anlıyordum.

Bardağın kulpunu tutarken sanki onun elini tutuyor gibi heyecanlanıyorum. Bu bardaktan daha evvel içmiş midir diye düşünüyorum ve sonra ufak bir yudum alır gibi dudaklarıma götürüyorum. İçim ısınıyor.

*Etrafıma bakıyorum kimse gördü mü diye
Bir yudum daha alıyorum dudaklarından.*

Bu ateş kalbime düştüğü andan itibaren evimizin mutfak penceresinden dışarı sarkıp, başımı biraz sağa uzatarak görebildiğim Murat'ların salon penceresine bakmaktan kendimi alamaz olmuştum. Farklı okullara gittiğimizden, eğer sokakta, bakkalda karşılaşmazsak onu görmem mümkün olmuyordu. Bazen geceleri uykudan uyanıp pencerelerine bakar bulurdum kendimi. Genelde ışık yanıyor oluyordu, babasını hiç görmemiştim ama annesi geceleri pek uyumuyordu galiba, geç saatlerde perdedeki gölgesinden ne yaptığını tahmin etmeye çalışıyordum. Çalışkan bir kadındı, hep bir şeyler katlıyor, kutular taşıyor gibiydi. Hep kapalı olan perdeleri, sabahları yarıya kadar açık oluyordu, annesi okula

giderken Murat'ı uğurlamış diye düşünüyordum.

Annem beni uğurlar mıydı hatırlamıyorum. Bizim perdelerimiz kapalı olmazdı, belki de tülün ardından bakardı ben okula giderken.

Oturdukları apartman mahallenin en yeni binasıydı, Murat da paralı bir okula gidiyordu. Demek ki hali vakti yerinde bir aile idiler. Camdan sarmaktan yorulunca, üzerine de birkaç defa babamdan azar işitince hayallerimi, pencereyi kapatıp, elimi çeneme dayayıp uzayıp giden sokağımıza bakarak kurardım. Herhâlde babası yurt dışında çalışan bir mühendisti, annesi de aile bütçesine katkıda bulunmak için dikiş dikiyordu. Akşamları da onları katlayıp paket yaparak kargoya hazırlıyordu.

Bir yıl böyle perdelerine bakarak geçti, birkaç defa da sokakta karşılaşarak. Her sabah çayımı o kupadan içerken bir gün onu öpeceğimi hayal ederek... Ta ki bir sabah, mutfak penceremizden sarkıp, pencerelerinde perde olmadığını görene kadar.

Telaşla evden çıkıp koşarak apartman kapılarına geldiğimde evden ayrıldıklarını gördüm. Her kıvrımını bildiğim kiremit rengi perde yoktu, camdan çıplak bir ampul görünüyordu, tavandan sarkan.

Hayatımdaki belki de ilk ama en keskin "keşke"lerden birini o gün yaşamıştım.

Keşke...

Murat'ın babası müflis bir tüccardı. Girdiği tüm işleri batırmış, banka kredilerini ödeyemez hale gelip, verdiği çekler de karşılıksız çıkmaya başlayınca ailecek adres değiştirmeye, yani kaçmaya başlamışlardı. Hakkında kesinleşmiş hapis cezası olunca da baba sırta kadem basmıştı.

Anne de, tahminim burada doğru idi, elinde kalan tek makine ile evde parça başı konfeksiyon işi yapıyor, babasının-

dan kalan birkaç malı satarak oğlunu düzgün bir evde yaşatmaya ve düzgün bir okulda okutmaya çalışıyordu. Hacı memurlarının bu evi de bulduğunu ve gelmek üzere olduklarını öğrendiği anda makinesini ve oğlunu alarak gitmişti.

Komşulardan bu hikâyeyi öğrenince kalbime bir ağırlık çökmüştü.

Daha sonra babam, kiralık bir ev arayan arkadaşına evi göstermeye giderken peşine takılıp girdiğim evde, gizlice baktığım kalan kırık dökük eşyalar arasında, bana hediye ettiği kupanın bir eşini görmüş ve usulca okul çantama atmıştım. Çift olmaları hoşuma gitmişti.

17 yaşında, kalbimdeki bu ağırlığın altında ezilerek yavaş yavaş öleceğime inanıyordum, elimde tombul melekli bir kupa ile.

17 yaşında, en ağır yenilgilerini yaşadığına emin bir ergen olarak içine kapanmış, mutsuz, gıcık, ukala davranışlarım anne ve babamın dikkatini çekip ilgilerini bana yöneltmelerini sağlamış olsa da, benim gözümde bunların bir değeri yoktu. Karşılarında bir tek ters takla atmadığım kalan küçüklük günlerim geride kalmıştı.

İleriki yaşlarımda anlayacaktım, siz hayatı bir kere bırakırsanız o sizi iki defa bırakır.

Babamın öğretmenlerime yalvararak mezun olmamı sağlamasının intikamını üniversite sınavını kazanamayarak almıştım. Hayat da bana, ağırları ile baş başa kalmak için odasına çekilen bir anne, içkileri ile baş başa kalmak için odasında yaşayan bir baba ve ilkokula yeni başlayan küçük kız kardeşim Manolya ile bir yıl baş başa kalma cezası vermişti. Hayat 2-1 kazanmıştı bu yarışı. Ne yapıp edip ben de üniversiteyi kazanıp bu evden kapağı atmalıydım bir yere...

Büyük bir amfinin kapısındaayım, dışarıdaki kalabalıktan içeriyi tahmin etmek zor değil. Sahte güven patlaması yaşayan her ergen gibi, hayatımın bu yeni dönemecinde patinaj yapıp düşmekten korkuyorum.

Amfinin içi tıka basa dolu.

Hani üniversiteye herkes giremiyordu!

Aslında üniversiteden kimse atılamıyordu, eninde sonunda geri döndüğünü daha sonra anlayacaktım.

Kalabalık ve uğultudan başım dönüyor, fırtınalı bir denizde bir ceviz kabuğu gibi sağa sola yalpalıyorum.

Elimde defter terden sıırıslıklam olmuş, ortalıkta dururken sımsıcak bir el omzuma dokunuyor.

-Deniz?

Bir elimde defter, diğer elim boynumda ismim yazan kolyede, gözümü bile kırpmıyorum o an. Başımın üzerinde kaynayan bir tencerenin içindekiler, yavaş yavaş kulaklarımdan başlayarak, boynumdan içime akıyor.

Bu sefer ismimi boynumdaki kolyeden okumadan söylüyor. Ne kadar mutluyum, dünyanın en mutlu insanı benim, hatta fırtınadaki kabuk falan değilim. Denizin ta kendisiyim, ben Denizim!

İki eliyle omuzlarımdan tutup yanaklarımdan öpüyor.

Yıllarca hayal ettiğim şey gerçekleşiyor ve gerçek dudakları bana değiyor. Havalanıyorum göğe doğru.

Biliyordum diyorum içimden, biliyordum daha yaşanacaklarımızın olduğunu. Bu karşılaşma, bu tesadüf ne kadar değerliydi. Zamanlaması ne kadar iyiydi, bundan sonra ben eski ben olamayacaktım. Yeryüzündeki en şanslı kız, en mutlu kız ben olmalıydım.

Hayatım bundan sonra aynı olmayacaktı, haklıydım. Hayatın bir sonraki dönemecinde patinaj bile yapmadan dosdoğru duvara toslayacağımı bilemezdim elbette.

Tesadüfleri sevmem.

Tesadüfler hayatın şakasıdır. Sonunun iyi mi kötü mü olacağını asla tahmin edemezsiniz. Öyle ulvi bir şey de değildir tesadüfler. Hayat bir tesadüf ile sizi dünyanın en şanslı, en mutlu insanı yapıp bir süre sonra, öyle bir tokat indirir ki, ayran budalası şeklindeki ağzınız burnunuz kan içinde kalır.

Hiç beklemediğiniz anda gelen bu darbeden silkelenip kurtulamazsanız, sizi olduğunuz yere gömer bu hayat.

Şükrettiğiniz ana lanet edersiniz. Her şey geçer de, o paslı tat geçmez. Bir de o eski tadın varlığını bilmek insanın içini acıtır durur. Habire aklınıza gelir en olmadık zamanlarda. Kıyas yapmaya başlarsınız sonra, bir sonraki nedense hep bir eksik gelir, içinizi kemirir durur.

Sürprizleri de sevmem.

Ardından ne geleceğini bilmeden, olası mutsuzluklar için baştan sevinmenin sonuçlarını iyi bilirim.

Aslına bakarsanız mutsuzluk en güvenli olandır.

Ama bugün bir tesadüf olsun da Manolyam ölmesin diye dua ediyorum.

Sonrasında ne olursa olsun, artık umurumda değil.

Ben, 21 yaşından henüz gün almışken, babasının tüm yalvarmalarına rağmen, onsuz yaşayamam dediği, ilk ve tek erkeği olan Murat ile o tombul meleğin olduğu kupaların resmini düğün davetiyesi yaparak evlenen, evlendiği günün ertesi günü bileğinden babaannesinin antika bileziği kopartılarak alınan ve âşık olduğu erkekten hayatının ilk dayağını yiyen Denizim.

Üniversiteden atılmayı beceren, ama aıla geri dönen ve hiç bir zaman mezun olamayan, müflis babanın müflis oğlu Murat'a âşık olan normal bir kadınıml aslında ben.

Tüm arzusu onun tarafından sevmek olan, hayatta başka

bir şey istemeyen, ağlamayan, harcamayan, temiz pak, evine bağlı, dışarıda burnu yere düşse almayan, ceketimi alırım giderim havalarında, evinde 12 yıl boyunca düzenli dayak yiyen, bahaneler yaratan, her seferinde son olduğuna inanan, çocuk doğuramayan, para kazanan ama parası olamayan, çünkü borç ödemek için maaşından hep avans çeken, ödenemeyen borçlardan dolayı haciz gelen, yüzündeki morlukları kapatamadığından sık sık işe gidemeyen ve sonunda kovulan, parasız, pulsuz, arkadaşsız, dostsuz salağın tekiyim ben kısacası.

Terk ettiği evine, sevilmek için çabalamaktan pes ettiğinde, koşarak dönenim ben.

Ben Deniz; bugün 40 yaşında, kardeşi ölmekte olan bir kadını. Hayat yine önde.

31 Mayıs 2014

Gördüğüm kâbusun tüm gerçekliğinin ağırlığı öyle çökmüş ki üzerime, sağdan sola dönemiyorum yatakta. Babamın emri vakisi ile bu akşam aile meclisi toplanacağı akıldan gitmese de, gözümü kapadığımda aynı cümleler alt yazıyla geçiyor.

Aile olmak...

Tepemize düşen yapraklardan birbirini ölesiye sakınmak.

Gözünden bir damla yaş süzülmemesi için dağları aşmak.

Aldığı bir nefese dünyaları değişmemek.

Sayesinde, yediğin tokatla düştüğün yerden kalkıvermek bir hamlede.

Ayakta duramayacakken dayayıvermek alnını göğsüne.

Sırtında elini hissetmek.

Adının ilk harfi dilinden dökülürken, kalbinde nehirlerin akması.

Gülüşiyle içinden kelebeklerin havalanması.

Aile olmak, hesapsızca şımarmak şımarabildiğin kadar, almak alabildiğin kadar ve vermek verebildiğin kadar.

Sevmek, sevebildiğin kadar ve sevmek.

Aile olmak.

Ne çok istemişim meğer.

Artık anlamsız gelmiyor aile meclisi lafı...

12 yıllık evliliğimde tüm yaşananları beynimden silmeye çabalarken yemek yapma olayını da silmişim herhâlde ki, mutfaktaki babamın hareketlerini hayranlıkla izliyorum. Kapının yanındaki mutfak sandalyesine elimi dayamış yeni öğrenen bir kız edasıyla duruyorum.

Aslında yeni öğrendiğim babam. Kendi babamın hareketleri ne kadar yabancı! Bir yandan düdüklü tencerede pişen et için duvardaki saate bakarken bir yandan belli etmeden bana bakıyor. Anlıyor onu izlediğimi, sesini çıkartmıyor, bir şey istemiyor dikkatimi dağıtmamak için.

Mutfaktaki her eşyanın yerini çok iyi biliyor, salata için soğanı doğrarken ufak bir hamle ile ilk çekmeceyi açıp kepçeyi alıyor ve diziyle kapatıyor. Bir yandan da çorbanın tadına bakıyor üfleterek.

Annemi düşünüyorum mutfakta.

Süt ısıtırdı.

Hareketleri hep yavaştı, o süt her zaman taşardı ve yayılan koku bana kötü gelirdi. Sandalyede oturup beklerdim sütün taşmasını ama seslenmezdim anneme. Koku yayılınca içeriden, acelesiz adımlarla gelir, mutlaka elini yakarak ocağı siler, bezi lavabonun içine atar ve suyu açar, sütü bir bardağa koyarak bana uzatırdı. Her seferinde elim yanar ama

yine sesimi çıkarmazdım. O içeriye gidince, hala akmakta olan suya elimi tutar, bezi yıkar, musluğu kapatırdım. Zorla birkaç yudum alıp, musluğa dökerdim sütü. Hiç sevmedim sütü, hâlâ da sevmem.

Belki de annemi hiç emmediğim için.

Babam, salatayı da bitirince tezgâhı bir güzel silip, bezi yıkıyor. Yüzümde bir tebessüm belirliyor.

“Ne oldu? Diyor bana hiç bakmadan, benzer bir tebessüm ile.

“Hiç”, diyorum. “Sofrayı kurayım bari.”

“Peki” diyor.

Dolap kapaklarını tek tek açmaya başlayınca anlıyor.

-Salondaki büfeden al kızım.

Salonumuz, çocukluğumdan beri aslında evin en sevdiğim ama bir o kadar da sessizliğinden ürktüğüm, yüksek tavanlı, babaannemlerden kalan büyükçe kristal bir avizenin küçük küçük bir sürü gök kuşağı yarattığı uçuk mavi duvarlar ile çevrili en güzel yeri.

Küçükken arkasında saklandığım perdeler, uzun tüller, biraz yıpranmış, biraz da kirli ama yine de bir gelinliğin duvağı gibi pencereyi örtüyor. Usulca açıyorum, bahçe gözüküyor, manolya ağaçları, ortancalar, yaban gülleri ölümlere inat ne kadar canlı. Makyajı biraz fazla kaçırmış, tombul pembe yanaklı, saçları yeni bigudiden çıkmış, güleç bir kadına benzetiyorum. Camı açıyorum ardına kadar, buyursun gelsin evimize diye.

-Cereyanda kalma kızım.

Babam salon kapısında belirliyor. Kurulama bezi omzunda kalmış, söylemiyorum.

Yanıma geliyor.

“Haftaya perdeleri yıkayalım, bu kadar kirli olduğunu fark etmemişim” diyor.

İçimden haftaya kadar vaktimizin olup olmadığını düşünüyorum.

“Yıkayalım baba”, diyorum.

Bezi fark ediyor omzunda, dönüp mutfığa gidiyor.

Pencereyi kapatıyorum.

Gülümsüyorum tombul kadına.

Birkaç kez bize gelmiş olmalarına rağmen Macit’in annesinin, babasının yüzlerini tam hatırlamadığımı farkına vararak utanıyorum.

Gelmelerine yakın son kez etrafa bakıp, birkaç terlik çıkartıyorum girişe.

Manolya son birkaç saattir odasında, kapısı da kapalı. Sesinin soluğunun çıkmaması beni biraz telaşlandırıyor. Belli etmemeye çalışsam da beşinci defa kapısına kulağımı dayadığımda içeriden sesleniyor, sesi yorgun.

-Ablacım gelsene.

Usulca içeri giriyorum.

Güzel mavi gözleri solgun, saçları cansız, yattığı yatakta bedeni daha da ufacık geliyor gözüme.

Sesim biraz telaşlı, kelimeler telaşsız çıkıyor ağzımdan;

-Hadi, gelecek şimdi seninkiler.

-Yeni ilaçlar biraz ağır geldi. Kolumu kaldıracak durumum yok.

İyice telaşlanıyorum. Doktorun sözleri geliyor aklıma, moral en önemli şey.

Yavaşça perdeyi açıyorum, biraz da pencereyi aralıyorum.

-Bekle beni birazdan geleceğim.

Koşarak bahçeye çıkıyorum, kıyamadığım ortancalardan ve pembe güllerden masaya koymak için biraz koparıyorum.

Güllerin dikenleri parmaklarıma batıyor, sağ işaret parmağımdan usulca kan akıyor, umurumda değil.

Eskiden beri elimize geçen torbaları, paket kâğıtlarını tı-kıştırdığımız dolabı açıyorum, içinden elime gelen ilk kâğıdı alıyorum, güzelce sarıyorum sapını.

Buketi görünce, yine o güzel gülümsemesi beliriyor yüzünde.

Gardırobunun kapağını açıyorum, birkaç tane elbisesini çıkartıyorum. Kocaman çiçeklerin olduğu şifon, efilefil olanı gösteriyorum.

Gözlerinde çektiği ıstırabın yanında sevgi, şefkat, minnet ve söyleyemediklerinin nicesini görüyorum.

Doğruluyor yataktan, kollarını kocaman açıyor.

-Ne şanslıyım ya ben, senin gibi bir ablam olduğu için.

Kocaman sarılıyorum.

İmkânım olsa da seni hiç bırakmasam Manolya...

-Abla abartma ya, vallahi sürmem onları yüzüme. Şu or-tanca gibi olacağım, sil azıcık!!!

-Bana bak ablayla öyle konuşulmaz.

Ondan önce kendim gülüyorum lafıma. İlk defa birine makyaj yapan herkes gibi ben de biraz abarttığımı kabul ediy-or, ufak pamuk parçaları ile siliyorum gözlerini, elmacık kemiklerinin üzerini.

Öpüyorum, öpüyorum, öpüyorum.

Yılların eksliğini telafi etmek ne zor...

Tam da söyledikleri vakitte kapı çalıyor.

Bu sefer sadece Rahime Anne, Rıza Baba ve Macit, elle-rinde rengârenk karanfillerle.

Manolya, çiçekli elbisenin içinde kucakladığı karanfiller-le, yeni bebeğine kavuşmuş kız çocuğu gibi.

Hiç beklemediğim anda, kocaman buketi; “Macitim mü-saadenle bunları ablama veriyorum” diyerek benim kucağı-ma atınca ne yapacağımı şaşıırıyorum ve galiba suratımda o

aptal ama mutlu ifade beliriyor.

- Elbette, bundan sonra hem sana hem de ablama alırım ben de.

Uzun zamandır ilk defa birisi bana bu kadar candan ablam diyor. Ali geliyor aklıma, burnumun direği sızlıyor birdenbire.

Teşekkür edip, sarılıyorum ben de Macit'e.

Sonunda Rahime Hanım'ın ve Rıza Bey'in de kapıda bu çiçek seremonisinin bitmesini beklediğini gören babam duruma el koyuyor ve salona davet ediyor herkesi. Manolya, zarif bir hamle ile kayınvalidesinin ayakkabılarını çıkarmasına yardım etmek için eğilse de Rahime Hanım kesin bir hareketle gelininin elini tutuyor, usulca terliklerini giyiyor.

İçim eriyor.

Kimseyle göz göze gelmeden çiçekleri vazoya koyma bahanesi ile mutfağa kaçıyorum.

Mutfakta bir yandan vazounun yerini ararken diğer yandan da sadece kısa bir önce bu insanlar için düşündüklerim aklıma geliyor, utanıyorum.

Keşke geriye dönebilsem ve hepsini düzeltebilsem.

Yine o acı tat vardı ağzımda. Hayatımın her döneminde olan, benim bıktığım ama benden bıkmayan.

Babam, elinde boş bir vazo ile mutfağa girerek vazoyu tezgâhın üzerine koyuyor, ocaktaki tencerelerin altını en kısık olacak şekilde, dikkatlice yakıp çıkıyor.

Utanç ve pişmanlık içinde olduğumu da tahmin etmiş midir acaba?

Mutfaktan çıkıp, aile meclisine katılmam lazım ama çıkamıyorum.

Dilim tutuk.

Eklemlerim de tutuk.

Her pencereyi açtığımda düşündüğüm gibi.

Her cenazeye gittiğimde, tabutta kendimi gördüğüm gibi.

Her kavşağı döndüğümde ölmediğim gibi.

Ölüm benim hakkım be, size ne oluyor?

Annemin ölümüne dayandım.

Ama Manolyam...

Sesim çıkmıyor.

-Ben biraz daha pilav getireyim.

Babamın sesini duyuyorum derinden.

Sarsılıyorum, sarsılıyorum, sarsılıyorum...

-Deniz, Deniz, Deniiiz kendine gel kızım!!!

Babam gerçek bir şaşkınlık içinde kollarımdan tutmuş sar-sıyor beni.

Derinden ezan sesi duyuyorum. Bizim mahalleden bu kadar net duyulmaz oysa.

Kenara çekiliyorum, yarım adım, aklımdan bin tane şey ge-çiyor ama söylemiyorum. Sesim yok. Sessiz, yaşsız ağlıyorum.

"Benim kardeşim ölüyor be ne pilavı...", diyemiyorum.

Ali çıkıyor karşıma. O kadar net ki.

Seviniyorum birden.

Elini tutuyorum bir daha bırakmayacak gibi.

"Ablam da geldiğine göre Osman Baba, ben artık şu ko-nuyu açmak istiyorum," diyor Macit.

Babam konuyu biliyormuş gibi kafasıyla onaylıyor. Ben ise tabağımda hayvanın neresi olduğuna dair en ufak bir fik-rimin olmadığı kafam kadar bir parça et ve bir seferde yiye-meyeceğim kadar pilavla kalakalmış durumdayım.

Manolya'ya bakıyorum korkuyla, gözünde o kuruluğu görüyorum.

Kendi gözlerimden utanıyorum

Annemin gözleri geliyor aklıma.

Mavi salonda onlarca gök kuşağı göz kırpıp duruyor beklenmedik bir meltemle.

Perdeler öyle bir hareket ediyor ki, babam kalkıp camları kapatıyor.

Kapamasın istiyorum, bahçedeki manolyaların kokusu dolduruyor salonumuzu.

Manolyaların kokusunu seviyorum ama bir şey yapamıyorum.

Pilavımdan bir çatal alıyorum, yutamayacağımı bilerek.

“Manolyam kararını verdi. Ameliyatı bir an önce olmak istiyor. Onun kararı benim kararımdır. Biz artık bir aileyiz. Yani baba, siz de müsaade ederseniz hemen bir aile olmak istiyoruz. Ameliyattan önce kızınızla evlenmek istiyorum.” diyor, destek umarcasına gözlerini kocaman açıp bana bakarak.

Manolyaya bakıyorum göz ucuyla, istemeden.

O mavi gözlerinde öyle bir tufan vardı ki bir an önce ölmek için kendimi ciğerimdeki tüm nefesi boşaltarak en derinlere bırakmak istiyorum.

Ama bir el beni sımsıkı tutuyor. Kayıp yok olamıyorum.

Kendime geldiğimde Rahime annenin elimi sımsıkı tuttuğunu fark ediyorum, masanın altında.

Kapalı penceremize rağmen zamansız bir yaz meltemi hepimizi serinletiyor.

Babama bakıyorum, su dolu kadehini bir dikişte deviriveriyor, Rıza Bey’inki ile tokuşturarak.

Rahime annenin elini hiç bırakmak istemiyorum.

1 Haziran 2014

Çok sıcak. Üzerimde eski bir gelinlik var. Omuzlarındaki dantel işlemlerin bir tanesi sökülmüş. Büyük bir sandığın başında yere çömelmişim, açmaya uğraşıyorum. Daha da terliyorum. Ayağa kalkıyorum, dudağımda yapış yapış bir ruj var. Bir ayna arıyorum etrafımdaki dört duvarda. Arkama döndüğümde annemi görüyorum. Onun da üzerinde aynı gelinlikten var ama hiç eskimemiş. Bir an hangimiz evleniyor diye düşünüyorum. Gözlerinin içine bakıyorum anlamak için.

“Dışında ruj var”, diyor.

Elimle silmeye çalışıyorum, elim kan oluyor ve eteğime bulaşıyor.

Ter içinde uyanıyorum. Uyandığım için şükrediyorum, sesim çıkmıyor, ağzım kupkuru ve yapışmış. Her zaman-ki gibi başucumda su bulamıyorum. Yataktan bir hamlede doğruluyorum. Biraz başım dönüyor, terliklerimi giymeden mutfağa doğru yürüyorum.

Mutfak kapısı tam kapalı değil. Salona doğru, yanından ve altından incecik bir ışık süzülüyor. Yavaşça itiyorum aralık kapıyı. Bir an anneme benzetiyorum arkadan Manolya'yı. Annemin eski hırkasını giymiş, sandalyede sırtı kapıya dönük, saçları sönük, küçücük kalmış, oturuyor.

Çıplak ayaklarımın parkede çıkardığı sestten irkiliyor.

-Abla biraz sesli gelsene ya! Korkuttun beni.

-Ben de annem oturuyor zannettim! Giymesene kızım şu eski hırkayı.

-Annem kokuyor abla...

Elini alnına koyuyor ve sarsıla sarsıla ağlamaya başlıyor. Sımsıkı sarılıyorum, bir yandan da hırkayı kokluyorum. Güzel kokmuyor.

-Korkuyorum.

"Biliyorum" diyorum.

Ölümü kastettiğimi anlıyor.

-Hayır, mutlu olamamaktan korkuyorum.

Yüzü kıpkırmızı oluyor, alnında küçükken de beliren damar beliriyor. Ellerini kucığında sımsıkı yumruk yaparak bakıyor bana. Sanki yumruklarını açsa her şey akıp gidecek, ellerinin arasından. Ellerini tutuyorum.

-Hem benim hiçbir şeyim yok. Ne çarşafım var, ne havlulum, ne de yemek takımım.

Saçmaladığının farkında olmadığını biliyorum. Hastalığının ilerlediğini düşünüyorum, endişeleniyorum.

Ağzımı açmama fırsat kalmadan, kendinden geçiyor, kollarımın arasından kayıyor ve yere düşüyor. O küçücük be-

denden, gecenin sessizliğinde büyük bir ses çıkıyor.

Yerde annemin öldüğü gün üzerinde olan hırka ile yatıyor. Avazım çıktığı kadar bağıyorum.

-Babaaa...

Babam, ayağını yükselt, başını geriye al gibi komutlar veriyor. Bir yandan da titreyen elleriyle telefon etmeye çalışıyor.

Başını tutuyorum elimle, yüzünü seviyorum, gözünün üzeri, alnı kıpkırmızı. Düşerken vurmuş herhâlde diye düşünüyorum, elimi değemiyorum. Alnı anneminkine benzemiyor. Diğer tarafını öpüyorum usulca.

Ambulans ve Macit aynı anda geliyorlar.

-Abla sen biraz eşya hazırla, bu sefer uzun kalabiliriz hastanede, sonra babamla gelirsiniz birlikte.

Macit, Manolya'yı sedyeye yatırıp ambulansa binmek için aceleyle çıkıyor evden.

Her zaman içimi acıtan ambulans sesi, bu sefer içinde kardeşimi bir bilinmeze götürürken, gittikçe uzaklaşıyor, canımı daha çok acıtıyor.

Spor çantamın içindekileri yere boşaltarak, Manolya'nın odasına koşuyorum. Daha evvel hiç kurcalamadığım gardırobunda birkaç gecelik ve iç çamaşırı aramak için çekmece-leri telaşla açıyorum.

Aradıklarımı bulduğum çekmecedeki elime bir fotoğraf geliyor. İster istemez ama merakla elime aldığım fotoğrafa bakıyorum. Fotoğrafta Manolya yaşlarında genç bir erkek ile eli onun omzunda, babamdan birkaç yaş büyük, saçları tıpkı babam gibi gür ve arkaya taranmış başka bir erkek, bir Avrupa şehrinde, tarihi bir köprüde yan yanalar. Tarih var mı diye arkasına bakıyorum.

"Tatlıma, öpücükler"

Saniyeler içinde kaynar sular dökülüyor başımdan aşağı-

ya. Geri bırakıyorum fotoğrafı ve çekmeceyi kapatıyorum hızla.

Yoksa kardeşim karşılığı kalmamış bir aşk acısı mı çekiyor, bu yüzden mi mutlu olamamaktan korkuyor? Kendini Macit'le evlenmek zorunda mı hissediyor. Yoksa bu hayattan kaçmak için mi ameliyat olacak bu kız? Hem de sevmediği adamla evlenip kendini cehenneme atarak mı bu yolculuğa çıkacak? Macit onu deliler gibi seviyor ama. Nasıl olur da bir insan başkasını severken bir başkası ile bir aile kurmaya karar verir. Mutsuz olmaya bile bile nasıl karar verir.

Hayır hayır, asla müsaade etmem buna!

Allah'ım sen aklıma mukayyet ol! Kardeşim ölüyor ben neler düşünüyorum.

Babam direksiyonda, ben elimdeki çantayı kucağımda sıkı sıkı tutarak camdan dışarı bakıyorum. Gece sokaklar ne kadar boş ve ıssız. Kaldırımları aydınlatan sokak lambalarının sarı ışığı sokakların kirini daha da belirginleştirmiş. Birkaç köpek çöpleri parçalıyor, pis sular akıyor yola. Bir süre sonra bir köpek uluması duyuyorum ve ardından ufak bir köpeğin feryadını, başımı çevirip camdan arkaya bakmaya çalışsam da mecalim olmuyor ve başımı cama dayıyorum.

Babam bir şeyler söylüyor.

Kafamın içi kazan gibi, duyduğum sadece kendi sesim.

Mutsuz ailelerde büyüyenler mutsuzluğu daha mı kolay kanıksıyor? Ben bu yüzden mi 12 yıl dayandım? Manolya bu yüzden mi Macit'le evleniyor?

Babam bunca yıl nasıl dayandı bu mutsuzluğa? Annemin ölümüne dört elle sarılmasının nedeni bu mutsuzluğa son vermek miydi?

Ali bu mutsuzluğu kabul etmemek için mi kaçtı bizlerden?

Yoksa mutsuzluk bir alışkanlık olunca mutluluk aranmaz mı oluyor?

Mutluluk ararken mutsuz olmak anlaşılır da, mutsuz olacağını bilerek bir hayat seçmek zorunda kalabiliyor mu insan?

Ya kardeşim mutsuz ölürse?

Ya hayatımızın sonuna kadar hiç birimiz mutlu olamayacaksak?

Bu ailenin çocukları biz, mutluluğu aramayı bilmiyorsak ya?

1 Haziran 2014, gece yarısı

Anlam çıkartamadığım sorular kafamda sırayla, farklı tonlarda kulağımda uğuldarken hastaneye geliyoruz. Gün içinde yüzlerce arabanın olduğu park yerinde neredeyse on araba var. Babam, gördüğü ilk yere park ediyor. İkimiz de koşarak acil kapısından hastaneye giriyoruz.

İçerisi ilaç, ter ve kan kokuyor gibi geliyor. Oysa bu gece bomboş, bekleme salonunda kasketli bir adam ile şalvarlı bir kadın, kafaları yana düşmüş uyuyorlar.

Kaygan zemin tabelasının solundan babam, sağından ben koşarak geçiyoruz.

Bir yandan babama bakıyorum. Gözlerinin altı torbalanmış. Koşarken bir ayağını sürüyor gibi geliyor, meraklanıyorum. Ayakkabılarına takılıyor gözüm, bir ayağında başka diğerk ayağında başka bir ayakkabının teki var. Farkında değil, sesimi çıkarmıyorum, elini tutuyorum. Koridorun sonunda sandalyede oturan Macit bizi görünce hızla yanımıza geliyor, elimden çantayı alıyor.

- Merak etmeyin uyandı.

Aldığım en güzel nefesle birlikte bir "oh" diyorum.

-Ali İhsan Hoca sabah gelecek, telefonla buradakilere ve-

rilmesi gereken ilaçları söyledi. Manolya şimdi uyuyor, sabaha kadar uyanmayacağını söyledi nöbetçi doktor. Hemşire hanım da saat başı geliyor.

-Macit sen eve git istersen, yarın işe gideceksin. Ben sana haber veririm.

-Yok abla, ben birikmiş tüm izinlerimi aldım. Hayırlarla şu ameliyatı geçirirsek, sonra bakarız işimize.

Hafif çıkmış sakalına, kalın siyah, çatık kaşlarına bakıyorum. Diken diken saçları ve gözlerindeki o masum çocuksu ifade ile ne kadar tezat diye düşünüyorum.

Aklımdan geçirdiklerimin hayal olmasını, Manolya ile birbirlerini çok çok sevmelerini ve çok mutlu olmalarını diliyorum, hatta yalvarıyorum yukarı bakarak.

Kapının önündeki üçlü koltuğun bir köşesine iliştiriyor, başını öne eğip iki elini kavuşturuyor önünde sabit bir noktaya bakıyor. Babam da yanına oturuyor.

Başıyla işaret ediyor;

-Baba, ayakkabının teki farklı.

Gülmeye başlıyoruz, hastanenin sessizliğinde sesimiz yankılanıyor.

Gözümünden yaş geliyor.

Öylece oturuyoruz.

Sabahın olduğunu koridorun hareketlenmesi ile anlıyorum.

Doktorlar, hemşireler, hastabakıcılar için rutin bir gün başlıyor. Yemek dağıtan görevlilerin tepsileri taşıdığı arabalarının sesleri koridoru iyice hareketlendiriyor. Hemşirenin Manolya'nın odasına girmesini fırsat bilerek başımı uzatıyorum. Hemşirenin ses çıkarmamasından cesaret alıp, bir adım atıyorum içeriye. Tansiyon aleti kolunda, kardeşim yorgun, alnı biraz şiş gülümsüyor.

-İyiyim abla.

Gülümsüyorum.

Gecenin en yorgunu hemşire son işlerini de yapıp artık evine gidebilmek için biraz acele ediyor.

“Yormayın ama!” diyor ve bizi yalnız bırakıyor.

-Alnın acıyor mu?

“Hatırlamıyorum bile” diyor, elini şişliğe götürerek. “Uyum kaçmıştı, biraz su alayım diye mutfağa gelmişim abla. Hiç bir şey hatırlamıyorum, sen mi buldun beni?”

Konuşmalarımızı gerçekten hatırlamadığını anlıyorum. Fotoğraf konusunu açsam mı diye düşünürken kapı usulca açılıyor. Macit’i karşısında gören Manolya’nın yüzünde çiçekler açıyor. Yataktan doğrulmaya çalışsa da beceremiyor. Macit iki eliyle dünyanın en değerli çiçeğini tutuyor gibi ellerini kavırıyor. Gözlerinden dünyanın en güzel nehirleri akıyor, konuşmadan birbirlerine dünyanın en güzel sevgi sözcüklerini söylüyorlar. Şahit olduğum anı bozmaya korkarak sessizce odadan dışarı çıkıyorum.

Fotoğraftaki genç adamı düşünüyorum. Onu daha mı çok sevmişti. Ya O, Macit gibi sevebilmiş miydi Manolya’yı. Yoksa sevemeyenler, sevmeyi bilmeyenler daha çok mu seviyordu acaba, daha çok arzulanıyor, hastalıklı bir hale dönüşünce daha çok mu bağlanılıyordu. Yoksa kimse benim gibi acınası bir aşka saplanıp, iyice hırpalanıp, hastalıklı bir ilişkiden beslenmeye çalışmıyor muydu? Bu yüzden mi bir fotoğrafla bu kadar senaryo yazabilmişim. Yaralı ruhum, yaralı hayaller kurmaya çok mu müsaitti acaba? Ama niçin saklıydı o fotoğraf?

Bir fotoğraf ne kadar çok dokunmuştu bana...

Gecedan beri aklımdan çıkaramıyordum. Genç adamdan ziyade yanındaki orta yaşın üzerindeki adamı bir yerden hatırlıyordum. Ama nereden?

Rahime anneyi görüyorum koridorda bir sağa bir sola yalpalayarak geliyor Rıza Baba ile birlikte. Kendini zar zor atıyor, geceyi geçirdiğimiz üçlü sandalyenin birine. Elindeki torbanın ağzını açarak;

“Azıcık bir şey yiyebilirsiniz, aç açına olmaz,” diyor etrafını kolaçan ederek.

“Macit içeride Rahime anne,” diyorum.

Torbanın ağzını elinde büzerek kucağında dertop ediyor.

Utandırdım gibi hissediyorum, gidip yanına oturuyorum.

“Ben çok acıktım Rahime anne” diyorum, torbayı elinden alıp içini açıyor, ufak sandviçlerden iki tane alıp birini babama uzatıyorum.

Seviniyor. O sırada Macit çıkıyor odadan.

“Macit koş aşağıdan birer çay getir, babana ablana” diyor, evladı tüm geceyi burada, sandalye üzerinde geçirmemiş gibi. Arkasından bakıyor uzun uzun, içinden bir dua okuyor, dudaklarının kıpırtısından anlıyorum. Otururken bir öne bir arkaya sallanıyor ufak ufak, hep dua okuyor Rahime Anne.

Bir an halam geliyor aklıma, büyük konağa gittiğimizde ve eve dönerken arkamızdan okur, sonunda da başını çevire çevire havaya üflerdi. Ne kadar özlediğimi hissediyorum. Bir fırsatını bulup, babamı da alıp ziyaretine gitmeyi planlıyorum içimden. Bu fikir beni rahatlatıyor. Bizi tanır mı acaba...

Sabah vizitine gelen doktorların koridorun başında diğer hastanın odasından çıktıklarını fark edince tüm bu düşünceler anında uçup gidiyor, sadece kalbimin çok hızlı atan sesini duyuyorum. Hepimiz hazırolda bekliyoruz.

-Şu anda durumu stabil. Hepinizin beklemesine gerek yok. Ameliyata kadar burada kalmasında fayda var. Artık İlaçların dozunu artıramayız, bayılmalar artabilir, ev tehlikeli olur. Bu hafta zaten tetkikleri yapılacak. Refakatçi için

sekreterim işlemleri yapacak, Deniz Hanım uğrayıverin yanına. Ben saat başı bilgi alıyorum. Kızımızın morali de iyi. Bu haftayı hayırlısı ile böyle geçirelim, ameliyat gününü size haber vereceğim.

Hiçbirimizin sesi çıkmıyor, başımızı sallıyor ve yutkunuyoruz. Bir hafta...

Bir ömür olabilir mi? Tüm planlar, hayaller, konuşulacaklar, konuşulmayacaklar, hesaplar, kitaplar sığar mı bir haftaya.

Doktor ekibiyle hızla uzaklaşırken sessizliği Macit bozuyor. "Hocam bir şey söyleyecektim", diyor ve bir kenara çekiliyorlar.

Birkaç saniye sadece, hoca başını sallıyor ve elini sıkıyor Macit'in gülerek, diğer eliyle de kolunu sıvazlıyor.

Macit heyecanlı ama bir o kadar mutlu geliyor yanımıza. -Bu hafta içinde evleniyoruz biz, hem de burada.

Hepimiz hem sevinç hem şaşkınlık hem keder içinde karmakarışık duygularla birbirimize sarılıyoruz. Gözüm babamın ayakkabılarına takılıyor. Sarılıyorum, ağlıyorum, ağlıyorum... Bir çocuk babasının göğsünde ne kadar huzurlu ağlayabilirse ağlıyorum.

2 Haziran 2014, sabah

-Günaydın, ben refakatçi işlemleri için gelmiştim.

-Günaydın, hocam dosyanızı odasına götürmüş, alayım geleyim bir saniye.

Masanın altından ayağından çıkardığı arkası açık ayakkabılarını yarım yamalak giyip topallayarak odaya giriyor, dosyayı alıp geliyor.

-Saçınız güzel olmuş.

-Biraz sarışın oldum, fark ediliyor mu? Sağ olasın.

Yüzünde kendini dünyalar güzeli hisseden kadın ifadesi ile gerçekten güzel geliyor gözüme.

Masasında bulunan onlarca yazmayan kalem arasında yazanı bulana kadar onu izliyorum. Elleri tombul ama bir o kadar zarif, tırnakları itinayla sivriltilerek törpülenmiş ve yaldızlı, beyaz oje sürülmüş... Bir yandan da bana bakıyor onu izliyor muyum diye. Bir an duruyor;

-Ameliyat bu hafta sonuymuş?

“Ya öyle işte,” diyorum konuyu açmamak için geçiştirme-ye çalışıyorum.

Koridorda karşılaştığımız anki gözleriyle;

-İyi olacak, bak ben hissederim, iyi olacak.

Gözlerimin dolduğunu görünce de,

“Sen de saçlarını biraz açtır, bak sana da çok yakışır, güzel kadınsın” diyor kendinden emin.

-Sağ ol.

Evrakları alıyorum, idari işlere götürmek üzere.

“Ameliyattan önce evlenecekler” diyorum, anlamadan yüzüme bakıyor.

“Birkaç gün içinde evlenecekler, hem de burada. Gelir misin?” diyorum.

Bu sefer onun gözleri doluyor.

“Gelmem mi, mutlaka gelirim” diyerek yutkunuyor. “Bir şeye ihtiyacın olursa bak ara, telefonunu söyle çaldırayım seni. Şimdi kaydet Belkıs, Hocanın sekreteri. Sıkılırsan da arada gel iki laflarız.”

“Olur” diyorum, iki eski tanıdık gibi vedalaşıyoruz, kapıya kadar geçiriyor Belkıs beni, arkamdan bakıyor.

Yüzümde garip bir tebessümle, içimde değişik bir hisle yürüyorum koridorda. İnsan ne çabuk alışıyor, benimsiyor durumu. Mutsuzluğu da böyle benimsediğimizi anlıyorum şimdi.

Hayatımın en mutsuz ve en korktuğum zamanında, bu koridorda içimde kabullenme ve umutla karışık garip bir hisle yürüyorum.

Bu hayatta bizi ya beynimiz kandırıyor ya da kalbimiz. Hayatta kalabilmek için herhâlde!

3 Haziran 2014, öğle üzeri

-Abla ya, bunlar ne ya!!!

-Karışma Manolya, bak ben kaçarak evlendiğim için hiç bir eşyam yoktu. Sonra elini atıyorsun ikinci havlu yok, misafir geliyor serecek çarşaf yok. Kızım çeyiz bunlar çeyiz. Bu-
raya gelirken dayanamadım aldım işte.

-İyi de ablacım 10 tane havlu da alınmaz ki.

-Tamam beğenmediklerini almazsın.

-Küsme abla, hepsini beğendim de biraz fazla almışsın yani.

-Çeyizsiz evlendirdi kardeşini dedirtmem vallahi. Üç gün sonra evli bir kadın olacaksın! Kocaman gözleri hayretle bakıyor, kolunda damar yolu açık, bir sürü alete bağlıyken kırdıyoruz birlikte.

-Bir sürü şey daha aldım da hepsini Macit'le onlara gönderdim. İnşallah hepsini birlikte yerleştireceğiz seninle.

Dudaklarını kısıp, gözlerimin içine bakıyor. Ne kadar çok şey söylemek istediğini tahmin ediyorum. Bir kısmını da beni üzmemek için söylemiyor ama ya o düşündüğüm şeyi söylemek istiyorsa bana.

Dayanamıyorum daha fazla, çıkıveriyor ağzımdan.

-Manolya sana bir şey soracağım.

-Sor abla?

-Sen gerçekten Macit'le evlenmek istiyor musun?

Yüzündeki muzip ifadenin yerini aniden o korktuğum ifade alıyor. Duruyor, duruyor, duruyor...

Sorduğuma bin pişman oluyorum.

Hatları iyice geriliyor, genizden gelen, yabancı bir sesle;
-Elbette istemiyorum.

Ne diyeceğimi, elimi kolumu nereye koyacağımı bilemeden, nefessiz duruyorum karşısında. Yüreğim paramparça, aklım darma duman. Şimşekler çakıyor başımın üstünde. Hava kararıyor, kararıyor, kararıyor...

-Abla, ben ne istiyorum biliyor musun? Sadece yaşamak istiyorum, şu beş günün hayatımın son günleri olmamasını istiyorum. O ameliyattan sağ çıkarsam o zaman anlı şanlı bir düğünle evlenmek istiyorum. Kocamın, Macitimin kucağında o akşam yatağıma gitmek istiyorum. Ameliyata giderken ben o yüzüğü çıkartacağım, belki de bir kere daha takamayacağım. Parmağımda o yüzüğe gün içinde defalarca bakmak istiyorum oysa... Hayal kurmak istiyorum abla ben, sadece gerçekleşebilecek hayalleri kurmak istiyorum. Ama şu anda kuramam. Sevgiğimin isteğı gerçekleşsin diye katlanıyorum ben bu tiyatroya şu anda...

Gözleri gözlerimi delmiş kalbime saplı bakıyor.

Sadece duruyorum.

Sadece duruyor olmanın zavallılığını parmaklarımın ucunda hissediyorum.

Tek isteğim, hayatı 5 dakika geriye sarabilmek. Cevabını bilmem gereken bu soruyu sormamış olmak, burada olmamış olmak hatta başka bir evrende başka bir canlı olmak.

Ya da hiç olmamış olmak.

Babam giriyor odaya, ben çıkıyorum.

Rahime annenin evinin kapısında da benzer duygular içindeyim.

Bu birkaç saati dahi hastane dışında geçirmek sonsuz huzursuz ediyor. Verdiğim sözün ağırlığı altında bir an önce geri dönebilmek için merdivenleri çiftler çiftler çıkıyorum. Nefes nefeseyim kapıda.

Ayakkabılarımı çıkartıp giriyorum.

Beni kapıda ellerini önlüğüne silerek karşılıyor.

Ev yemek kokuyor.

Daha doğrusu ev, yemek kokan evlerden. Her gün yemek pişen, masada mutlaka et ve pilav olan, makine halılarının her hafta arap sabunu ile silindiği, salondaki tüm kül tablalarının ve vazoların kesme camdan, koltuk takımlarının kadifeden ve diğer tüm aksesuarların pirinçten olduğu evlerden.

Babanın sabah işe dua ile uğurlandığı, sonra da çocukların okula gittiği, ev hanımının tüm gün ev işi yaparak günlerini geçirdiği sıradan evlerden. Mutlu evlerden yani.

-Terlik giy kızım, halılar yeni silindi. Çorabın ıslanmasın.

-Sağ ol Rahime anne.

-Küçük kurabiyelerden yaptım, beş dakika sonra fırından alacağım. Manolya istedi. Götürürsün giderken.

Manolya derken yüzü aydınlanıyor. Koltuğun ucunda, elleri kucağında mahcup bir ifade ile oturuyor. Bir suç işlemiş de itiraf etmek zorunda kalan bir çocuk gibi, yılların yorgunu çizgileriyle yüzü.

Kayınvalidesinden bir şey istemesi içime kıskançlık tohumları bıraksa da, en azından kurabiyeleri götüreceğim için rahatlıyorum. Ama o evlilik konuşmasının hemen ardından burada olmak, beni diken üzerinde oturtuyor.

-Deniz, kızım ben sana bir şey anlatacaktım.

Gözleri hala kucağındaki ellerinde.

Fırının sesi ile ikimiz de zıplıyoruz.

Hiç tereddüt etmeden hızla mutfığa gidiyor.

İçimdeki huzursuzluğa bir de merak eklenince, dayanılmaz bir hal alıyor bu evdeki varlığım.

Elinde kurabiyeler ve bir bardak çay olan tepsiyle kapıda belirince ayağa kalkıyorum. Yemek istemesem de kırılmasın diye alıyorum. Kendine niye almamış diye de düşünüyorum bir yandan ama amacım bir an önce bu evdeki görevimi tamamlayıp kalkmak.

Konuyu merak eden bir ifade ile gözünün içine bakınca;

-Hele bitiresin.

-Yok yok Rahime anne sen anlat, hem bir an önce hastaneye döneyim ben.

-Peki madem, gel benimle içeriye.

Elimdeki tabağı ve bardağı masaya bırakmama ses etmiyor. O önde ben arkada karanlık koridorun sonundaki odaya doğru yürüyoruz. Kapıyı açıyor terliklerini çıkartarak odaya giriyor, perdeleri açıp da gün ışığı odayı doldurunca gözlerim kamaşıyor.

Yerde, dedemlerde bile görmediğim güzellikte el dokuması halılar var, saçakları beyaz patiska içine alınmış. Büyük bir yatağın üzerinde el işi örtüler, ellemeye kıyamayacağım beyaz işler, saten bir bohça, yanında daha küçük bir hurç.

Hurcun içinde katlanmış ipek gecelik, sabahlık, hamam malzemeleri.

Dolabın kapağına asılmış eski iş bir gelin başı ve çiçeği.

Duvarda Rıza baba ile evlendiğinde çekilmiş bir fotoğraf-ta kendi başında olan duvak olduğunu anlıyorum.

Ben heyecanla odayı tavaf ederken o da heyecanlı gözlerle beni izliyor.

Biran göz göze geliyoruz.

-Deniz, benim bir kızım var.

İçimden bir bu eksikti diye düşünürken; yatağın yanında-ki iki sandalyeyi, üzerine katlanarak üst üste konulmuş işli havluları ve ne olduğunu anlamadığım bohçaları şifonyerin üzerine alarak boşaltıp başıyla işaret ederek beni oturtuyor, diğerine de kendi oturuyor.

-Bizim orada kız 15 yaşını almışsa kocaya gitmek için hazırlıklar yapılır. Ben 16 yaşında, bizim oralarının beyinin ortanca oğlu ile evlendirildim. Beyim, çok iyi insandı, Allah rahmet eylesin.

Nefesimi tutmuş Rahime anneyi dinlerken zaman, saatler her şey aklımdan uçup gidiyor.

-Allah bir yıl sonra bir kız evlat verdi. Lafı uzatmayacağım. Kızımla birlikte büyürken, bir akşam ailenin kanlısı, beyimi evimizin kapısında vurdu. Kucağımda küçücük çocukla kalakaldım kızım. Bizim oralarda beyin kızı, gelini bile olsan dul kadını rahat tutmazlar, illaki evleneceksin ya da bu diyardan ya öyle ya böyle göçeceksin.

Oturduğum sandalyeden kalkıp onun ayaklarının dibine, yere oturuyorum. Kucağında yumruk yaptığı ellerini tutuyorum iki elimle, gözünün bebeği titriyor görüyorum.

-Yıllardır bu kan davası sürerdi bilirdim, ama bey oğluna dokunamazlardı. Benim beyime dokundular. Birkaç yıl ne kanlar aktı evladım anlatmayayım sana. Kızım üç yaşına geldiğinde, kayınbabam rahmetli beyimin küçüğü ile evlenmemin doğru olacağını söyledi. Yapamadım, yapamazdım kardeşim saydığım 15 yaşındaki çocuğa karılık. Kaynana-mın da desteği ile tek yapabildiğim bir gece küçük kızımı son kez öpüp, amcamgillere kaçmak oldu.

Bir an ellerimi bırakıyor, cebinden çıkardığı mendille yüzünü siliyor. Mendili hırkasının kolunun içine sıkıştırıyor.

Tekrar ellerimi tutuyor.

-Anama babama gidemedim, nedenini hiç sorma. Amcamgilin kapısını çaldığımda amcam bayılacak gibi oldu. Beni kolumdan tuttuğu gibi karanlık bir sokakta bir arabaya bindirdi ve bu şehre bir tanıdığının yanına gönderdi. Haklıydı tabii can korkusu. Ben can korkusuyla evladımı bırakmışım, onunki çok değildi.

Köyden gelmiş, 20 yaşında dul bir kadını kimse istemez kızım. Kimse de istemedi zaten beni. Bir tanıdığımızın karısı zengin bir aileye temizliğe gidiyordu, beni de götürmeye başladı. Sonra o ailenin yeni doğmuş kızlarına baktım yatılı olarak.

48 yıl kızımı düşünmeden bir anım geçmedi yavrum.

Hırkasının kolundan mendili çıkartarak yine yüzünü siliyor ve mendili yine aynı yere koyuyor.

Kıpırdamadan oturuyorum dizinin dibinde.

-Bu aile, Allah bin razı olsun, bana hiç besleme muamelesi yapmadı kızım. Hatta dışarıdan ilkokulu bitirttiler. Daha sonra kızım, Allah kısmet etti Rıza Bey ile evlendim. O evden de telli duvaklı gelin olarak çıktım.

Başıyla duvardaki fotoğrafı gösteriyor.

Fotoğrafta ne kadar zayıf, küçük ve yüzündeki ifade ne kadar şaşkın.

-Çok güzel bir gelin olmuşsun Rahime anne.

-Güzeldim kızım, ilk defa ruj sürmüştüm o gün.

Yüzü kızarıyor.

-Allah Rıza'dan da razı olsun, bugüne kadar kalbimi hiç kırmadı, dulluğumu yüzüme vurmadı. Epey bir süre kızımı almak için çabaladım. Araya büyükleri soktum, ama nafile. Ne zamanki Macit'e hamile kaldım, korktum ona da bir şey yaparlar diye. Ama içimde hep kızım büyüyünce kavuşacağımıza dairbir ümit vardı. Bu gördüklerin de kızım, eskiden

harçlıklarımın artırıp kızımın yaptığı çeyizlerdi.

Yutkunuyor önüne bakarak.

Bir şey söylemek zorunda hissediyorum kendimi.

-Hiç görüşemediniz mi?

-Macit 12 yaşındaydı. Bizim oradan gelen bir ahabamızdan biraz bilgi alabildim ve bir telefon numarası. Herkes beyden o kadar korkardı ki yıllarca kimse benimle konuşmadı. Kızım üniversite okuyormuş, hukuk mu ne, büyük amcası büyütmüş, yengesine anne demiş. Allah razı olsun kendi çocuklarından ayırmamışlar. O telefon numarasını defalarca aradım ama hiç cesaret edip konuşamadım. Kadın seslerinden o olup olamayacağını çıkarmaya çalıştım. Sonra o tanıdıklarla haber gönderdim, bir kere sesini duyayım diye. Her telefon çalışında yüreğim ağzımdan çıktı kızım. Aylar sonra aradı.

-Ne dedi?

“Benim annem belli, beni bir daha aramaya çalışma, ben senin için yolda yanından geçsen tanımayacağın bir kızım ya da en kolay, ben senin üç yaşında ölmüş kızınım” dedi.

-Sen ne dedin peki?

-Hiçbir şey diyemedim kızım. Ne diyeyim, haklı. O cahil kafayla ben bıraktım çocuğumu. Can korkusundan gidip kapılarına dayanıp alamadım çocuğumu. Yıllarca kızımı özledikçe çeyizlik aldım. Sonra belki bir kızım daha olur diye düşündüm de bu çeyizleri sakladım, birkaç sandığa koydum kaldırdım. Allah da bana bir çocuk daha nasip etmedi kızım. Ama ne zaman ki Manolya bu eve geldi o zaman hepsini çıkardım yıkadım, kolaladım, ütüledim.

Dizlerim tutulmuş, bir ayağım da öyle karıncalanmış ki, Rahime annenin omzuna tutunarak kalkabiliyorum ayağa. Yardım edip oturtuyor beni, eliyle alnımdaki saçlarımı düzeltiyor, sıvazlıyor ve yüzümü seviyor. Hiçbir zaman kızını

sevemeyeceği elleri ile beni seviyor, o güzel anne gözleri ile öpüyor ruhumu. Ona o kadar çok şey söylemek istiyorum ki.

-Yavrum bunları sana anlatmamın sebebi, çeyiz diye kendini şu günlerde paralamayasın diye. Benim kızım o ameliyattan sağ salim çıkacak. Bak ben sana bunu söylüyorum. Allah'ın izniyle gelip alacak çeyizlerini bu evden, beğenmediklerini bırakır ne yapalım. Rabbimin izniyle birlikte yerleştireceğiz yuvalarını inşallah.

Büyük halam gibi dua ediyor.

“Ya Rabbin izin vermezse?” diye geçiriyorum içimden.

Elimde kutulara konmuş çeşit çeşit kurabiyeler ile çıkıyorum evden.

Hayat yine en beklenmedik anda, en sürpriz kaldıramayacak anımda beklemediğim taraftan hamlesini yapıyor. Ve ben yine şaşkınlık içinde kafamdaki allak bullak seslerle bir başıma kalıyorum. Şu dünyayı kendi yaşadıklarım kadar bilmenin cehaleti içinde başım önümde, mahcup bir biçimde yürüyorum.

“Şu kısa süre içinde yaşadıklarımızı yazsam roman olur” diye düşünürken bir yandan aslında herkesin kendi romanı olduğunu ve başkalarınınkini de zorunlu kalmazsak hiçbir zaman öğrenmediğimizi anlıyorum.

Fındıkkabuğu kadar dünyamda tüm evreni anlamış olmaya çalışmak, ne beyhude bir çabaymış meğer.

Başkalarının dramlarını bilmek kendimizinkinin acısını elbette azaltmıyor ama galiba daha yaşanır kılınıyor. Belki de daha kabullenebilir hale geliyoruz.

Başkalarının hayatlarının daha berbat olması bizimkini iyileştirmiyor ama, kendimizinkine haksızlık etmemize engel oluyor mu acaba?

Başkalarının yaşadıkları, o başkalarına haksızlık etmemize

engel oluyor mu?

Bizim yaşadıklarımız kendimizi yargılamamızı durdurabilir mi?

Yoksa başkalarının yaşadıkları kendimizi en acımasız şekilde yargılamamıza mı neden oluyor?

Yaşadıklarımın en kötü olduğunu düşünürken hayat daha kötüsünü önüme koyduğunda duyduğum pişmanlıklar, özlemler ve korkularla nasıl bir ben olurum, daha mı acımasız daha mı acınası? Yoksa daha mı merhametli?

Ya yarın daha kötüsü yaşanırsa diye bugünü kutlamalı mıyız yoksa?

Ölümü kutsamalı mıyız?

Öleni affedip, affedilmiş olmayı mı dilemeliyiz?

Yoksa yarın yine ateşin düştüğü yeri yaktığı gibi yanmaya devam mı edeceğiz?

Bin bir soruyla kafam çatlamak üzere bir kazan gibi olmuşken hastanenin kapısına geliveriyorum. Biraz yavaşlıyorum, bahçedeki insanlara bakıyorum.

Kimi sessiz sedasız, kimi telaşlı, kimi laf yetiştirme derdinde. Hepsinin tek tek hayat hikâyesini merak ediyorum. Mesela yanından geçtiğim amcanın biraz önce neye güldüğünü, dün akşam yatağına yattığında sabah için ne umduğunu? Umduğunu bulduğu için mi güldüğünü yoksa bulduğu şey umduğunu tamamen unutturduğu için mi?

Yüzümde saçma bir tebessüm olduğunun farkındayım ve umursamıyorum. Hayat bu sefer, yaşamdan zaferle çıkmış edamı yerle bir etti. Anladım ki bu dünyanın düzeninde kazanan da kaybeden de bir.

İlk defa hayatın akışına teslim oluvermenin hafifliği içinde yaylanarak yürüyorum sanki. Elimdeki torbalardan ince ince vanilya kokusu geliyor burnuma. Derin bir nefes ile

içime çekiyorum, hastane kokusunun içinde.

Rahime annenin yorgun ellerini düşünüyorum, kızını sever gibi sevgiyle dokunduğu patiskalar, danteller arasında, artık telaşsız ve yavaş hareketlerle kabullenışı geliyor aklıma. Bu eller bizim hayatımıza dokunduğu için kendimi şanslı hissediyorum. Başkasının şanssızlığının üzerinde duruyor olmamamıza rağmen, yüreğimi ilkbahar esintileri serinletiyor.

Yaşadıklarının nasıl olup da hayat damarlarını koparmadığına, hatta sevgisinin şefkatinin çoğalarak artmasına, kendini bile affedebilmiş olmasına şaşırdığımı ve hayran olduğumu anlıyorum. İçimde tarifsiz bir iyimserlik var.

Alnımı sıvazlayan o güzel ellerine minnettarım.

Uzun zamandır annemi düşünmediğim aklıma geliyor. Yüreğinde sevgi taneleri barındırıp onları büyütmediği için acıyorum ona. Yüreğini şefkatle dolduramadığı için üzülüyorum. Hatta bu yüzden yaşarken öldüğünü düşünüyorum.

Uzun zamandır ona kızacak bir şey bulamadığımı fark ediyorum. Hayata kızıp kolayca kaçmadığımı, kendi dünyanın kaybedeninin ve galibinin ben olduğumu hatta aynı anda ikisi birden olduğumu biliyorum.

Öyle ya da böyle yaşamak ise suç, itiraf etmenin dayanılmaz hafifliğini hissediyorum.

Artık kimseye kızmadığımı fark ediyorum.

Odaya girmeden kurabiyelerden bir tane atıveriyorum ağzıma.

Usulca kapıyı aralıyor, içeriye süzülüyorum.

Gözleri yarım açık, beni görünce gülümsüyor. Kurabiye torbalarını kapının yanında duran ince uzun sehpanın üzerine bırakıp, yatağın ayakucuna oturuveriyorum. Kalın örtünün altından ayaklarını tutuyorum, buz gibiler. Biraz daha yaklaşp, iki ayağını da hafifçe yan çevirip süveterimin altına alıp karnıma dayıyorum.

-Ooh fırın gibisin abla.

-Yürüdüm biraz, Rahime anne kurabiye pişirmişti.

Başımla torbaları gösteriyorum.

Yüzündeki tebessümün altında yorgunluğunu, bitkinliğini görebiliyorum.

-Annem de böyle yapardı.

Gülümsüyorum, seviniyorum aslında annesi ile ilgili anılarının olduğuna. Benim yok. Karnımın üzerindeki o küçük ayaklara kazağımın üzerinden sarılıyorum.

-Affedersin Manolya, geçen gün için yani...

-Affedilecek bir durum yok abla.

Bir şeyler daha söylemek istediğini hissediyorum ama duruyor, ben de cesaret edemiyorum devam etmeye.

-Kurabiyeler nefis olmuş, bir tane vereyim mi?

-Yok, abla. Yanıma uzanır mısın?

Süveterimi çıkarıp ayaklarına sarıyorum. Atlet ve kotla hiç düşünmeden uzanıyorum yanına. Kolumu başının üzerinden uzatıyorum sanki kolumun altına girmiş ufak bir kedi yavrusu gibi sokuluyor. Bu anın hiç bozulmamasını istiyorum.

Derin bir nefes alıyor.

-Abla sana bir şey söyleyeceğim.

Bundan sonra artık hiç bir şeyin beni sarsmayacağını düşünerek;

“Söyle tatlım”, diyorum.

-Ali de böyle der.

Biraz dikleşiyorum yattığımız yerden. Bizim Ali'den şimdiki zamanda söz etmesi beni şaşırtıyor. Anlamaya çalışan gözlerimi dikiyorum o mavi güzel gözlerine. Derin bir nefes daha alıp o da dik oturunca ben yataktan kalkıyorum.

-Abla süveterini giy.

Süveteri alıyorum elime ama giyecek durumum yok. Bi-

razdan duyacaklarımı hissetmiş olacağım ki, ateş basmış durumda. Sandalyeye geçiyorum ve anlatacaklarını dinlemeye hazır bir durumda, neredeyse nefes almadan bekliyorum.

-Abla, Ali ile haberleşiyoruz.

Aklıma sadece;

“İyi mi?” diye sormak geliyor.

-Çok iyi, uzun zamandır seninle irtibata geçmek istiyor ama gittiği günden beri ona çok kızgın olduğunu, zor günler yaşarken bir de onunla uğraşmak istemeyeceğini düşünüyordu. Aslına bakarsan ben de kısa bir süre önceye kadar hiçbirimizle ilişki kurmak istemediğini hatta bir süre sonra da uzaklaşacağını düşünüyordum. Ama bu süreç içinde çok değiştin abla, hayalimdeki ablam oldun. Ali’nin de özlediği, hayalini kurduğu ablasın sen. O yüzden sana anlatmaya karar verdim. Sana telefonunu vereceğim, zorlamıyorum. Ararsan dünyalar onun olur. Ama aramazsan da şu ana kadar kabullendiği durum devam eder.

-Ameliyatı biliyor mu?

-Evet, hastalığının çoğu evresini, ameliyat olacağımı da biliyor ama detayları bilmiyor.

Omuzlarımın üzerine çöken ağırlığa dayanamayacak hale geliyorum. İki büklüm oluyorum, yüzüm ellerimin arasında. Bugün hayatın ikinci darbesini alıyorum, nefesim kesiliyor. Sadece birkaç dakika önce hiçbir şeyin beni şaşırtmayacağını düşünebilmiş olmanın şaşkınlığı içindeyim. Ama hâlâ yaşıyorum.

Hayat şaşırtmaya devam ediyor. Ne kadar şaşırtabileceği hakkında da hiç bir fikrim yok artık.

-Abla, bizim bir de amcamız var. Ali, Amcam ile yaşıyor.

-Ne amcası ya, bizim babamız Halıcızade Osman Bey’in dört çocuğundan en küçük, tek erkek olanı değil miydi, kim bu amca nereden çıktı!

-Amca yıllar evvel yurt dışına politik sığınmacı olarak kaçmak zorunda kalmış, dedem de silmiş evladını. Aile o kadar korkarmış ki dedemin hışmından, kimse adını bile ağzına alamamış.

-Yokmuş gibi kabullenmişler öyle mi evlatlarını.

Kimi evladını kendisini yok ediyor, kimi yok olmasını istiyor, kimisi de yokmuş gibi davranıyor bu hayatta!

Tam, "Allahım bugün benim aklımı almaz ise" diye düşünürken, yutkunuyorum.

Belli ki daha birçok şey öğrenecektim aklımı alacak, şimdi bu akıl bana lazım.

-Abla kızacaksan veya sinirleneceksen Ali'nin iyi olduğunu bil ama, konuşmaya falan kalkma. Aslına bakarsan ameliyata gelmek istiyor. Ama ben tam gününü söylemedim, sınavları var bugünlerde. Bilirsin bizimki biraz çift dikiştir. Bu arada üniversitede okuyor. Nikâhı anlattım ama durumu bilmediği için güldü geçti. İlk defa gelecek abla, sen de istersen yani.

Ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum. İçimde, derin bir kıskançlığın altında sinsice bir kızgınlık olduğunu itiraf etmeliyim.

Kızgınım kendime, etrafımı bu kadar uzaklaştırmayı başardığım için.

Ali, Ali, Alim, ben seni çok özledim be kardeşim! Seni özlediğimi söyleyebilmenin hayalini kurdum ben hep. Rüyalarım-da seni görünce sevindim.

Evet haklısın, ben ittim seni, belki de benim yüzümden kaçtın gittin buralardan. Bunca yıl benimle değil Manolya ile haberleştin. Bunca yıl seninle içimden konuştum, özledim. Ben kendi derdimde, kavgamda yok oldum gittim buralarda. Sen de öz ablan yerine tanımadığımız bir amcaya gittin.

Neler yaşıdın, neler yaşayamadın be yavrum? Ben senin nasıl peşine düşmedim, kapılara dayanmadım? Kendi can derdime mi düşmüştüm ben de Rahime anne gibi? Yokluğunu kabullenmemiş olmanın acısını her gün taşıdım sırtımda da bir şey yapmadım o cahil kafamla. Pişmanım kardeşim, pişman!

Ali Alim, Alim, bir sesini duysam, yalvarsam sana gel diye, gelir misin?

Bir kardeşi kaybederken, diğer kardeşi bulmanın şoku içindeyim. Neye sevineceğimi karıştırmış durumdayım.

-Abla, ablaaa... Allah aşkına kendine gel. Bunu daha uygun bir zamanda söylemeliydim ama olmadı işte. Ama bunu söylemeden de gidemezdim. Yani ameliyata. Hiç bir şey için geç değil. Hem bak daha yeni kendine geldin sen, kolay mıydı o evliliği bitirmek, eve geri gelmek. Neler yaşadığını biliyor Ali, bunların arasında bir de ortaya çıkıp seni kızdırmak istemedi.

Beni teselli etmek için çırpınıyor Manolya, hasta yatağında ufacık kalmış haliyle. Ne diyecek ki başka, yaptıklarımı ben bilmiyor muyum?

-Her konuşmamızda hep ilk önce seni sordu abla, hep bir gün karşısına çıkıp sürpriz yapacağım dedi. İnan senden kaçtığı falan yok, sadece uygun zamanı bekliyordu. Hem bak çok mutlu, Amcamın ailesi ile birlikte, onun çocuklarına kardeşlerim diyor. Evde olsaydık sana fotoğraflarını gösterirdim.

Dediğinden kendisi de rahatsız oluyor, sesinin tonu düşüyor.

Kafamda o anda yapbozun parçaları birden bire yerine oturmaya başlıyor.

Tabi ya o fotoğraf, o “tatlım” lafı, tabi ya!!! Nasıl tanıyamadım, o kardeşimdi! Benim kardeşim. Yanındaki de am-

camdı demek ki! Niye tanıdık gelmişti peki?

Daha fazla yorulmasını istemiyorum. Daha fazla yorulmak istemiyorum.

-Ali ile konuşmak istiyorum Manolya, hem de hemen.

Ses tonumdan kendim de irkiliyorum bir an.

-Merak etme, onu ben de çok özledim. Senin gibi onu ben de çok görmek istiyorum. Hem de çok...

Elimde bir kâğıda yazılmış telefon numarası ile odanın kapısının önündeki sandalyede oturuyorum. Uzun bir numara ama çevirmesi sadece saniyeler sürecektir kadar kısa. Tek tek bakıyorum rakamlara, elimde telefon diğer elimde numara kalakalıyorum oturduğum yerde.

Gerginim, başım boynumdan gelen bir ağrı ile çatladı çatlayacak. Kalbim kulağımda atıyormuş gibi hissediyorum. Ya sesim kızgın çıkarsa ya da ters bir şey söyleyiverirsem diye endişeleniyorum.

Aklıma yarın kıyılacak nikâh ve ertesi günü yapılacak ameliyat geliyor, endişelendiğim şeye gülüyorum acı bir ifade ile.

En iyisi eve gidip biraz sakinleşmek ve oradan aramak diye düşünüp babamı Manolya'nın yanında bırakıp çıkıyorum hastaneden.

Yolda aklıma annem geliyor.

Niye geldiğini bilmiyorum.

3 Haziran 2014, gece

Eve girince üzerimdekileri çıkartıp kendimi duşa atıyorum. Su, başımdan akıp ayaklarıma gelince biraz rahatlıyorum. Sanki tüm sıkıntıları alıp götürüyor küvetin giderinden. Gözlerimi kapatıp suyun tüm gözeneklerime nüfuz etmesini istiyorum. Sanki gözyaşlarımmış gibi akıtıp yok et-

mek istiyorum ama ağlamıyorum, akan sadece duşun suyu.

Bir yanım bir an önce Ali'ye kavuşmak için can atarken diğer yanımın da aramamak için zaman geçirdiğinin farkındayım. O diğer yanım mutsuzlukta güven bulan tarafım, mutsuzluğa alışmış, düzen bozmaya cesaret edemeyip sevgisizlikten kokuşan tarafım. Kalbimin annem gibi sevgisiz çürüyeceğinden korkuyorum.

Hızla kurulanıp telefonu elime alıyorum ve salona geçip camı açıyorum. Bahçenin huzur veren yeşil kokusu içeri doluyor. Perdelerin kıpırdanması ile ürperiyorum, ama ruhumda ateşler yanıyor.

-Ali?

Sesim o kadar derinden ve titrek ki, sanki hiç çıkmamış gibi hissediyorum.

-Ali, Alim?

Telefon kapanıyor.

Allah'ım! Ya benimle konuşmak istemiyorsa?

Oturuyorum ama dizlerimin titremesinden sabit duramıyorum.

Ne yapacağım şimdi, tekrar mı arasam diye düşünürken telefon çalıyor.

-Abla?

-Ali ben, kapandı...

Konuşabilmemim imkânı yok ve ağlamamak için kendimi tutabilecek durumum da yok artık.

-Abla, abla... Canım ablam. Dur konuşmaya çalışma, beni dinle. Seni çok özledim, seni çok çok özledim. Sizi çok özledim, duyuyor musun?

Onun da sesi titriyor, ama ne kadar güzel bir sesi olmuş Alimin...

-Abla yarın akşam geliyorum. Gece yanınızda olacağım inşallah. Geliş saatimi mesaj atacağım sana.

-Alim..

Yine konuşamıyorum, çenem tonlarca ağırlık arasında kitlenmiş kalmış sanki.

-Abla, şimdi kapatıyorum. Bak, konuşmak için çok vakitimiz olacak... Merak etme, her şey yoluna girecek. Hadi kapatıyorum, tatlımı da öp benim için nikâhtan önce. Sizi çok seviyorum.

-Ben de...

Sesimin çıkıp çıkmadığını fark edemiyorum. “Ben de” dediğimi duymuş mudur acaba diye bir telaş basıyor ama aklıma çekmecedeki fotoğraf gelince hızla Manolya’nın odasına koşuyorum.

Canım Alim, ne kadar yakışıklı bir adam olmuş, ne kadar mutlu, özgüveni yerinde, ne kadar güzel gülmüş.

Alıp göğsüme bastırıyorum fotoğrafı.

Yukarı bakıp teşekkür ediyorum minnetle.

Demek yanındaki de gizemli amcamız.

Evet, saçları babama benziyor.

Hayırlarla şu ameliyat geçsin de babama soracağım bu konuyu ve artık tam bir aile olacağımıza göre hiçbir şey gizli kalmayacak, küslük olmayacak. Beraber olacağız, olabileceğimiz kadar. Hem belki halamı hep beraber ziyaret ederiz. Bizi tanır mı acaba?

Aklıma babamın bir süre önce verdiği babaannemin yüzüğü geliyor, “düğünde takarsın” demişti ya!

Yarın nikâh öncesinde takarım kardeşimin parmağına diye düşünürken yüzüğü nereye koyduğunu hatırlayamıyorum. Daha fazla evde vakit geçirmek istemediğimden hızla odama geçip etrafı darma duman ediyorum ve sonunda çekmecelerin birinde buluyorum kutuyu.

Evden çıkmak için hazırlanıyorum. Elimdeki fotoğrafı ve yüzük kutusunu çantama yerleştirirken gözüm amcama

takılıyor ve beynimde yeniden şimşekler çıkmaya başlıyor.

Babamın odasının kapısına uçarak geliyorum ve kapıyı açıp tereddüt etmeden aynanın köşesine iliştirilmiş fotoğrafı alıyorum elime.

İki fotoğrafı yan yana koyuyorum. Evet ya evet!!!

Eli annemin omzunda olan adam benim amcam, yani babamın ağabeyi. Ne kadar genç ve aslında babama ne kadar benziyor. Neredeyse 40 yıldan fazla var arada, şaşkınlık ve merak içindeyim.

Fotoğrafları ve yüzüğü çantama atıp, merakımı, kafamda-kilerin tümünü ardında bırakarak kapıyı çekip çıkıyorum.

Merdivenleri koşar adım inip bahçeye ulaştığımda içimde yine o ılık huzur var. Kafamı kaldırıp çiçekleri dökülmüş manolya ağacına bakıyorum. Koyu yeşil yaprakları ne kadar canlı, iri gövdesiyle, geniş kökleriyle ne kadar sağlam. Gövdesine sırtımı dayıyorum. Üzerinde onlarca kuş cıvıldaşıyor, sanki sokağın çocuklarının gülüşmeleri gibi kontrolsüz. Kulağımı tırmalasa da hoşuma gidiyor. Çocukluğum geliyor aklıma, Ali ile bu bahçede oynarken perdenin arkasındaki Manolya'yı hatırlıyorum. Başımı kaldırıp pencereye bakıyorum, tülün arkası boş. Ağacın dallarının arasında gökyüzü olduğundan daha da mavi gözüküyor. Aralardan süzülen güneş ışığı gözümü kamaştırırsa da başımı yukarı kaldırıp, bu bahçeye tekrar bir aile olarak girmeyi diliyorum.

İki adım atıyorum taş döşeli yolda.

Başımı tekrar kaldırıyorum gökyüzüne ve yalvarıyorum.

4 Haziran 2014

Ameliyat günü yaklaştıkça Manolya'nın, şimdiye kadar göstermelik de olsa, etrafa olan ilgisi ve hayata bağlılığı git-

gide azalıyor. Bunu; gözlerinden, tüm gün boyunca yatakta kıınıldamadan yatmasından, hatta hemşirenin içeri girdiğini fark etmemesinden anlıyorum.

Ali ile olan kısacık konuşmamı, yarın gece gelecek olmasını, bahçedeki manolya ağacını, yarın sabah evlenecek olmasını umursamıyor. Eminim ki, bir an önce o ameliyat masasına yatmayı hatta yarı yolda uyutulmayı diliyor, yeni bir hayata başlayabilmeyi umarak...

Odadakileri dışarı çıkartıyorum, bu akşamı abla kardeş sessiz geçireceğimizi söylüyorum. Herkes çok anlayışlı, bir şey isteyip istemediğini soruyorlar. Sadece gülümseyip başı ve gözleri ile cevap veriyor.

Yattığı yerden gökyüzüne bakıyor. Güneş batmak üzere. Birden bana dönüp;

“Güneşin batışını seyredelim”, diyor.

- Kaldırmak için yanına gidiyorum ama o benden önce kalkıyor.

-Dışarı çıkalım.

-Nasıl?

-Çıkar beni abla.

Ustaca elinin üzerindeki kelebeği çıkartıyor, diğer eliyle sıkıca bastırıyor. İçimden alıp kardeşimi buralardan kaçır-mak geliyor, sarıp sarmalayıp başka yerlere, hiçbir hastalığın, üzüntünün, kayıpların olmadığı diyarlara, masallara götürmek istiyorum. Tıpkı onun da kaçıp gitmek, her şeyi arkada bırakıp, hiç olmamış gibi devam etmek istediği gibi.

Yatağının yanındaki pencereden hastanenin yan binasının çatısında, terasa benzer bir düzlük gözüküyor. Geçen gün burada birkaç kişiyi gördüğümü hatırlıyorum.

Benim montumu ona giydiriyorum. Biraz büyük geliyor ama daha iyi, elleri montun kollarının içinde kalıyor. Ben de onun üzerinden çıkarmadığı hırkayı giyiyorum. Annemin

hırkasını.

Odamızın kapısını kapatıp, etrafı iyice kolaçan edip koridorda yürüyebildiğimiz kadar hızla gitmek istiyoruz. Güneşin batmasına 15 dakikadan az bir süre var. Kalabalıktan kimse bizi fark etmiyor bile. Koridorun ortasında hemşire odasının kapısında boş bir tekerlekli sandalye var.

İstemiyor.

Eli elimde hızla yan binaya doğru gidiyoruz.

Belki de annemle el ele yürüdüğü koridorlardan geçiyoruz. Arada başını omzuma değdiriyor. Anlıyorum ki, annemin kokusunu duymak istiyor.

Yan binanın yönetim binası olduğunu anlıyoruz kapının önüne gelince. İçeri giremeyebileceğimizi düşünmek bile istemiyorum.

Kapıdaki bekçiye yıllardır tanırmış gibi selam verip, bir de hatırını soruyorum.

Biraz tereddüt etse de saygıyla cevap veriyor.

Emin adımlarla asansöre ilerliyor, en üst katın düğmesine basıyorum.

Manolya yorgun ama heyecanlı, masmavi gözlerle asansörün düğmelerini takip ediyor. Son kata geliyoruz. Kocaman camlı bir kapı var önümüzde.

Güneş puslu gri, hatta aralara safran tozu serpilmiş gibi olan gökyüzüne veda etmeye hazırlanıyor. Biz de ona veda etmek için, havalandırma çıkışlarından birinin üzerine çıkıp oturuyoruz. Üşümesinden korkuyorum.

“Üşümüyorum” diyor.

Üzerimdeki hırkanın önünü açıp kardeşimi içine alıyorum.

Sanki annem ikimize birden sarılıyormuş gibi hissediyorum. Annemin kokusunu duyuyoruz serin rüzgârda. Burununu çekiyor, montun koluna siliyor ufak bir çocuk gibi. Ağlıyor mu diye usulca bakıyorum.

“Ağlamıyorum” diyor, “biraz burnum aktı.”

Güneş neredeyse tamamen yok olmak üzere iken gökyüzü, kızılın hiç bilmediğim sayısız tonlarına bürünüyor. Az sonra erkeğini cezbetmek için süslenen kadın gibi tamamen ortadan kayboluyor.

Yarın bu güneş yine doğacak ve yine batacak, bu böyle devam edecek. Kesin olan bizim bu anı bir daha yaşayamayacak olmamız. Benzer anlar yaşayabilecek miyiz?

Yarını yaşayabilecek miyiz, ya sonrasını...

Başımızın üzerinde kuzey yıldızı bir tektaş gibi parlıyor. Hava iyice serinlemeye başlamadan artık dönmemiz gerektiğini biliyorum. Ama annem, ben ve Manolya ilk defa bir aradaymışız gibi bu anı bozmak istemiyorum.

-Hayatımın en güzel güneş batışı oldu abla, sağ ol.

Gülümseyebilmesine hayranım.

-Benim de hayatımın en güzel anı oldu Manolyam, sağ ol.

Bekçi ortalıkta yokken, binadan sessizce çıkıyoruz. Arkamıza bakmadan, hızlı adımlarla, geceye yakalanmadan giriyoruz hastane binasına.

Yine el ele, aynı koridorlarda yürüyoruz, bu kez daha yavaş.

Manolya yatağına yattıktan kısa bir süre sonra derin bir uykuya geçiyor. Işığı tamamen kapatıyorum.

Gece ne kadar siyah diye bakıyorum pencereden. Bir yandan da cama yansıyan aksine bakıyorum kardeşimin. Odaya giren gece ışıkları ile aydınlanmış yüzünde derin bir hüznün var, eğreti bir tebessüm konmuş dudaklarına. Üzerindeki battaniyeyi düzeltiyorum, sandalyenin üzerinde duran anemin hırkasını da üzerine örtüyorum.

Dışarıdan siren sesleri geliyor.

Her zamankinden daha az canımı acıtıyor bu ses.

Ve acı bir gülümseme beliyor yüzümde.

Kardeşimle baş başa geçireceğimiz son gecenin ağırlığını hissetmekten korkarak daracık koltukta ayaklarımı altıma alarak oturuyorum. Gözümü bir an olsun kapamak istemiyorum, sanki açtığımda orada olmayacak gibi geliyor.

Her zaman oynadığım sokaktayım, hava kararmak üzere, bu saatte artık eve dönmüş olmam lazım ama sokak her zamankinden daha uzun sanki. İlerledikçe geride oyuncaklarımdan birkaçını unuttuğumu anlıyorum ve geri dönmek zorunda kalıyorum. Parke taşlar yerlerinden çıkmış, ayağım takılıyor. Hava iyice kararıyor. Eve yaklaştıkça pencerede seni görmeyi umuyorum. Karanlıktan korkarım ben. En azından bana seslendiğini duysam korkum azalacak, belki de koşmaya başlayacağım. Pencereilerin önünden duvarlara yapışık şekilde yürümeye çalışırken başka bir pencereden görüyorum seni. Başka bir sofra, başka bir baba, başka kardeşler ama sen sensin anne. Bağırıyorum, boğazımı yırtarcasına; Anne, anne, annem...

Pencereyi açıp beni görünce, Deniz geliyorum kızım diyorsun.

El ele bir koridordayız.

Soğuk, beyaz ve ilaç kokularının birbirine karıştığı bir yer-deyiz.

Biraz ürküyorum ama elim sıkıca elinde. İleride bir oda var. Hiç duraksamadan kapıyı açıyorsun anne. Karanlık bir hastane odasındayız. El ele tutuşmuş gölgemiz odanın ortasında bizden daha uzun duruyor. Yatakta yatanı görebilmek için yaklaşıyorum. Yatakta ben yatıyorum. Elimi bırakıp, üzerindeki hırkayı çıkartıp uyuyan benin üzerine örtüyorsun. Beni de kucağına alıp sandalyeye oturuyorsun.

Kucağında kokunu içime çeke çeke uykuya dalıyorum.

Hemşirenin odaya dalması ile irkilerek uyanıyorum. Onun pek umurunda değil ama yine de odanın ışığını değil, girişteki tuvaletin ışığını açıyor. Manolyanın serumunu kontrol ediyor, ilaçları ekliyor. Serumun takılı olmadığını fark ediyor. Kızacakmış gibi bakıyor bana. Hiç orali olmuyorum. Manolya'nın derin uyuduğunu görünce;

-İyi, bir saat sonra tansiyonuna bakacağım zaman takarım.

Odadan çıkarken de girdiği gibi kapıyı hızla kapatarak çıkıyor.

Bacaklarım uyuşmuş, boynum tutulmuş bir vaziyette biraz esnemeye çalışıyorum. O sırada Manolya'nın üzerinde annemin hırkasının olmadığını görüyorum. Herhalde yere düşmüştür diye yatağın yanına eğiliyorum ama orada da yok. Hırkanın, uyuyakaldığım dar koltuğun yanındaki sandalyenin üzerinde olduğunu görünce şaşıyorum.

Hemşire yerden aldı herhalde, diye düşünsem de görmemiş olmam da garip, diyorum kendi kendime.

Bir an sırtım ürperiyor.

Yoksa annem onu almaya mı geldi diye ani bir telaş ile korkuya kapılırken, rüyamda yatakta yatanın ben olduğumu hatırlayıp rahatlıyorum.

Uykusuzluk başıma vurdu, saçma sapan şeyler kurmaya başladım ben diye kafamdan geçirirken sandalyede duran hırkayı giyip tekrar kıvrılıyorum dar koltuğa.

Ali'yi düşünüyorum.

Yarın gece onunla havaalanında ilk karşılaştığımız an nasıl sarılacağımı düşünüyorum. Neler söyleyeceğimi yok, neler söylemeyeceğimi hatta hiç bir şey sormamayı planlıyorum, içim biraz ferahlıyor.

Nasıl olsa konuşacak çok vaktimiz olacak, bunu biliyorum. Babamı, Manolya'yı, Ali'yi ve Macit'leri mavi duvarlı salonumuzda yemek masasında hep bir ağızdan konuşurken

hayal ediyorum. Güneşli, masmavi, meltemli, ortancalı, manolyalı bir aile hayal ediyorum.

Ailemizi hayal ediyorum.

5 Haziran 2014

Hemşirenin, bir saat sonra aynı şekilde odaya girmesiyle ikimiz de uyanıyoruz.

-Manolya Hanım bir daha serumu çıkarmasın.

Sadece başımı sallıyorum. Manolya uyku mahmurluğu ile şaşkın şaşkın etrafa bakıyor.

Hemşire çıkınca,

-Abla, annemi rüyamda gördüm.

Kendi rüyamı anlatmaya cesaret edemedim;

“Hayırdır?” diye sorabiliyorum yalnızca.

-Kucağında küçük bir çocukla bu sandalyede oturuyordu, üzerinde de bu hırka vardı.

-Seni kontrole gelmiştir, serumu çıkartıp bir daha gitmesin diye.

Şakaya vurmaya çalışsam da tüylerim diken diken oluyor. Kucağındaki çocuk bendim diyemiyorum. Saçma sapan şeylerle kafasının karışmasını istemiyorum. Hem annem ne zaman hayatımızdaydı ki bu son günümüzde de bizimle olacaktı?

Son günümüz diye düşündüğüm için çok kızıyorum kendime.

Günün ilk ışıkları odaya süzölmeye başladığında hastanedeki koşuşturmaca çoktan başlıyor, kahvaltı dağıtan servis elemanları demir tepsiler ile istikrarlı bir şekilde gürültü yapıyorlar. Manolyanın serumla tualete girmesine yardım ediyorum.

Rahat etsin diye kapının önüne çıkıyorum.

Babam kapıda, üzerine biraz küçük gelmiş lacivert takım elbisesi ile oturuyor. Yeni tıraş olmuş, tıraş losyonunun kokusu duyuluyor.

Yanına oturuyorum hemen öpüyorum bir güzel, o baba kokan babamı. Gecemizin nasıl geçtiğini soruyor. Ne karşı binaya gittiğimizi, ne de annemin ikimizin de rüyasında olduğunu söylemiyorum. Güzelce uyuduğumuzu anlatıyorum. Seviniyor.

Biraz tereddüt ediyorum konuyu açmaya ama nasıl olsa bu akşam görüşeceklerini düşünerek konuya giriveriyorum.

-Baba bu akşam Ali geliyor.

-Biliyorum kızım, beni de aradı.

Canım her bir detayı, neyi bildiğini, nasıl bildiğini, nasıl olduğunu bilmek istiyor ama hiç bir şeyi de soracak halim yok. Nasıl olsa vaktimiz olacak o zaman konuşuruz bunları diye düşünüyorum. Beynim şu anda Manolya'dan başka bir şeyi düşünmeyi kabullenmek istemiyor. Ameliyattan sonra zaten istesem de istemesem de her şeyi öğreneceğim.

Babamla sessizce otururken, içeriden Manolya'nın sesi geliyor.

-Abla, makyaj malzemesi var mı yanında.

Elbette yok! Eve gittiğimde almayı akıl edemediğim için hayıflanıyorum. Kimden istesem diye düşünürken aklıma Belkis geliyor. Koşarak hocaların olduğu kata gidiyorum. Belkis masasında, önüne yığıldığı ufak paraları ve pirinç tanelerini, daire şeklinde kesilmiş tül parçalarının içine koyup renkli kurdeleler ile de ağzını bağlıyor. Beni nefes nefese görünce telaşla;

“Ne oldu?” diye soruyor.

-Yanında makyaj malzemesi var mı?

-Elbette, her zaman.

Gerçek bir dişi edasıyla kocaman çantasından orta boy bir çanta çıkarıp uzatıyor bana.

-Hemen getiririm.

-Yok, getirme nikâha geleceğim ya, alırım o zaman. Saat 10:00'daydı değil mi?

Başımla evet diyorum, gözümün masasındakilere takıldığıını görünce;

“Bizim mahallede nefesi kuvvetli bir teyze var, ona okut-tum pirinçleri. Uğur parası olmadan nikâh olmaz bizim ora-larda, üç-beş tane getireceğim. Sen de almayı unutma ha!” diyor.

Gerçekten gülüyorum. Masanın üzerinde üç-beşten fazla olduğunu biliyorum.

Ne çok şey var sana söyleyeceğim Belkıs.

Ne çok şey var senden dinleyeceğim.

Ve ne çok şey var öğreneceğim ve ne çok şey var öğrendiğim.

-Sağ ol, hadi görüşürüz.

Ne tatlı bir kadın bu diye içimden geçirirken bir yandan da koridorda koşuyorum.

Hayatımın en acayip gününü yaşıyorum bugün.

Diğerleri için nasıldı bilemiyorum ama acayıpten başka bir sıfat bulamıyorum gerçekten. Bugün, insanın hayatındaki belki en sert dönemeçlerden üçünü kat edebilmek için dönüp duruyorum.

Belki de dünya dönüyor ve ben duruyorum.

Bugün; bir nikâh, aslında bir veda ve bir karşılaşmanın sarhoşluğu içinde hayat durmadan dönüyor, dönüyor, dönüyor.

Bir vedanın tahammül edilemez varlığı ve bir karşılaşmanın dayanılmaz mutluluğu arasında yaşanabilecek tüm zıt

duygular tarif edemeyeceğim hasarlar bırakıyor. Zaman en arsız, en kaba şekilde geçip gidiyor. Ve ben en gizli zevklerin utanılası mutluluğunun verdiği ıstırap ile, Manolya'yı bırakıp Ali'yi karşılamaya gidiyorum havaalanına.

Bugün en acayip gündü yaşadığım evet en acayip gün!

Belkıs'ın makyaj malzemelerini koşarak yetiştirdiğim kardeşim, hiç beklemediği anda bir çanta dolusu rengârenk fara, allığa, ruja, pullu göz kalemlerine ve simli fondötene kavuştuğu için memnundu.

Hayatında doğru dürüst makyaj yapmayan benim bile ilgimi çekmişti bunlar. Bence birkaç tanesinden edinmeliydim herhâlde.

Ali İhsan Hoca, açık açık bu durumu abartmamamızı yani öyle gelinlik, duvak, çiçek falan odaya sokmamamızı, hatta bu işi hızla bitirmemizi söylemişti. Hatta hastanede de fazla duyulmaması gerekiyordu. Diğerleri tamamıdı da son söylediğine içimden gülmüştüm. Ne olurdu? Millet sıraya mı girerdi hastanede evlenmek için? Kim isterdi burada, bu ilaç, acı, ölüm kokan yerde evlenmeyi!

Kim isterdi hastane geceliğinin üzerine beyaz bir sabahlığı gelinlik niyetine giymeyi!

Kim isterdi, balayı yerine nereye varılacağı belli olmayan bir seyahate çıkmayı!

Kardeşim de aynen bu şekilde beyaz bir sabahlık ile evlendi bugün.

Bazen hayat öyle bir oyun oynuyor ki insana, mutlu olması gereken bir günde mutluymuş gibi yapmak zorunda kalıyor. Sessiz sedasız, yüzündeki o aptal ifade ile içinin kan ağlamasını kabullenip oynuyor oyununu. O hüznün içinde isyan etmek bile gelmiyor aklına.

Kapıda tüm aile 15-20 dakika sonra gelecek memuru beklerken, Manolya tuvaletten bir türlü çıkmayınca merak-

landım. Kapıyı tıkladım ile açılması bir oldu. Muayenehaneye ilk gittiğimiz gün, gördüğümüz o küçük kızın saçsız kafası, annesinin kupkuru gözleri hızla gözümün önünden geçerken, Manolya'nın yüzünü dönmesi ile kahkahayı bastım. Birazdan ışıklar hafif kararacak, bizimki uzun payetli tuvaleti ve uyumlu makyajı ile sahnede yerini alacak, rengârenk ışıkların açılması ile de ilk şarkısına başlayacak bir assolist gibiydi. Ama ne var ki Manolya'nın sadece beyaz bir sabahlığı vardı üzerinde. Ben de babaannemin gösterişli yüzüğünü parmağına taktım. Tüm bu tezatlıklarla gayet uyumlu oldu.

Kahkahalarımızı içeri giren Macit kesti.

Manolyayı gördüğünde şaşırda da belli etmeden birkaç dakika sonra karısı olacak kadına dünyanın en güzel kadını gibi baktı.

Bugün, tarıfsız duyguların birbiriyle savaştığı, yenilenin kazananın pek de belli olmadığı, hatta hiçbir zaman belli olamayacağı acayip bir gündü.

Odanın hafifçe süslendiğini ve yatağın üzerine Belkis'ın paraları serptiğini görünce durumumuzun gerçekten trajik olduğunu anladım ve gülme hissim tamamen yok oldu.

Rahime annenin al al yanakları, heyecan ve mutluluktan ziyade tansiyonun yükseldiğinin habercisiydi ama yine de yüzünde o eksik etmediği tebessümü vardı. Rıza baba da babamla birlikte uzun zamandır giymedikleri takım elbiselerinin içinde rahatsız, başka bir olaya bakıyorlar gibi uzak, kapıda elleri arkada, durup memleket meselelerinden konuşuyorlardı.

Doktor bey de durumdan huzursuz ve bir an önce biterse çok rahatlayacakmış gibi yerinde duramaz bir haldeydi.

Duruma en uyum göstermiş olan, gerçek bir damatlık giymiş ve gerçek bir damat tıraşı olmuş Macit idi. Heye-

candan elleri terleyen, kapıda sabırsız adımlarla bir sağa bir sola gezinen, gözü koridorda belirdi belirecek memurda olan, dünyanın en temiz kalpli insanı Macit. Ona bakarken kardeşim için, bizim için, ailemiz için bir lütuf olduğunu düşündüm... Macit, Manolya'nın şanslıydı, Manolya da onun kaderi.

Belkıs, Manolya'nın bu kadar gösterişli gözükmesinden ve serptiği uğur paralarından gururlanarak yatağın hemen yanında, göğüsleri üzerinde biraz zor kapanan fuşya ceketi ile göz alıyordu. Göz göze geldiğimizde ona minnettar olduğumu anladı ve gözleri ile cevap verdi; "önemli değil."

Nikâh memurunun odaya girmesi, kulaklarımda derin bir uğultuyla hayal meyal hatırladığım birkaç cümlesi, tebrikler, ardından bir süpermen edası ile çıkardığı cübbesi elinde uzaklaşması, diğer odalardan meraklı bakışlar ile geçen 3-5 dakika, ben duruyorum da etraf dönüyor hissinin en yoğun olduğu anlardı ve bitti. Manolya ve Macit artık karı koca olmuşlardı.

Manolya'nın ve bence herkesin oldum olası hayalini kurduğu bir andı. Hayalimizdeki gelinlikler, kocalar, düğünler, balayları, niceleri... Hayalini kurduğumuz birçok şey gibi sadece anlık bir olasılığa bağlı olan her şeydi aslında bu hayat. Tonlarca olasılığın arasında bizimkinin gerçekleşiyor olması da mucize denen şeydi işte. Mucizelerin gerçekleşmesi de hayaller kadar olası, hayaller kadar imkânsızdı.

Ali'yi birazdan göreceğim gibi bir mucize.

Manolya'nın yarın sabah gireceği ameliyattan akşama doğru yeni bir hayata uzanması gibi hayal.

Bugünün ne kadar hayal, ne kadar gerçek olduğu olasılıklardan sadece birisi.

Keza bugünün ne getireceği de...

Bugün hayatımın en acayip günüydü.

Nikâh memurunun koşar adım gitmesinin ardından doktorun kesin emri ile oda hızla eski haline getirildi. Heyecandan ve yorgunluktan, o kadar boyanın altından bile renginin kaçtığı belli olan Manolya da kendini yatağına zor attı. Belkıs elinde büyükçe bir parça pamuk ve bir kutu acı badem sütü ile yine imdadımıza yetişti. Çıkarken de Manolya'ya, aynen bir doktor edası ile sütü gözüne kaçırsa çok fena acıyacağını, dikkat etmesini söyledi.

Makyaj çantasını geri verdiğimde ona ne kadar minnettar olduğumu biliyordu, odadan çıkarken kolumu üç defa sıvazladı. Koridorda emin adımlarla, ayakkabısının topuğundan çıkan sestten hiç rahatsızlık duymadan yürüdü ve gitti. Gidişini hüznle izledim.

Nikâh bitmişti.

Manolya'nın dinlenmesi için Macit dışında hepimiz dışarı çıktık. Kapının önünde boş bulduğumuz sandalyelere oturduk. Benim dışımda herkes eminim ki ameliyata kadar kalan sürenin ağır ağır geçmesini, uzun uzun yaşanmasını diliyordu. Ben ise, Ali'ye kavuşacak olmanın heyecanı ile bir an önce geçmesini istedim.

Bugün gerçekten çok farklı bir gündü ve ben bu garip duygularla vicdanım yaralı ama sabırsız bir telaş içinde olduğumu ve uğur paralarından almadığımı fark ettim.

İşte bu duygularla kardeşimi karşılamak üzere havaalanına doğru yollardayım.

Kalbimde Manolya, aklımda Ali.

İçimde binlerce kanat çırpınırken, ellerim sonbahar yaprakları gibi titriyor arabanın direksiyonunda.

Hayat karşısında küçücük olup savrulurken değişik ama bir o kadar da derin bir huzur hissediyorum. Ne olacağını bilmeden, ne yöne gitmem gerekiyorsa mecburi oraya gideceğimi bilmenin anlamsız huzuru içimi kaplıyor.

Hayatımda ilk defa hayatı sevmenin hafifliğı ve gururu ile bu yola giriyorum. Heyecanımın nedeni, eski beni maziye gömüp sıradan insanların çektiğı acılar ile bu yaşamı sürdürmeye gönüllü “ben”in bebek adımları.

Hayatımda ilk defa “beni” kabullendiğim kutsal bir gün bugün.

Acısıyla, tatlısıyla yaşamak istediğim bir gün bugün.

Bugün 5 Haziran hayatımın en acayip günü.

5 Haziran 2014

Abla abla, ablam.

Hasretimi sana nasıl anlatsam ki. Ne kadar heyecanlı, heyecanlandı mı eli kolu farklı oynayan, ak derken kara diyen biri olduğumu en iyi sen bilirsin. Ben sevgimi gösterirken illaki bir şeyleri deviririm. O bir şeyler devrilirken de hep sevdiğim şeyler kırılır. O kırıkları da bir araya getirmeye çalıştıkça daha küçük parçalara bölünür ve o parçalar elime, gözüme batar. Kısaca ben hep başarısız olurum.

Daha doğrusu olurdum. Bu sefer kırdıklarımı bir araya getirmeye çabalama niyetim yok. Yeniden başlamak istiyorum.

Seninle, Manolya ve babamla. Ailemle yeni baştan bir araya geleceğim. Zaman o kadar hızla ve tahrip ederek geçiyor ki hayatı, geçen anları telafi etmek imkânsız... Bu altı yıl bana sevmenin gücünü öğretti abla, sevmenin gücü ile direnmeyi. Uzaklarda, seversen hayatın seni kucakladığını öğrendim.

Ben de şimdi sizleri kucaklamaya geliyorum.

Kimseyi yargılamadan, infazsız, koşulsuz severek.

Kavuşmamın zamanı yaklaştıkça sevinçten küçük bir çocuk gibi ağlıyorum.

Kavuştuğumuzda senin kollarında epey bir süre geçirmeyi hayal ediyorum abla.

Seninle telefonla konuştuğum akşam heyecandan uyuyamadım. Anlatacaklarımın ilk önce başlıklarını yazdım. Prova yaptım. Ya gülme tuttu, ya da ağlama.

Sonra ya bana kızgınsan ve o okkalı tokatlarından nasibimi alırsam diye korktum. Şaka bir yana, Manolya bir süredir senin gazı kaçmış sadece şekeri kalmış bir gazoz gibi olduğunu anlatıp duruyordu. Elbette onun, senin gazabına pek uğramadığı için seni hafife alabileceğini biliyordum. İlk karşılaştığımızda muhtemelen kocaman bir sarılacaksın, sonra bir tane patlatacaksın, belki hızını alamayıp bir tane daha. Ardından ikimiz de ağlama krizine gireceğiz sonra da belki gülmekten konuşamayacağız bir süre.

O yüzden karar verdim abla, tüm hikâyemizi yani ailemizin bilinmeyen hikâyesini sana yazacağım. Muhtemelen de o ilk tokattan hemen sonra sana vereceğim bu yazdıklarımı, ailemizin kırık dökük öyküsünü. Tüm yaşananları bilmeye senin de hakkın var.

Dilediğim kadar da kucağında yatacağım kusura bakma. Çünkü ben senin hâlâ küçük kardeşin Aliyim abla.

Bildiğin gibi ben güzel bir çocuk değildim. Hatta Manolya'ya göre çirkin bile sayılırdım.

Aileye beklenmeyen bir misafir olarak geldiğimden olacak, birazcık aklım ermeye başlayınca hep gitmek istedim. Çok küçükken bahçedeki kömürlüğün yan kapısından içeri girer beklerdim.

Neyi bekleyecektim elbette annemin pencereye çıkıp bana seslenmesini. Ama sen hep bağırıydın. O kömürlükte bir fareler olurdu bir de ben. Eve leş gibi geldiğimde annem dosdoğru banyoya gitmemi söylerdi. Giderdim elbette. Orada da beklerdim.

Biraz daha büyüyünce her fırsatta halamın evine gitmeye başlamıştım. O yaşlarda, gözüme gizemli bir şato gibi gelen o konakta her şey vardı. Her seferinde halam çok sevinir, öyle bir sarılırdı ki o kocaman göğüsleri arasında nefesim kesilene kadar dururdum. Halam nefis kekler yapardı, benim en sevdiğim çikolatalı olardı. Her seferinde eve dönerken sana ve Manolya'ya da birer parça gönderirdi. Ama ben dayanamaz yolda yedim hepsini.

Halam, canım halam, eve dönmek istemeyince elimden tutar, biraz gezme bahanesiyle çoğu zaman görmekten hiç hoşlanmadığı babamla karşılaşacağını bile bile bize gelirdi. Annem de her zaman halamı çok sevdi. Hatta küçükken pek anlam veremezdim o mutfağa kapanıp konuşmalarını. O mutfak konuşmalarından sonra annemin ve halamın gözleri hep kızarık olurdu. Nedenini sorduğumda halam, “soğan ayıkladık” derdi. Küçüktüm işte, inanırdım.

Ben çok hayal kurardım abla. Hayallerimde de hep seninle ben, halamın çocuğu olurduk. Ve hep sonunda halam gelir bizi alır, bizim evin önündeki uzun sokakta bir elinde sen bir elinde ben yürürdük. Ben arada koşmak isterdim, düşerim diye müsaade etmezdi halam, sıkı sıkı tutardı elimizden.

Aslında babam için de üzülmüydüm. Çok uzun yıllar sonra ne kadar mutsuz bir hayat yaşadığını anlayınca çok daha

fazla üzüldüm, hâlâ da üzüldüyorum.

Evde bir tek senden korkardım. Bizimkiler de bunu anlamış olacaklar ki, seni benim velim yapmışlardı. O kadar saçma bir durumdu ki okulda kimsenin velisi ablası değildi. Ben de zaten kendimi saçma sapan şeyler yapmaktan alamıyordum.

Birazcık ergenliğe yaklaşınca karşı cins tarafından sevilmenin hayatın en güzel şeyi olduğunu öğrendim. O yüzden de onları seversem hem de deliler gibi, filmlerdeki gibi beni kesin seveceklerini düşünüyordum. Hayalim kahraman bir sevgili olup çok fazla sevimkti. Ergenlikte daha da çirkin olduğumun hiç farkında değildim. Şimdi anlıyorum ki aslında sevmek çok güzel bir şeymiş.

Okul çıkışı kurs olduğu günlerden birinde akşam halamda kalmak için annemden izin almıştım. Eniştem de göçüp girdince halam zaten yalnız kalmıştı. O akşam nefis bir yemek üzeri biraz televizyon izledikten sonra halam uyuklamaya başlamıştı. Ben de halamın yattığım odaya yığıldığı meyveler, kuruyemişler, gazozlar arasında mide fesadı geçirmeden evde dolanmaya başladım. Hatırlarsan alt kata genelde inmezdik. Hele de kış ise alt kat sokaktan daha soğuk olduğu için burnumuzu bile uzatmazdık. Havanın ılık olmasından da cesaret alıp alt kattaki odaları tek tek gezdim. Ortada bir oda hariç hepsinde babaannemlerden kalma atılamayan, eski eşyalar, halılar hatta eski bir televizyon bile vardı. O odanın kapısı kilitliydi. Kilitli odayı o kadar merak ettim ki, olabilecek her yerde anahtarını aradım ama bulamadım.

Merakım günden güne artıyordu. Ve bir gün mutfaktaki çatal bıçak çekmecesinde bir oda anahtarı buldum. O kadar heyecanlanmıştım ki halamın aniden içeri girmesi ile de anahtarı elimden düşürmem bir oldu.

Halam bir hamlede anahtarı yerden aldı. Hiç unutmu-

yorum mutfak masasının yanındaki ahşap sandalyeyi çekti ve oturdu, dik dik baktı, biraz düşündü. Ben suçüstü yakalanmanın verdiği mahcubiyet ile yüksek tavanlı mutfağın ortasında dikilirken bana bu anahtarla ne yapacağımı sordu. Ben de ,“alt kattaki kilitli odanın anahtarı olduğunu tahmin ettiğimi ve o odayı açıp bakmak istediğimi” söyledim. Çok kısa bir süre sonra ayağa kalktı, yanıma geldi ve anahtarı vererek gidip istediğim gibi bakabileceğimi söyledi.

Çok şaşırmamıştım, halam her zaman dürüst olmamı, hiç bir şey için asla yalan söylemememi, yalan söylemek durumunda kalırsam da susmamı tembih ederdi. O yüzden bunca yıl sustum abla.

Biraz utanmıştım ama bir define avcısı heyecanı içinde koşarak alt kata indim. Kapı yılların inadına kolayca ama tüm konaktan duyulacak bir gürültüyle açıldı. Elim duvardaki lambaya gitti, lambanın çalışmadığına şaşırmadım. İçerisi o kadar tozluydu ki ilk adımdan sonra ikinci adımda girip girmemekte tereddüt ettim. Fazla toz kaldırmadan perdeyi açtım. İlk bakışta diğer odalardan pek farkı yoktu. Gün ışığı ile eski eşyaların arasında tek dikkat çeken kocaman bir kütüphaneydi. Halıcızade ailesinin böyle bir kitaplığının olabileceğini asla düşünemezdim. Kitaplığa yaklaşıncı şaşkınlığım iyice arttı. Adını hiç duymadığım yazarlar, sayısız kitap ve dergi vardı. Yüksek tavanlı odanın iki duvarı tamamen kitapla doluydu.

Gözüm ışığa alışıncı bu odada diğer odalardan farklı değişik bir şey olduğunu hissettim. Koku desem toz çok basıncı, renk desem eskinin rengi kaplamıştı etrafı. Odanın beni içine çeken, epey bir süre ayrılamayacağım ve hayatıma yön verecek bir ruhu olduğunu çok sonraları anlayacaktım.

Açıkça söylemek gerekirse yüzlerce kitaptan ziyade 16 yaşında, akli havada, heyecan peşinde koşan bir delikanlı ola-

rak duvarda asılı yeşil parka daha çok ilgimi çekmişti. Hele bir de aynada parkayı üzerimde görünce heyecanım iyice arttı. Bu odada kim, nasıl ve ne yaşamışsa bilmek istiyordum. Parka üzerimde, odada dolaştıkça bu kişi ile aramda çok derin bir bağ olduğunu hayal etmeye başladım. Belki bir kahramandı, bir yazar, bir düşünür belki de halkının kuru-luşu için savaşılan bir asker, bir kaçak...

Bu konağı sevmem ve hiç ayrılmamam için bir neden daha çıkmıştı bana.

Halama bu odada yaşamak istediğimi söyleyecektim ki halam odaya girdi.

Üzerimde yeşil parkayı görünce önce irkildi ama yüzünde beliren o hüznü asla unutamam. Hayatta en son isteyeceğim şey halamı üzmekti. Hemen çıkardım parkayı.

Çıkarmamamı söyledi. Bu odaya çok uzun zamandır ayak basmadığı her halinden belliydi. Parmağı ile masanın üzerindeki toza baktı, perdeyi iyice açtı, kitaplığın önünde durdu biraz. Yandan yüzünü ve süzülen o bir damla yaşı gördüm. Bana birkaç beden büyük gelen parkayı tekrar giydim. Yanına gittim. Bu odanın kime ait olduğunu sordum.

“Amcan Orhan’a ait oğlum” dedi. O kadar derin bir nefes aldı ki yılların özlemini içinden çıkarabilmek içindi, ama yetmedi. Parkanın yakasını düzeltti, gülümsedi. “Güzel oğlum” diye yüzümü okşadı. Hayatım boyunca bana güzel diyen tek kişi halam oldu abla.

O öğleden sonra sessizce, bir süre daha o odada birlikte vakit geçirdik. Zamanı geldiğinde anlatacağını biliyordum, bir şey sormadım. Gün geceye dönmeye başlayınca kapıyı çektik çıktık halamla. Bu konakta öğreneceğim çok fazla sır vardı. Sır saklamayı da ben halamdan öğrendim.

Sabırsızdım ama halam yorgun ve üzgündü. “O yaşıyor mu?” diye bile sormadım. Belli ki bir şeyleri öğrenmemin

zamanı geliyordu. O akşam halamı konakta hiç yalnız bırakmak istemedim ama eve dönmem gerekiyordu. Eve daha bir büyümüş olarak ve önemli bir sırrı taşımanın verdiği gururla döndüm.

Salondaki kanepede hafif kaykılmış ve sızmış olan babama uzun uzun baktım. O parka içinde ve kitaplar arasında hayal ettim ama olmadı. Amcam farklı biri idi. Bunu hissediyordum.

Odama giderken annemin kapısının önünden geçtim, uyuyordu. Ya da uyuyormuş gibi yapıyordu.

O geceden sonra halamı daha çok ziyaret etmeye başladım. Ne annem ne de babam hiçbir şeyin farkında değillerdi. Ne de sen abla.

Amcamız Orhan, halamdan sadece 1,5 yaş büyük, Halıcızade ailesinin ilk çocuğuymuş. Halıcızade Osman Efendi'nin ilk göz ağrısı, medarı iftihar, ailenin gelecekte direği olacak kişisi yani. Küçüklüğünden itibaren okumaya pek meraklı bir çocuk olan Orhan, babasının tüm telkinlerine, zorlamalarına karşı ticaretle hiç ilgilenmemiş. Elinden geldiğince de uzak durmaya çalışmış. Dedemin zoruyla okuldan sonraki tüm zamanını halı dükkânında geçirse de o halıların üzerinde serin, ücra bir köşede eline ne geçirdi ise okumaya devam etmiş amcam. Annesi, o masmavi gözlerini bozacak diye endişe etmiş durmuş. Ortaokulun sonunda parasız yatılıyı kazanınca Halıcızade Osman Efendi'nin hayalleri iyice yıkılmaya başlamış. Çok uzun yıllar sonra dedem halama bu çocuğu okutarak en büyük kötülüğü yaptığını söylemiş.

Bunu duyduğumda babamın niye eğitimine devam etmediğini, tüm zamanını halıcı dükkânında durarak geçirdiğini daha iyi anlamıştım.

Amcamız, şehir dışında okumaya gidince, ilk başlarda çok zorlanmış. Hatta dedemin ve babaannemin de ısrarı

ile dönmeye niyetlenmiş. Bir yıl sonra, hayatı boyunca çok önemli bir yeri olacak felsefe öğretmeni ile tanışana kadar. Öğretmeni çok kısa süre içinde, amcamı tüm hayatını derinden etkileyecek ve yolunu çizecek düşünürler, yazarlar ile tanıştırmış.

Lisenin son sınıfında, okulun felsefe topluluğu lideri olan amcam o dönemlerde yazmaya da başlamış. Okudukça bilgiye ne kadar aç olduğunu anlamış, okudukça toplumun ne kadar cahil bırakıldığını anlamış. İnsanlığın başına gelen bütün belaların cehaletten geldiğine inanan amcam daha o yaşlarda, ileride kendini bu insanlar için çalışmaya adayacağını anlamaya başlamış. Okudukça da ailesinden uzaklaşmış.

Sadece yazları, bir bavul dolusu kitapla, birkaç aylığına gelirmiş eve. Dedemden saklarmış kitapların çoğunu. Bir gün herkesten habersiz büyük oğlunun odasına giren dedemi, bu çocuk anarşist olacak, komünist olacak, evimizin dirliğini bozacak diye ağlarken bulmuşlar. Aslında ileride başlarına neler gelebileceğini de tahmin etmiş dedem.

Elbette amcam anarşist falan olmamış ama hukuk fakültesini kazanmış ve şehre geri dönmüş. Üç yıl evden uzakta kalıp kendince kocaman adam olmuş olan amcam, evde üç kız bir de erkek kardeş ile yeniden çocuklar kategorisine konulunca, bu durumu pek kabullenememiş. Hem okul, hem de Sosyalist Fikir Kulübü ile zaten çok meşgul olurken, kalan çok sınırlı vaktini de dönemin tek sol partisinin gençlik kolunda geçirmeye başlamış. Felsefe düşkünü, yazar, hukuk fakültesi öğrencisi Orhan, politikacı olmak için ilk adımını bir yıl sonra partiye üye kaydını yaptırarak atmış. Elbette ki bu üyelikten babasının ve annesinin son ana kadar haberleri olmamış. Evdeki tek sırdaşı halammış, belki de tek arkadaşı. Onu da arada sırada toplantılara götürürmüş. Halacığım bir akşam konağın en üst terasında konuşurken, kardeşinin bu

işlere ne kadar çok bağlanacağını o ilk günlerde anladığını ve sonlarını hazırlayacağını hissettiğini ama sesini asla çıkarmadığını anlatmıştı, kardeşinin başka türlü mutlu olamayacağını biliyordu. Bunları anlatırken gördüğüm özlem ve gururu bir kere daha onun gözlerinde göremedim. Tek tük içtiği sigarasından derin bir nefes aldıktan sonra başını uzaklara çevirip; “bir insanın uğruna savaşıacağı bir şeyi varsa bu dünyada mutlu, öbür tarafta da huzurlu olur” demişti. Ben daha 17 yaşındaydım ve uğruna savaşacak bir şeyler bulmak için aklım sıra çabalıyordum. Her gördüğüm kıza âşık olup karakolluk oluyordum, sonra abla sopası yiyordum. Hatta işi daha da uzatıp okuldan atıldım.

Ne tezat değil mi? Amcam benim yaşlarımda daha çok öğrenebilmek için çabalarken, ben cehaletimin farkında bile değildim.

Amcama benzemek istiyordum abla, hatta deli gibi çabalıyordum, o kitapları okuyordum ama hiç bir şey anlamıyordum, nereden başlayacağımı bilmiyordum. Yolda kaybolmuş gideceği adresin tam tersine giderken tüm kuvvetini tüketip ilelebet kaybolacak bir tiptim. Belki de ağabeyi gibi olmak isteyen ama bir türlü beceremeyen babam gibiydim ben.

Babamı o dönem, âşık bile olmayı beceremeyen, Halıcızade Osman Bey’in oğlu Osman Bey olarak görüyordum. Sadece birkaç yıl sonra ona ne kadar büyük bir haksızlık yaptığımı anlayacaktım. Sadece ben değil, hayatın da ona kötü davrandığını anlayacaktım. O ise her şeyi kabullenerek hayatla kol kola devam edebilmek için çırpınıyordu.

Tek başına “kabullenmenin” ne kadar zor olabileceğini, kendi hayatı pahasına kabullenmenin sadece sevgi olursa gerçek olabileceğini ondan öğrendim.

Bu mektubu da aslında bu yüzden yazıyorum sana abla. Yaşananlar karşısında bir sorumlu aramanın boş bir çaba ol-

duğunu öğrendim ben. Bu hayatta herkesin gizli bir hayat kaynağının olduğunu anladım. O yüzden de her zaman başkasına suç bulmak bu kadar kolay ve rahatlatıcı. Arkasına saklandığımız nedenlerimizin de eninde sonunda hayatımıza mal olduğunu görüyorum.

Hayatımızın kaynağı sadece, aynı anda hem kazanan hem de kaybeden biziz. Nasıl bakarsan aynaya...

Şimdi benim dünyam daha kolay bir hal aldı. Artık senin de şu alıştığın ve çok benimsediğin yükleri sırtından atma zamanı. Yüzleşme, kabullenme ve affetme zamanı. Aslına bakarsan aile olma zamanı artık abla.

Annemin hastalığı iyice ilerlemiş, ben okuldan atılmış, zar zor bulduğunuz okula kapağı atmıştım. Sen, evinde cehennem hayatını kabullenmiş yaşarken, babam da kendini alkol ile avutuyordu. Manolya'nın bayılmaları artmışken, benim üniversite sınavını kazanamamam beklendiği için pek de önemsenmemişti. Hatta babam, dükkânda onun yerinde duracağım için sevinmişti bile.

Ben ise çok üzülmüştüm. Hayallerim vardı. Amcam gibi bir kürsüde konuşuyorum, tüm salon beni ayakta alkışlıyor. İnsanlar soru sormak için sıraya giriyor. Güzel kadınlar telefonumu almak için kıyasıya çabalıyorlar. Evet, maalesef benim hayallerimde de meymenet yoktu. Bunun farkındaydım ama ne yapacağım ile ilgili en ufak bir fikrim yoktu.

Tanımadığım, o andaki varlığı bile şüpheli olan, hatta bir çizgi roman kahramanı gibi gördüğüm bu adamı daha fazla takıntı yapmadan tanıyacaktım. Niçin hayatımızdan sonsuza kadar çıkmıştı? Kim çıkarmıştı, kimin yüzünden bizimle, benimle değildi? Onun gidişi yüzünden mi bu kadar mutsuz bir aile idik? Madem gitmişti, o değer verdiği kitaplar, eşyaları niye buradaydı? Ne yapmıştı da aile onu yok farz ederek cezalandırmıştı? O mu lanetliydi, biz mi?

Bir gün kurstan çıkıp halamın evinde kalmaya geldiğimde kararımı vermiştim.

Pek fazla konuşmadan yemeğimizi bitirdik. Sofrayı kaldırmaya yardım ederken halama, amcamı daha fazla tanımak istediğimi söyledim. Her şeyi öğrenmem lazım diye eklediğimde kaşlarını hafifçe kaldırıp bana baktı. Bir iki adım attı, derin bir nefes aldı. Bardak dolabının kapağını açıp ayak parmak ucunda yükselerek en üst rafa baktı. Aradığını bulamadı ve diğer dolabı açtı. En uçta derinde duran şişeyi aldı. Kaldırıp ışığa doğru tutup, bana “büfeden bir bardak getir” dedi. Ellerini mutfak önlüğüne sildi ve çıkardı.

Getirdiğim kristal bardağa usulca koyduğu, yıllardır bekleyen vişne liköründen kocaman bir yudum aldı.

Amcam hukuk eğitimini bitirir bitirmez, zamanında partinin gençlik lideri olan, kendinden yaşça epey büyük bir avukatın kurduğu avukatlık bürosunda stajını yapıp işe başlamış. Baktıkları davalar daha ziyade ya fakir insanların alacak davaları ya da kendi görüşlerinden olan kişilerin politik davalarıymış. Dolayısı ile amcam doğru dürüst para kazanmadığı için de babasının evinde, yani bu konakta, o odada yaşamaya devam etmiş.

Dedem; babama ve kızlarına para yağdırırken amcama bir kuruş vermemiş. Amcamın aksine babam; bahçede partiler, yemekler düzenleyen, eğlence hayatında söz sahibi, zamanın hızlı çapkınlarından biriymiş. Amcam, babasının tüm planlarını boş çıkardığı gibi, eninde sonunda parasızlıktan yola geleceği konusunda da onu yanıltmış. Eğlencenin dozu arttıkça amcam da kitaplarına dört elle tutunmuş.

Bir yaz günü, bahçede yine gençler eğleniyor, dedemin babama aldığı pikaptan o günlerin moda müzikleri tüm mahalleye yayılıyorken, amcam yine odasındaymış. Bir süre sonra üst kattaki mutfığa gitmek için odasından çıktığında

alt katın loş koridorunda genç bir kızla karşılaşmış.

Bir süre önce bu olayı kendisinden dinlediğimde aynen şöyle demişti abla;

“Daha önce görmüştüm onu, biliyordum. Bir an hangi kitabın kahramanı olduğunu çıkartamamıştım sadece. Yüzyıllar öncesinden çıkıp gelmiş bir saraylı edasıyla, gözlerini kaldırmadan, utanmış bir kız çocuğu gibi kaybolduğunu söylediğinde, sesinin tonu ve saçlarından yayılan manolya kokusu ile gözlerini kaldırıp gözlerime değdirdiği vakit, gerçek olduğunu anlamıştım. Bugüne kadar bildiğim gerçekliğin alt üst olacağını tahmin edemedim elbet. Tek isteğim, onun bir kitap kahramanı olarak kalmasıydı. Ama gerçeklik onun gerçek, benim de onun kahramanı olmamla yerle bir oldu. Hayatımızın birkaç parçaya ayrılıp savrulduğu o günlerde, en ağır darbeyi de o aldı. Bir daha ayağa kalkamayacak, kalkmak istemeyecek derecede tutkusuna bağlıydı. Ben de bir yanımın, hayatımın son gününe kadar onun mutsuzluğuna sebep olmamın cezasını çekeceğini biliyorum.”

Bu genç kızın evdeki varlığına amcam dışında, herkes pek memnun olmuş. Yaşanacak bir aşkın hayallerine ve amaçlarına engel olacağını bildiği için amcam elinden geldiğince genç kızla karşılaşmamaya çalışmış, kadere karşı gelmenin imkânsızlığını da bu sırada öğrenmiş. Bir yandan da babamın bu genç kıza olan ilgisi herkesin dikkatini çeker olmuş. Bu genç hanım konağa geldiği vakit, iki kardeş bu sayede birlikte vakit geçirir bile olmuşlar.

Amcam, bir yandan hayatında ilk defa yaşadığı bir yaz meltemi ile ülkeye gelmek üzere olan bir fırtınanın arasında sıkışmış, sadece düşünüp kıpırdayamaz hale gelmiş. Ta ki bir sabah konak güvenlik güçleri tarafından basılana kadar...

Birkaç saat önce yapılan ihtilalin ilk icraatı parti üyelerini

aynı anda toplamak olmuş. Eve yapılan bu baskın esnasında herkes elinden geldiğince amcamı teslim etmemek için çırpınmış, en çok da dedem. Amcam elleri kelepçeli arabaya bindirildiğinde dedem dönüşü olmayan ilk felcini geçirmiş. Halam ve babaannem dedemi hastaneye yetiştirmek için çabalarken sokağa çıkma yasağına takılmışlar, zar zor ve geç kalarak hastaneye ulaşabilmişler. Babam ise ağabeyinin ardından nereye gideceğini bilemeyerek sokaklarda koşuştururken o da gözaltına alınmış, bir gün sonra çıkıp gelebilmiş eve. Bir günde hayatları paramparça olmuş, kimi, neyi toplayacaklarını bilemeden savrulup gitmişler bu koca konakta.

Dedemin o felçli haliyle, amcamı kurtarabilmek en azından bir haber alabilmek için aramadığı kimse, çalmadığı kapı kalmamış.

Amcamın parti üyeliğini, hatta yapılan eylemlerde kilit rol oynadığını öğrendiğinde de çevresi ile olan tüm ilişkisini kesmiş, kendini odasına kapatmış. Ailedekilere Orhan ismini ağızlarına almalarını yasak etmiş. Odasının hemen boşaltılıp, kitaplarının yakılmasını emretmiş. Halamlar korkularından babalarının sözlerine harfiyen uysalar da, felçli olduğundan kalkıp odayı kontrol edemeyeceğini düşünüp, kapıyı kilitleyip olduğu gibi bırakmışlar.

Babam gizli gizli ağabeyinin izini sürmek için elinden geleni yapmış. Amcama ulaşabilecek kişilere halılar hediye etmiş, ziyafetler vermiş. Hatta önemli bir kişiye ciddi bir miktar para vermiş. Bu arada yıkılan sadece aile fertleri değilmiş. Konakta varlığı ile mutluluk kaynağı olan küçük hanım da yıkılmış. Babamdan bir bilgi, bir haber alabilmek için her gün konağa gelir halamlarla birlikte sessizce otururmuş. Bu durumdan tek memnun olan da babammış.

Bir aydan sonra bir gece yarısı amcam sessizce eve gelmiş. Kapının usulca vurulmasını halam duymuş. Amcam tanın-

mayacak bir şekilde, halamın tabiriyle insanlıktan çıkmış, o güzel gözlerinin mavisini sönmüş bir durumda kapının eşliğinde duruyormuş. Halam, babasının korkusundan, içinden çılgınlık atarak, sarılmış amcama. Gizlice odasına almış. Amcamın yaşadığı ağır işkencenin açtığı yaralar gözle görülür durumdaymış, ruhundaki yaraları ise kimse tahmin bile edememiş. Amcamı birkaç gün konakta gizlice saklamışlar. O birkaç gün boyunca bazı mektuplar yazmış, annesi ve kardeşleri ile helalleşmiş. Büyülediği genç kız ile görüşmek istememiş. Daha doğrusu onun kendisini bu halde görmesini istememiş.

Bu olayı düşündükçe bu davranışını, birilerinin hayalinde hâlâ bir kahraman olarak kalmak istemesine bağlamıştım.

Bir sabah ufacık bir çanta hazırlayarak geldiği gibi sessizce bilinmedik bir yere yola çıkmış amcam.

Yazdığı mektuplardan biri babasınaymış. Babam bu zarfı bir süre ne yapacağını bilemeden saklamış. Dedem ağırlaşmaya başlayınca açıp ilk önce kendisi okumuş ve daha evvel okumadığı için çok pişman olmuş. Babasının başucunda okumuş amcamın yazdıklarını. Mektupta sadece “seni seviyorum baba” yazıyormuş. Babamın düşündüğünün aksine dedemin yüzündeki ifade hiç değişmemiş, ama bir damla yaş süzölmüş yüzünden, başını öbür tarafa çevirip uyumaya devam etmiş. Babaannem birkaç saat sonra dedemin artık yaşamadığını anlamış. O günden sonra da büyük oğlunun adını bir kere olsun ağzına almamış.

Diğer mektup da aslında babamın deliler gibi âşık olduğu genç kıza yazılmış. Babam bu mektubu derhal halama vermiş. Halam bir süre ne yapacağına karar veremese de ağabeyinin emanetine hıyanet edemeyeceği için genç kıza teslim etmiş.

Abla, asıl bizim hikâyemizi başlamadan değiştirmiş olan

bu mektubun bir kopyasını annemin öldüğü günün sabahı konakta ilk defa gördüğüm amcamdan aldım. Hâlâ saklıyorum, açıp açıp okuyorum, bu mektup olmasaydı hayatımız nasıl olurdu, belki de olmazdık. Bir aşka bir ömür tüketilir miydi, bir aşk başka mutluluklara engel olabilir miydi? Başkalarının mutsuzluğunun nedeni olan aşk sonsuza kadar lanetlenir mi?

Gelince seninle o kadar çok konuşmak istiyorum ki tüm bunları... Kendi mutluluklarımızı nasıl yeşertmemiz gerektiğini sen, Manolya ve babam ile birlikte mutlu olmayı hak ettiğimizi konuşmalıyız.

“Gözünün bebeğinin buğulanmasına kıyamadığım, armağanım, nimetim, şu bir ayda ölmememin nedeni, saçının bir teline kurban olduğum, meleğim, sevgilim Aliyem,

İlk ve tek aşkı.

Bana bu dünyada, ilk defa hiç bir şeye değişmeyeceğim mutluluklar verdiğin, yaşama sevincim olduğun için sana hayatım boyunca minnettar kalacağım.

Ama biliyorum ki benim varlığım tüm ailemin ve senin mutsuzluğunuz olacak.

Gidiyorum, en değerli parçamı seni, burada bırakarak. Neresi olduğunu bilmiyorum, yolda neler olacağını, bir yere ulaşmamın mümkün olup olmayacağını.

Bir ay boyunca, insanlığımı kaybetmemeye çalıştığım cehennemde, kaçıp gidip bir yerlerde aile kurduğumuzun, mutlu olduğumuzun hayalini kurdum durdum.

Çıkınca fark ettim ki, artık benim olduğum her yer cehennem aslında.

Ben uzakta kendi cehennemimde sensiz yanacağım.

Senin burada kendi cennetinde sağlıklı, uzun bir ömür yaşamanı diliyorum.

Seni mutsuz etmeyi göze alamayacak kadar çok seven Orhan...”

Annem ölmeden bir gece önce onunla ilgili, daha doğrusu bizimle ilgili en önemli şeyi öğrenmiş olmanın şokundan hiçbir şey düşünemez olmuştum. O kadar hazırlıksızdım ki, hiç bir şey soramamıştım amcama.

Defalarca okumuştum mektubu bir şeyleri çözebilecekmişim gibi. O anda anladığım sadece annemin mutsuzluğu, sevgisizliği, Manolya'nın mavi gözlerine düşkünlüğü idi.

Annem başkasıyla bir aile kurmuş olsa da, aslında amcam hep yanı başındaydı. Amcam ise, hep kendi dünyasında, farklı mutluluklar, sevgiler arayarak ve vererek bir hayat yaşamayı becerdi.

Amcamın mektubunun ardından, babam bu durumdan en iyi şekilde faydalanarak, zaten âşık olduğu anneme evlenme teklif etmiş. Annemin amcamı ne kadar sevdiğini bilse de, bu kadar hastalıklı bir şekilde bağlı olduğunu anlayamamış olduğunu düşünüyorum. Halam, her şeyin farkında olduğundan bu izdivaca engel olmaya çalışsa da sonunda kabullenmiş. Bu kargaşa içinde başta herkes rollerini gayet iyi oynuyormuş. Annesinin de desteği ile annem aşkından yanıp tutuşuyormuş gibi yaparak, üniversiteyi de bitirmeden, babasının vefatının hemen ardından evlenmiş babamla. Amcamdan intikam almak isterken hayatını mahvedeceğini bilememiş herhâlde.

Başta iyiymiş gibi görünen evlilikleri, kısa bir süre sonra annemin, babamı amcamla kıyaslamaya ve bir süre sonra da aslında babamı hiç sevmeyişini ve sevmeyeceğini söylemeye başlaması ile bitmiş. Ama zavallı babam, karısını ne kadar çok severse onun da kendisini eninde sonunda seveceğini sanarak debelenip durmuş. Bilememiş ki annem tüm sevgisini,

geri gelmeyeceğini bilerek, Orhan ile uzaklara göndermiş.

Evet abla, bizim hikâyemiz de burada başlayamadan bitmiş gibi gözükse de, bu mektubu bir başlangıç olarak yazıyorum.

Ben altı yıl önce annemin öldüğü günden bir gece önce amcamla tanışarak bir adım attım bu başlangıca.

Amcam, sadece halamla her zaman irtibat halinde olmuş. Halam ne annemin hastalığından ne Manolya'nın bayılmalarından ne de babamın alkolikliğinden bahsetmemiş. Daha doğrusu bahsedip de üzmemek istememiş herhalde. Hatta Amcam 20 yıl sonra ülkeye girişi için bir sorun kalmayınca, yıllardır kendini ziyaret etmesi için ısrar ettiği ablasını görmeye buraya gelmiş. Babamla da yıllar sonra görüşmüş. Ne o sormuş, ne de kimse bahsetmiş annemden. Hiç bir zaman da eskisi gibi olamamış iki kardeş.

Ne kadar zavallı bir durum değil mi, o ulvi zannettiği aşkı sadece annem yaşamış aslında ve kendi hayatını kurban etmiş. Uzun dönem annemi çok suçladım abla. Sonra da üzüldüm, tutkusuna yenildiğini kabullenip yeniden yaşamadığına. Annemi affettiğimde O çoktan yok olmuştu. Şu anda tek pişmanlığım keşke onunla da konuşabilseydim, ona da yaklaşabilsem, hatta amcamı tanımak için çırpındığım kadar kendi annemi de tanımak için uğraşsaydım.

Böyle durumlarda aslına bakarsan genelde kaderci olma yoluna, yani kolayına kaçıyorum abla. Ama aynı hatayı sende yapmayacağım. O yüzden de yıllardır biriktirdiklerimi sana yazıyorum. Bunları bil ki; tahminler, ön yargılar, körelmiş duygular, unutmak istediğimiz anlar hayatımızda olmasın artık. Biz de herhangi bir aile gibi yaşayıp gidelim.

Amcam, halamdaki değişiklikleri fark ettikten kısa bir süre sonra tekrar yanına geldi. Annemin öldüğü sabahtan bir gün önce... Hayat geçmişin intikamı alır gibi amcama

en büyük cezayı vermişti. İlk defa o gün annemi son kez görmek istediğini söylemişti halama.

Ama geç kalmıştı.

Geç kalmaktan daha büyük bir ceza olur mu?

Halamı kiraladığı araba ile morgun kapısına getiren amcamdı. Önce ben de halamla arabadan inmiştim ama sonra korkup geri dönmüştüm. Amcam mezarlıkta da uzaktan izlemişti. Beni de senin yanına yollayan oydu.

Bir ömür önce sevdiğini bırakıp yola çıkan amcam, şimdi sevdiğini yolcu ediyordu.

O akşam halam aniden durgunlaştı, cenazeyi bile hatırlayamaz duruma gelmişti. Ertesi gün, amcam bakımevine yatırmamız gerektiğine karar verdi.

Halam rahatsızlığının başladığını anladığında tüm varlığını amcamın üzerine yapmış ve vesayetini de onun almasını istemiş. Hatta bu konağın ileride bize kalmasını vasiyet etmiş.

Ertesi gün halamı bakımevine birlikte yatırdık ve yıllık kirayı da peşin ödedi amcam. Birkaç yıl sonra öğrendim ki konağı senin, benim ve Manolya'nın üzerine yapmışlar babamla birlikte.

Abla, canım ablam, bunları okuduğunda beyninden vurulmuşa döneceğini biliyorum. Ama alıacaksın, bu bizim hayatımız çünkü. Ne hayatlar yaşanıyor aslında şu evrende. Biz sadece bize düşen ateşin korunu hissediyoruz.

Sonra ben sana nasıl gittiğimi, nasıl buralardan, sizlerden kaçtığımı yüz yüze anlatacağım. Tüm bunları öğrendikten sonra bana kızmayacağını tahmin ediyorum. Öyle olmasını istiyorum.

Hayat ne garip, planlar yapıp, düzenler kurup, kendimce sırası gelince anlatacağım diye yıllardır provasını yaptıklarım bir nefeste, bir uçağın içinde, kâğıda dökülüyor.

Hayat bu işte...

Şu anda pilot anons yapıyor, alçalmaya başladık. Kalbim deli gibi atıyor. Çok kısa bir süre içinde kavuşacağız. Bir daha ayrılmamak üzere...

Şimdi masamı kapatmam lazım.

Heyecandan unutabilirim söylemeyi, seni çok seviyorum abla.

05 Haziran 2014, gece

Derin bir nefes, sanki burun deliklerimin arkası açık.

Öyle bir nefes ki sanki gözlerimden, elmacık kemiklerimden hatta yanaklarımdan aldığım bir soluk. Belki de evrenin tüm havasını çektim gözeneklerimden gerisin geriye evrene doğru.

Ağzım açık galiba, o kocaman nefes bir ağız dolusu sanki boğazımda.

Hafiflik, saçlarım gergin değil. Göz kapaklarım açık mı hatırlamıyorum ama güneşe bakar gibi kamaşmış. Omuzlarım geride, hatta boynum bir kuğu gibi uzun hiç olmadığı kadar. Gövdem ne kadar ince, uzun ve hafif. Sabah rüyaları gibi değişik bir his içindeyim, başım sonsuza doğru uzanırken. Ellerim sıkı sıkıya kenetlenmişti az önce ama şimdiki boşluk duygusu beni şaşırtmıyor bile. Gövdem boşlukta bomboş, galiba uzakta.

Sesim var mı bilmiyorum, o koca nefesle birlikte çıktı gitti. Kulaklarım donmuş gibi ne sesimi ne nefesimi duyacak durumda değil zaten. Boşluğun sesinde kaybolmuş gibiyim.

Mevsimsiz bir havadayım, az evvel sıcaktı içim, şimdi tanımsız bir iklimde. Adımlarım yok, derin bir uykunun ortasında gibi bacaklarım ağır. Koşmaya çalışmadım oysa, aslında hissizim.

Az önceyi bilememenin garipliği içinde sabit, vücudum ev-

rene dağılmış, ruhum seyirci olmuş duruyorum.

Hayır, neyi bildiğimin bilmezliğı içinde savruluyorum toz dumanın içinde.

Zift rengi durgunluğun içinde kayan bir noktayım.

Zaman durduğundan nefessizim.

Nefessiz olduğumdan gözlerim karanlık.

Karanlık olduğundan hareketsizim.

Hareketsiz olduğumdan

Ölüyorum...

6 Haziran 2014

6 Haziran günü tüm gazetelerde aynı manşet vardı.

“Bilanço; 82 ölü, 152 yaralı”

“5 Haziran günü ülke, tarihindeki en büyük terörist saldırıya şahit oldu.

Bir tona yakın patlayıcının yüklendiğı toplam on araç, havalimanının değişik yerlerinde aynı anda patlatıldı. Olayı, Kurtuluş Yolu Örgütü'nün intihar eylemcilerinin gerçekleştirdiğı düşünülüyor.”

12 Haziran 2014

-Abla, ablam, ablam... Bak biz yanındayız. Ali de burada, babam, Macit, Rahime Anne, Rıza Baba da. Sen uyanana kadar da burada olacağız, ben elini bırakmayacağım abla...

Gözlerimi açıyorum.
Gözlerim kamaşıyor.
Pencerede bir güvercin bana bakıyor.
Gülümsüyorum.

2. BÖLÜM

Elleri kınalı günlerdi
Özlem yokluğa yenik
Varlık rüyaya muhtaç
Sıralı günlerin ardından
Çiğ taneleri gibi
Ruhuma gömdüğüm
Limon çiçeği kokulu
Toy zamanlardı
Herkes gitmeden önce...

Lena'ya...

Duvardaki çatlaklar...

Gece yattığımda burnumu dayayıp soğuğu hissettiğim, sonra parmağımla takip ettiğim çatlaklar.

Gözlerimi kapadığımda nenemin anlattığı masallardaki çiçeklerle bezeli bahçelere gittiğim yollar var içlerinde...

Aralarında melekler var, geceleri üzerimi örten.

Annem gibi bakan gözleri var ve tülden kanatları.

Kirden kararmış kuzum elimde, diğer elim nenemde.

Hani geceleri, hele de soğuksa çocuklar çıkmazdı yollara?

Burnumda bu sefer tüm gecenin soğuğu var, donmuş yüzüm, ellerim.

Kınalı kuzum!

Yok elimde.

Yüzüm ısıyor, tuzlu bir tat var ağzımda.

Ağlanacak zaman değil diyor nenem.

Yeni melekler seni bekliyor, korkma.

Ya benimkiler?

Onlar başka çocukların artık diyor.

Kolum acıyor, eli elimde koşmaya çalışırken.

Bırakmasın da elimi.

Ağlamam ben, söz.

Melekler ağlarsa ardımdan, özlerlerse...

Diğerleri de beni sever mi nene?

Ya orada melekler yoksa nene?

Davullar mı çalıyor ardımızdan, yoksa ayak sesleri mi duyduğum.

Bu gece kırmızı çatılar ardımızda kalıyor.

Atların nefesi aydınlatıyor geceyi.

Hani çocuklar geceleri yataklarından çıkmazdı...

Haziran 2014, 3.hafta

Son zamanlarda hep aynı soru takılıp kalıyor aklıma.

Silmeye çalıştıkça da kalın harflerle belirginleşiyor.

“En son ne zaman heyecanlandım?”

Sanki heyecan tutkunu bir kadındım da, dozu azalınca aklımdan çıkmaz oldu, garip.

Hayır, oldum olası sevmem heyecan yaşamayı.

Hatta benim için stres kaynağıdır diyebilirim.

Ben en fazla, Financial Times’ın “how to spend it” ekinde beğendiğim Prada ayakkabıyı burada bulup aldığımda da-

marlarımda dolaşan o heyecanı severim. Alırım ve biter.

Bunu bile en son ne zaman yaşadım? Hatırlayamayacak kadar mı vakitsizim?

Kendimi bildim bileli sevmediklerimi yok sayan ben, niçin beynimdeki tonlarca minik soruyla başa çıkamıyorum?

Bu küçük solucanları da imha etmem lazım bir an önce!

Çetrefilli bir davanın da zor bir duruşmanın da beni heyecanlandırmadığını fark ediyorum artık.

Şu patlama bile...

Başka herhangi bir avukat benim yerimde olsa, müvekkili olan firmanın ödeyeceği tazminatlar karşısında atacağı binlerce takla fikrinden başka bir şey düşünemez olur herhalde.

Stresli bir dönem olacağı kesin, ama bendeki bu durgunluk niye? Sanki duygularımla birlikte sinirlerim de alınmış. Zor geçecek bir dönemi bir yana bıraktım, ya o kadar ölen, yaralanan, hayatı boyunca bunun izlerini taşıyacak insanlar?

Sadece üzüldüm galiba. Hatta itiraf edeyim onlardan biri, çocuklarım, ben veya kocam olmadığı için sevindim.

İyi bir profesör koca, herkes kadar problemlili, akıllı, uslu kendi başına büyüyen iki çocuk, güzel bir ev, yardımcıları, haftalık listeler, listeler, listeler...

Çalar saat gibi kurulmuş bir hayat benim hayatım.

Benim kurduğum, her aşamasını planladığım, heyecana mahal vermeyen bir hayat bu.

Peki, şimdi bu soru niye aklımı kurcalayıp duruyor.

Sorun, bundan sonra yaşımı ellili rakamlarla söyleyeceğim mi?

Yoksa, her sabah banyonun aynasında vakitsizliğin ardına saklanmış, hayat heyecanını kaybetmenin verdiği ıstırap içinde yaşamaya devam eden bir işkolik olduğumu görmemden mi? Yoksa olayların beni yok ettiklerimle yüzleşmeye zorlamasından mı?

Sahi ben duygularımı ne zaman kaybettim?
Yoksa hatırlamamak için mi vakitsizim.

Uykusuzluğumla başa çıkamadığım bir gecenin daha ertesi.

Şehrin en yüksek binasının, en prestijli katında, uluslararası bir hukuk firmasının yönetici ortağı bir avukat olarak, camdaki görüntümle baş başayım, saat 07.30.

Yarım saattir bu halde durduğumun farkındayım. Sanki aksimden bekliyorum gözlerini kaçırmasını.

Uzun toplantı masasının başında, elimin hemen yanında incecik bir dosya var. Üzerinde insanlık ve firma için oldukça ağır bir başlık;

“5 Haziran günü ülke; tarihindeki en büyük terörist saldırıya şahit oldu.

Bilanço: 82 ölü, 152 yaralı”

Ben ise hâlâ camdaki aksime bakıyorum.

Bir hafta geçmesine rağmen soruşturmalarda en ufak bir gelişme olmaması, doğru dürüst açıklama yapılamaması, gün geçtikçe de ölü sayısının artması, ithamlar, keşkeler, beddualar, ödenecek tazminatlar...

Camdaki aksime bakıyorum.

Dünden farkı olmayan, yarın için heyecanı olmayan Leyla'ya. Ruhumdaki bu sessizlik korkutuyor beni.

Kapının çalınması ile Sibel'in içeri girmesi bir oluyor, belli ki epey bir süredir kapıda.

-Leyla Hanım, misafirler yukarı çıkıyor, bu arada spor koçunuz aradı, kaçta gelmesini istersiniz? Ayrıca Ayten Hanım da dört kez.

-Tamam Sibel. Kahvemi decaf ver bugün lütfen.

“Tamam da ne?” ifadesiyle gözlerime sadece birkaç saniye baktıktan sonra sanki farklı bir şey görmüş gibi çıkıyor odaya dan sekreterim.

İçimde ne müvekkil ile, ne spor koçuyla, ne de bir yıl önce kaybettiğim babamın eşi ile konuşma isteği var.

Sibel ikinci defa, bu sefer daha hızlı bir şekilde içeri giriyor, elinde cep telefonum.

-Leyla Hanım, Ada arıyor acil dedi.

-Efendim Ada?

-Anne sabah yine çok erken çıkmıştın göremedim seni, akşam Eda’larda kalabilir miyim, kurs çıkışı?

“Bu kaçınıcı, niye kalıyorsun kızım başkasının evinde, bir kere de o bizde kalsın, bu gece kalma işi hiç hoşuma gitmiyor” ve daha birçok şey demek istiyorum.

-Babana söyledin mi?

-Anne, babam da erken çıktı aradım, derste herhalde.

Bu ağlamaklı ses tonundan, tek düze ve sonları uzayan kelimelerle dolu cümlelerden hoşlanmıyorum, kendi çocuğum da olsa.

- Tamam, kal ama evlerine gidince arayacaksın, yatmadan da.

Patlamanın olduğu havaalanının yatırımcısı olan firmanın üst düzey yetkilileri kapıda beliriyor, sanki bomba onlarrın yüzlerinde patlamış gibi. İfadelerinde korkunun verdiği tedirginlik ve suçluluğun rengi var.

Telefonumu Sibel’e geri veriyorum, bakışından hiçbir şekilde rahatsız edilmek istemediğimi anlıyor. İki adımda çıkıyor toplantı odasından ve usulca, sınıksıkı kapatıyor kapıyı.

Beş saati aşkın bir süre sonra toplantı odasından çıkıyoruz. Firmanın, güvenlik açığı olmadığını sonuna kadar savunma kararımızdan sonra kafam uyuşmuş, ağzımda acı bir tat ile yolcu ediyorum yetkilileri.

Ağızımdaki acı tadın onlarca bardak içtiğim kahveden olduğunu bilerek, yüzüme yapışmış o sahte tebessüm ile dönüyorum odama. Masamın üzerinde dosyalar, yüzlerce okunmamış mail ve bir o kadar da Sibel'in notları.

Aranacaklar listesinde acil olanlar kırmızı ile yazılmış, diğerleri siyahla. Bir de en sonda yeşiller var, onlar reklam, bağış isteyenler, STK'lar, konuşmacı olarak davet edenler falan filan. Güzel iş çıkartıyor bu kız diye düşünüyorum. Yılbaşında hediye almalıyım ve güzel bir zam yapmalıyım. Çocuğunun bir problemi vardı, halletti mi acaba?

Yüksek tavanlı, iki cephesi tamamen camla kaplı odamda burnumu cama dayayıp ufka bakıyorum. Ölümle aramda bir cam parçasının olmasının da beni heyecanlandırmadığını fark ediyorum. Biraz yukarıdan bir uçak geçiyor. 11 Eylül aklıma geliyor. Belki benim gibi birileri de camdan bakıyordu o sırada. İnsan o anda ne düşünür acaba veya düşünmek ister mi? Ölüyorken düşünüyor olmak ister miyim acaba?

Ya 5 Haziran'da o patlamada ölenler, yaralananlar...

O an...

Ceketimin koluyla burnumun izini siliyorum camdan.

-Ayten Hanım, merhaba ben Leyla.

-Ay merhaba kızım, nasılsınız yavrucuğum?

-Sağ olun, siz nasılsınız?

-Nasıl olayım evladım...

Nasıl olduğunu duymak için sorduğumu sanıyor ama bunun beni gerçekten ilgilendirmediğini anlıyorum. Telefon kulağımda ama duymuyorum aslında, küçüklüğümdeki gibi kapatıveriyorum gözümü, kulaklarımı.

Bunun tek kötü tarafı, bu durumda iç sesinizi daha yüksek sesle duymanız. Kafamın içindeki o sorular minik solu-canlar gibi kıvranıyor Ayten Hanım'ın sözcükleri arasında.

Bir yandan Sibel'e mesaj yazıyorum;

-Sporu iptal et lütfen,

-Ada'yı arayıp nerede olduğunu öğrenirsen sevinirim,

-Emre'nin okulunu arar mısın, servisten Hatice Hanım karşılayacak bu akşam.

-Eve yemek servisinden diyet bir şeyler sipariş eder misin 21:00'de gelsin. Emre için de hamburger ve patates, ama kı-zartma olmasın, fırında pişenlerden.

-Kuru temizlemedeki takımlar yarın sabah eve gitsin.

-Hafta sonu düşün var, hediye almam lazım, yarın hatırlat lütfen.

-Kahvenin tadı çok acı, biraz daha hafifini alalım.

-Leyla, sesim geliyor mu evladım.

-Dinliyorum Ayten Hanım.

-Kızım diyorum ki kutuyu ne zaman alırsın?

-Hangi kutuyu?

-Babanın eşyalarını topladım ve bir kutu var dedim ya demin.

-Ha evet, yarın alırım veya aldırırım.

-Özledim kızım, keşke uğrayabilsen, biliyorum çok yo-ğunsun ama. Baban...

Sesi titriyor.

-Ben de sizi özledim, bu hafta almaya çalışacağım.

Cep telefonumu kapatıp, Sibel'i arıyorum.

-Sibel çıkabilirsin sen.

Dışarıdaki ışık azaldıkça odanın ışığı otomatik olarak yükseliyor. Gözüm hâlâ camdaki aksimde. 50 yıldır göreme-diğim bir şeyi görmeye çalışıyor gibi bakıyorum kendime. Gün iyice geceye dönüyor. Kırmızılar, turuncular, lacivertler arasında boşlukta duruyorum. İçeride ışıklar arttıkça aksim daha belirginleşiyor. Yüzümdeki çizgiler bile, gözaltı torba-

larım da ve gözlerim daha ifadesiz.

Kalkıp duvardaki panelden ışığı kısıyorum ve müziği açıyorum.

Chopin nocturne çalıyor.

Kutuyu düşünüyorum.

Babamdan kalan bir kutu...

Diğer kardeşlerim, annemin ölümünün ardından babamın, annemim tam tersi bir kadınla hemen evlenmesinden pek hoşlanmamışlardı. Babam bu hanımla nasıl tanıştı, bu hanım, annem gibi tam bir doğulu olan babamı nasıl beğendi, ben de pek anlam verememiştim ama yine de o Avrupalı halini sevmiştim. 18 yıl önce, annemin vefatından üç ay sonra Ayten Hanım ile babam evlenmişti. Hakkını vereyim Ayten Hanım da, ilk kocası olan babama beyler gibi bakmış, çocuğu gibi ilgilenmişti.

İlk şaşırdığımız şey, babamın Ayten Hanım'ın evine taşınması olmuştu. Babamın diğer çocukları, doğululuklarını ne o gün ne de bugün bir türlü aşamadıklarından, o eve ayak basmamışlardı.

Benim için fark etmiyordu, hatta hoşuma bile gidiyordu, mesela bu evde pişen yemekler. Keten örtülü, peçeteli, kadehli, gümüş çatal bıçaklı sofralarda yenilen yemekler. Evlerindeki koku bile değişikti. Derinden gelen bir klasik müzik üzerine Ayten Hanımın lavanta kokusu beni bu eve çekti.

Daha sonra babamın kıyafetleri değişti. Koyu kahve, kolları, paçaları uzun, ütülenmekten parlamış takımların yerine, keten pantolonlar, kareli ceketler içine mis gibi kokan gömlekler geldi. Babamın tıraş olduğunda dahi belli olan sakal izi bile bir süre sonra görünmez olmuştu. Gözlerindeki o keskin bakış yerine sevgi ile bakan bir adam haline gelen babamın yeni eşi ile balayına yurt dışına gitmesi de

büyük bir aşiret olan ailede şaşkınlık uyandırdı. Ben hariç herkes, bu kadının babamı ele geçirdiğini, varına yoğuna el koyacağına kanaat getirmişti ki Ayten Hanım'ın tavsiyesi ile babam, tüm malını çocukları arasında eşitçe paylaştırdı. Böylelikle tüm çeneler kapandı ama babam ölene kadar gözler hep onların üzerinde oldu.

Kendimi bu aşiretten kurtarmak, derime, sesime, sözüme işlemiş o izleri silmek için sürekli çabalayan benim için güzel bir fırsattı Ayten Hanım.

Üniversitede öğrenci eylemlerine katıldığım, öğrenci liderlerinin peşinden gittiğim dönemlerde birkaç defa emniyette kalmış ve babamın tanıdıkları sayesinde kurtulmuştum. Mezuniyetten sonra da hemen, daha çok politik, etnik kökenlilerin siyasi davalarına bakan bir avukatlık bürosuna girmiştim. Kendi kimliğime hatta üstüme başıma bile uygundu bu durum. Ama ruhuma uygun olmamaya başladığını düşünüyordum artık. O dönemde annem, tamamen ihmalden kaynaklanan bir hastalıktan göz göre göre ölüp gitmişti. Bir ömür o bölgenin kadınlarının kaderi asılı kalmıştı boynunda. Büyükşehirde, pek de esamesi okunmayan bir aşiret başının karısı olarak gözlerini yumdu bu hayata.

Aile, yas mas dinlemeden hemen ertesi günden itibaren babama eş bulmak için çalışmalarına başladı. Ama babam, tüm aileyi karşısına alarak adayların tam tersi bir hanımı seçti. O zaman “aşiret reisliği bu işte” diye düşünmüş, içten içe gurur duymuştum. Bu şekilde aileden kopacağımı, üzerimdeki hiçbir zaman sevmediğim, doğduğumda bana biçilmiş kıyafeti böyle çıkarabileceğimi anlamıştım.

Birkaç yıl sonra da Ayten Hanım'ın yurt dışında yaşayan yeğenleri sayesinde önemli bir hukuk okuluna kaydolmuş, doğulu kimliğimi orada tamamen yok edip 6 yıl sonra istemeye istemeye dönmüştüm buraya.

O yaşıta, bu topraklarda yeni bir kimlikle var olmanın daha kolay ve acısız olduğunu anlamış biri olarak da önümde açılan kapılardan hızla geçmekten korkmamıştım.

Korksaydım, bugün 50 yaşında, annemin öldüğü yaşıta, ismi bilinen, uluslararası bir avukatlık bürosunun yönetici ortağı bir avukat, bir profesörün eşi ve 2 çocuklu bir anne olamayacaktım.

Korksaydım ne olurdu...

Bugün 50 yaşında mutlu bir kadın olabilir miydim?

Hep aynı güler yüzüyle, kapıyı ardına kadar açarak buyur ediyor beni. Saçları değişmiş, sarı saçları bembeyaz olmuş, arada grilerle daha da soylu bir hava katmış. Fark ettiğimi fark ediyor, eliyle ensesini düzeltiyor.

“Babandan sonra boyamak içimden gelmedi” diyor, usulca sehpa üzerindeki fotoğrafa bakarak.

Fotoğrafta, bir eliyle uçmasın diye şapkasını tutuyor diğer eliyle de babamın elini, sıkı sıkı... Sarı saçları uçuşuyor rüzgârda, ikisinin de gözlerinde mutluluk kelebekleri.

İkimiz de gülümsüyoruz, onun gözleri kızarıyor.

Babamın ölümünden beri bu eve kaçınıcı gelişim olduğunu hatırlamıyorum bile, canım sıkılıyor. Kafamdaki bin bir soru arasında, aslında yapmak istediğim bir sürü şeyi yapmadığım aklıma geliyor.

İster istemez yüzüm asılıyor. Biz doğuluların yüzü daha çabuk düşer, bizim oralarda zaten mutlu olmayı, daha doğrusu mutluluğu göstermeyi ayıp sayarlar. Pek matah bir şey değildir yüzdeki o ifade. Yıllardır buna alışkın olduğundan hemen anlıyor ve çay getirmek için mutfığa gidiyor.

“Leylacığım çay yerine kahve mi tercih ederdin?” diye seleniyor mutfaktan.

“Fark etmez”, diyorum hangisi hazırsa.

Cevabım ağızımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum kabalığıma. Her gün, çeşitli vesilelerle aslında bu genetik durumu değiştiremeyişimle karşı karşıya kalıyorum. Görüntü değişiyor ama öz değişmiyor.

-Çayı tercih ederim aslında, teşekkür ederim.

Böyle havada kalıyor işte.

Evinin hiç değişmediğini fark ediyorum, hatta duvarların yeni boyandığı belli oluyor. Diğer odada Bach çalıyor usulca, gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Bu koku beni rahatlatıyor. Evde değişik bir ışık olduğunu fark ediyorum.

“Panjurları kaldırttım. İnsan yaşlanınca daha çok görmek istiyor güneşi, ışığı. Herhalde ışıksız günler yakın olduğu için”, diyor yüzündeki o vakur gülümseme ile ama benim içim eziliyor.

Gözlerinin içine bakıyorum, grileşmiş gözlerine. Ustaca çekilmiş kalemle nasıl da güzel bakıyor.

“Demeyin öyle, sizin önünüzde sağlıklı güzel bir ömür var, inşallah biz de sizin gibi yaş alırız”, diyorum.

Gözüm dudağındaki kırmızı ruja takılıyor. Ben de sürmeliyim diye aklımdan geçiriyorum, ama nedense sürekli ruj satın almama ve yanımda taşımama rağmen sürmeyi niye adet edinemediğimi düşünüyorum.

Gerçekten sağlıklı gözüküyor. Her zamanki gibi dolgu topuklu ev ayakkabıları ayağında, her zaman manikürlü parmaklarıyla, yaşına göre çok az deform olmuş elleri kucağında, babamın evlenirken aldığı, neredeyse 3-4 karatlık tek taşı ile oynuyor. Hareketlerinin zarafetine hayran olduğumu bir kere daha hatırlıyorum.

Niye daha önce evlenmediğini, ailesini, niye çocuğunun olmadığını, pişmanlıklarını, aşklarını, nefretini, hayal kırıklıklarını, bu hayatla nasıl başa çıktığını, pişman olup olmadığını, geçmişiyile, hayatla ilgili birçok şey sormak istiyorum.

-Ayten Hanım, ben kalkayım. ay için teşekkür ederim, kek de çok lezzetli olmuştu.

-Aa babanın kutusunu unuttum, dur bir dakika hemen getireyim.

Mziğın geldiğı odaya doğru gidiyor. Dizlerindeki ağı hareketin, yavalatsa da zarif adımlarla ilerliyor hiç acelesi yok gibi.

Kutuyu, içinde ne olduğunu merak etmiyorum. Her ne kadar kutuyu almaya gelmiş olsam da unutmu olmasını tercih edeceğimi düşünüyorum. Geçmiş ile bağıımı kopardığımndan mı yoksa her şeye karşı bir heyecan yoksunluğı mu bilemiyorum.

Beklediğimden daha küçük bir kutu geliyor. Orta bir kitap boyutunda kutuyu alıyorum gözlerine bakmadan, iki eliyle sımsıkı tutuyor. Elim eline değiyor. Gözlerime bakıyor, biraz nemli. Ne dndğm anlamaya alııyor.

İçinde ne olduğunu, niye bana verdiğini, diğerk eşyalarını dağıtırken niye bunları sakladığını, ne yapmam gerektiğini ve birçok şeyi daha sormak istiyorum.

“Teşekkür ederim”, diyorum çıkmadan.

Kapıda, omuzlarımdan tutup öpüyor beni. Bir kolumun arasında kutu diğerk elimde çantam öylece duruyorum evin kapısında.

“Bir daha gelmek istediğimi, onunla daha çok vakit geçirmek istediğimi, bizim eve davet etmek istediğimi, bir şeye ihtiyacı olursa beni aramasını”, söylemek istiyorum.

“ok sağ olun, grrz.” diyerek evden ayrılıyorum.

Haziran ayındaki hava içimi titretiyor. Bir an arabamı nereye park ettiğimi unuttuğumu fark ediyorum. Geri dönüp diğerk sokağa girerken camdan baktığını görüyorum. Gülümsüyorum, kutuyu ve çantayı bir elime alıp el sallıyorum, o da el sallıyor heyecanla.

Kutuyu arka koltuğa, çantamı da yan koltuğa koyarak eve doğru sürüyorum arabayı.

Park yerinden eve bakıyorum. Ayten Hanımın evinin aksine bizim ki ne kadar karanlık. Karanlık, evde yaşanmıyormuş hissi uyandırıyor. Karanlık ve sessiz...

Kapıyı, evimizin emektarı Hatice Hanım açıyor. Emre'nin odasında bilgisayar oynadığını söylüyor.

"Çok aç geldi, makarna yaptım", diyor.

Çocuklara, özellikle bebekliğinden beri kilo problemi olan Emre'ye karbonhidrat yedirmemesini kırk kere söylediğimi, lafımı dinlememesine sinir olduğumu, terlikleri kapının önüne sıra sıra dizmemesini, evdeki eksikleri zamanında Sibel'e söylemesi gerektiğini de kırk defa söylediğimi ve daha birçok şeyi söylemek istiyorum.

"Yemek siparişi vermiştim", diyorum, saatime bakıyorum daha bir saat var gelmesine.

Telefonumun uzun zamandır çalmadığını fark edip çantamın içinden epey bir uğraş sonrası bulduğumda sessizde unuttuğumu fark ediyorum.

Cemil, Ada ve birçok cevapsız çağrı.

Üst kata çıkarken Ada'yı geri arıyorum açılmıyor. Telefonunun açılmaması ve arkadaşında kalması hiç hoşuma gitmiyor. Cemil ile konuşup buna bir çeki düzen vermemiz gerektiğini düşünüyorum.

Emre odasında, her zamanki gibi kafasını bile ekrandan çevirmeden, hızla, okulda ne olup bittiğini kendine göre anlatıyor. Cümleleri de kelimeleri gibi kısa ve kesik kesik, oyundaki karakterin adımları ile uyumlu. O güzel, kıvrıcık kafasını öpüyorum, bilgisayar için son yarım saati kaldığını söylüyorum. Cevap bile vermiyor.

Kendimi yorgun hissediyorum. Bir yandan sabahki top-

lantı, bir yandan Ayten Hanım'a ziyaret ve kafamdaki sü-
rüyle cevapsız cümleyle duşa atıyorum kendimi.

-Gördüm Cemil aradığını, şimdi duştan çıktım. Duşa
girmeden arayamadım evet, bugün biraz zor bir gündü. Ne
alakası mı var? Şimdi aradım evet, neredesin? Yemek mi
vardı? Sibel hatırlatmadı... Hayır canım ne alakası var, el-
bette hayatımız için bir asistana ihtiyacım yok. Biliyorsun
patlamadan sonra işler çok yoğun ve aklım biraz dağınık.
Tamam, lütfen özür dile herkesten, tamam dedim Cemil.

Haklısın, kendi kurduğum ve sıkıştığım bu hayatta yar-
dım almadan devam etmem neredeyse imkânsız hale gel-
di. Normal bir kadın, hatta ev kadını olmak istiyorum ben
de içten içe. Döpiyes giymeden, saçlarını yaptırmadan bir
hafta geçirmek mesela, buzdolabını açıp bugün ne pişirsem
demek ya da çocuklarla bir tam gün geçirmek... En son ne
zamandı hatırlayamıyorum. Nedenini bilmediğim bu istek-
sizlik... Sana doğru dürüst eşlik yapamamam bundan mı?
“Çok mu geç artık hayat için?” demek istiyorum.

Ada'nın aramadığını fark ediyorum. İkinci aramam
da cevapsız kalıyor. Şeytan diyor kalk git al getir eve, bir
daha da gitmesine izin verme. Mesaj sesiyle irkiliyorum
“sinemadayız”.

Neyse bu beni biraz sakinleştiriyor, bir yandan da en son
ne zaman sinemaya gittiğimi, gittiğimizi düşünüyorum.
Uzun zaman oldu galiba, hatırlayamıyorum.

Bir bardak Kaliforniya şarabının iyi geleceğine eminim.
Alt kata, mutfağa iniyorum. Yemekler gelmiş, mutfak masa-
sında. Emre'nin hamburgerini mikro dalgada ısıtıp odasına
götürüyorum. Hamburgeri görünce gözleri parlıyor. İlk ısı-
rışta ızgara olduğunu anlıyor ve yüzünü buruşturuyor. Fırın
patateslere elini bile sürmüyor. Bunların sağlıklı olduğunu,

okuldan gelince Hatice Teyzesinin makarna yapmasına da kızdığımı, ailecek sağlığınıza dikkat etmemiz gerektiğini anlatmaya çalışıyorum. Sadece bir saniye gözünü ekrandan çevirip bana bakıyor. Gözünde anlatamadığı, aslında benim çok iyi bildiğim o ifade var. Gözlerimi kaçırıp çıkıyorum odasından.

Kadeh almak için dolaba uzanmadan, televizyonu açıyorum. Patlama ile ilgili haberler birinci sırada. Cenazeler, devlet görevlilerinin hastane ziyaretleri, terörü lanetlemeler, feryat eden aileler, bildik lafları değişik bir tondan haykıran başbakan, cesaretsiz, sinmiş kalabalıklar... Asıl kıyamet birkaç güne firmadan güvenlik zafiyeti ile ilgili herhangi bir açığın bulunmadığına dair yapılacak açıklama ile kopacak. İnsanlar mahkeme kapılarında sürünecek, biktırılacaklar ki, bizim uygun gördüğümüz üç kuruşa evet diyecekler ve tek tek düşecek davalar. Her zamanki gibi güçlü olan, zengin olan kazanacak. Sonra başka bir konu medya gündemine oturtulacak ve halkın bilerek isteyerek hafızası sıfırlanacak. Her zamanki gibi biz kazanacağız ve onlar kaybedecek.

Büyük patronun dediği gibi “Kaybettiğini kabul etmezsen asla kaybetmezsin...”

Salonda bir bardak şarap ve yanıp sönen ışıklarıyla çok eğleniyormuş görüntüsü veren şehir manzarası fena gelmiyor, arkada Dave Brubeck’in baladları alıp götürüyor beni başka yerlere. Cemil ile ilk defa yurt dışına çıkışımı hatırlıyorum, ne kadar heyecanlı, mutlu olduğumu, Berlin’de köhne bir caz barda evlilik teklifini ve hiç düşünmeden kabul ettiğimi. Hayatımdaki ilk ve tek erkeğe nasıl da âşık hissettiğimi. Yüzümde bir gülümseme beliriyor, içimde de sınımsız bir yürek. Onu kaybetmekten korktuğumu hissediyorum. Göz kapaklarım ağırlaşıyor.

Alnıma değen sıcak el ile uyanıyorum. Cemil başımda,

sevgiyle saçlarımı düzeltiyor, ter içindeyim. “Sen bu kadar içmezdin” diyor. Masadaki boş şarap şişesini görüyorum, başım beton gibi. Yerde Ada’nın çantasını fark ediyorum.

-Ters bir şey olmuş anlatmadı ama beni aradı gidip almam için.

-Niye beni aramamış?

İkimiz birden sorumun saçmalığının farkına vardığımızdan kimse cevap üretmek için çabalamıyor.

Başım dönüyor, yalpalayarak Ada’nın odasına gidiyorum. Kapısını açmıyor.

-Adacım açar mısın lütfen, biraz konuşalım. Adacım lütfen güzel kızım.

Sesim titriyor, aslında ağladığımı fark ediyorum. Koşarak yatak odasına gidiyorum. Kapısı açılıyor, arkamdan baktığını biliyorum ama geri dönemiyorum bu halde.

Aynadaki halim korkunç, gözlerim kan çanağı ve altları mor, saçlarım sokaktaki evsizlerinki gibi. Yüzüme biraz su çarpıp giriyorum yatağa, derin bir uykunun tüm olanları silceğini biliyorum.

Kaç saat geçti bilmiyorum ama irkilerek fırlıyorum yataktan, kalbim ağzımdan çıkacak gibi. Kutuyu arabada unuttuğum aklıma geliyor, sanki rüyamda daha doğrusu kâbusumda gördüm ama başka hiç bir şey hatırlamıyorum. Cemil huzur içinde sırtı dönük uyuyor. Perdeler odayı simsiyah yaptığından sabah olup olmadığını anlamıyorum. Saati öğrenmek için telefonuma baktığımda Ada’nın mesajını görüyorum; “ağlama anne, senin gibi ben de güçlü bir kızım”. Kalbimin orta yerine bir hançer gibi saplanıyor bu cümle.

Usulca kapısını açıyorum, küçüklüğündeki gibi ufak yastığına sarılmış, ağzı hafif aralık uyuyor. Yatağın yanında diz çöküp alnını öpüyorum, “ben sadece öyleymiş gibi yapıyorum” diye fısıldıyorum. Geri odama dönüp Cemil’e sarılı-

yorum arkadan, burnumu ensesine gömüp kokusunu içime çekerek tekrar uykuya dalıyorum.

Akşam içtiğim bir şişe şaraptan başım ağrıyor, iki sederjin içip çıkıyorum evden. Arabanın arka koltuğunda öksüz gibi duruyor kutu, alıp yanımdaki koltuğa koyuyorum.

Bugün herhangi bir günden daha çok hareketli olacak veya az stresli olacak bir gün değil diye düşünürken, binanın önünde polisleri ve kameraları görünce hızla kapalı otoparka giriyorum.

Sibel liste halinde televizyonlardan, gazetecilerden gelen telefonları ve notları elime tutuşturuyor.

-Sibel, kahvem kafeinli olsun lütfen.

-Elbette Leyla Hanım... Günaydın.

-Günaydın Sibel.

“Kusura bakma Sibel akşamdan kalmayım, başıma ve omuzlarıma beton dökülmüş gibi, ayrıca da akşam evde bir sürü şey oldu. Ada ile konuşamıyoruz, Emre gün geçtikçe bir obeze dönüşüyor, Cemil artık geceleri bensiz çıkıyor ve elimde içindikileri hiç görmek istemediğim bir kutu var,” demek istiyorum.

Kahvem gelince kocaman bir yudum alıyorum, gerçekten güzel yapmış.

-Teşekkür ederim Sibel, müvekkiller dışında ofise yabancı kimse girmeyecek bir süre, ayrıca telefon da bağlanmayacak, mail ile ulaşsınlar bize. Diğer arkadaşlarla da ben konuşacağım. Sen de lütfen diğer asistanlara söyle, kimse patlama ile ilgili konuşmayacak, asla herhangi bir medya mensubunun sorusuna cevap verilmeyecek, facebook, twitterda bir şey paylaşılmayacak. Bu adamlar bir süre bizim kapıya kamp kuracak, hazırlıklı olmalıyız. Anlaşıldı mı?

-Anlaşıldı Leyla Hanım.

-Ofiste olan arkadaşları yarım saat sonra toplantı odasında istiyorum.

-Henüz gelmeyenler var.

-Adliye dışında olanları ara lütfen, uçarak gelsinler! Ayrıca kapalı otoparka girmelerini söyle. Adliyedekilere de mesaj at. Binanın güvenlik müdürünü de hemen bağla lütfen.

Bir saat içinde tüm önlemler alınmış oluyor, camdan kalemizde güvende, normal rutinimize döndük bile. Sadece telefonlar biraz fazlaca çalışıyor ve maillerin ardı arkası kesilmiyor. Önemlilerin bile bir kısmını okumadan siliyorum. Bir suçluyu infaz eder gibi veya bir suçsuzu...

Öğleden sonra Amerika ile önemli bir telefon konferansı var. Bu patlamanın firmanın uluslararası yatırımlarını nasıl etkileyeceği, yatırımcılar ile yapılan anlaşmaların gözden geçirilmesi dolayısıyla bir de yurt dışından gol yememeleri için New York ofisi ile konuşulacak. Konuşma başlıklarını hazırlamam lazım ama şu kutu masanın yanındaki küçük sehpa da bana bakıp duruyor gibi hissediyorum. Gidip bir çırpıda açıp içindekiler ile birlikte çöpe atmak istiyorum ama elim varmıyor. Sonunda alıp çantamın durduğu kapalı dolaba koyuyorum ve kapağını da sıkıca kapatıyorum. Keşke dün akşam arabadan alıp evde bıraksaydım diye geçiriyorum aklımdan, içimde saçma bir duygu var, anlam veremiyorum ve kafamı meşgul ettiği için de bir yandan geriliyorum.

Bir an durup, 80 küsur kişinin öldüğü, bir o kadar da yaralının olduğu bir olaya sadece patlama diyerek olayı hafifletmeye çalıştığımı düşünüyorum ama gerçeği itiraf etmek gerekirse de hafifliyor. Şu kutu bile daha önemli geliyor bana şu anda ne yazık ki! Vicdanım ne zaman terk etti beni! Ağzımdan sesli bir şekilde “yazık” kelimesi çıkıyor. Bir an etrafıma bakıyorum duyuldu mu diye ama toplantı odasında henüz benden başka kimsenin olmaması rahatlatıyor beni.

Toplantı saati yaklaştıkça ve avukatların odaya girmeye başlayınca kutuyu iyice aklımdan çıkarıyorum.

Bazen eve gitmek ne kadar kurtarıcı olur, günün kapanması, yapılacakların artık ne kadar yapıldıysa bitmesi demektir. Günden kurtuluştur artık, gece yeni bir güne hazırlıktır. Ertesi gün yeni bir hayatın ilk günüdür. Kısacık bir moladır uyku, geri dönüşü olan bir ölüm gibi.

Ama bu akşam bir başkayım, yolları uzatasım var. En girilmeyecek yollara girip şehrin ışıklarından fallar tutasım, başkalarının pencerelerinden süzülen ışıklarda gezesim, kay-bolasım var.

Cemil'i arayıp biraz gecikeceğimi, bir yere uğramam gerektiğini söylüyorum. Çocuklarla ilgilenip ilgilenemeyeceğini soruyorum. Gayet doğal ve elbette alışkın olduğundan sesinin tonu bile değişmiyor, keyfine bak diyor. Keyfime bakmayı bilmediğimi bal gibi biliyor.

Deniz kıyısından, amaçsızca şehrin çıkışına kadar sürüyorum, rastgele açtığım radyo kanalında Bach çalıyor Jacques Loussier, şansa bak diye gülümsüyorum, pek severim. İtalyan konçertosu bitmeden gözyaşlarımdan yolu göremeyecek duruma geliyorum. İlerideki ilk ışıklı yerde duruyorum. Gece oluyor neredeyse, şehir dışında bir benzinliğin tuvaletinde yüzümü yıkıyorum. Çıkarken raflarda bira, şarap, viski şişelerini görüyorum. Sanki ben değilmişim gibi düşünmeden ufak bir şişe viski alıyorum markasına bile bakmadan. Kasada duran adam yüzüme bile bakmadan parayı alıyor, üzerini veriyor. Şişeyi alıp pardösümün cebine koyuyorum. Saçma bir gülme hissi geliyor. Arabaya binip radyoyu açtığımda Jacques Loussier'nin bitmiş olmasını diliyorum sanki mecburmuşum ve yüzlerce başka kanal yokmuş gibi. Malesef devam ediyor, ah o "pastorale in c minör". İnsanda

bileklerini kesme ihtiyacı uyandırıyor. Bizimkileri düşünüyorum, annemi, babamı, babaannemi bunları dinleseler aynı şeyleri hissederler miydi acaba, galiba yine yüzümde o saçma gülümseme var. Tereddüt etmeden cebimden küçük şişeyi çıkartıp bir hamlede kapağını açıp kocaman bir yudum alıyorum. Başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar karıncalar gezinmeye başlıyor. Arabanın sun-roof'unu açıyorum, biraz soğuk hava gelsin diye. Sadece gürültü geliyor ama şu pastore'yi daha az duyuyorum en azından. Gözlerim bu sefer de soğuktan ıslanıyor galiba. Karayolunun ışıkları bitiyor artık, ileride büyük bir ışık topu görüyorum. Şimdiye kadar hiç görmediğim bir deniz feneri bu. Dibine kadar yanaşıyorum arabayla, fenerin tepesindeki ışık büyüleyici, Loussier ruhumu daha da acıtarak çalıyor. Ayyaşlar gibi, kucağımda duran şişeden kocaman bir yudum daha alıp arabadan çıkıyorum.

Dalgalar acımasızca, sanki bir şeyin hıncını alır gibi feneri dövüyor. Yüzümde tuzun, nemin ağırlığını hissediyorum. Rüzgârla birlikte yüzümde sanki bir maske varmış hissiyle denize doğru bakıyorum. İçim ürperiyor, soğuktan değil aslında gecedен, şaha kalkmış dalgalardan ve arabadaki kutunun korkusundan.

Son kez kocaman bir yudum daha alıyorum ve şişeyi dalgaların koynuna fırlatıyorum. Yasak bir şey yapmanın zevki içinde hızla arabaya yürürken takılıyorum ve bazılarının bir ay çalışarak kazandığı paranın fazlasını ödeyerek aldığım stilettolarımın sol tekinin topuğunu kırıyorum. Topuğu bulmak için eğildiğimde başım iyice dönüyor, kulaklarım uğulduyor ve taşların üzerine kapaklanıyorum. Uzun zamandır bu kadar eğlenmediğimi düşünüyorum, bir yandan da yaşlar süzülüyor yüzümden taşlara, ağlıyorum. Bir ayağı kısa gibi topallayarak arabaya biniyorum. Otomatik araba

kullanmanın faydası diyerek topuksuz sol teki fırlatıyorum denize. Arabanın içindeki ışık sönüyor, birkaç dakika bekle-dikten sonra açıyorum ışığı ve hızla yan koltuktaki kutuyu alıyorum kucağıma. Aynı hızla üzerindeki ipi sökerek atıyorum camdan dışarıya. Derin bir nefesle kapağını açıyorum.

Ellerim ısınıyor, sırtımdan bir ter damlası kuyruk soku-muma kadar iniyor, ürperiyorum. Kucağımdaki kutunun içinden bir fotoğraf, içinde ayrı bir kâğıda yazılmış not bu-lunan alfabesini bile bilmediğim eski bir kitap, babamın saati, gözlüğü, kanaviçe ile L harfi işlenmiş kumaş bir pe-çete, uzunca bir tespih, birkaç anahtar ve eski bir parfüm şişesi çıkıyor. Titriyorum oturduğum yerde. Yaşadığım hayal kırıklığı aslında, beklediğim yıllar önce beni terk eden bir anneden birkaç eşya, belki de bir nottu. Sahi okuma yazma bilir miydi acaba beni doğuran kadın?

Jacques Loussier bitince arabamı çalıştırıp evin yolunu tutuyorum.

Evin park yerinden evimize bakıyorum. Ev karanlık, as-lında hiç bir zaman ıslıl ıslıl olmaz bizim ev, aydınlatmaları-mız da yerdendir. Ama bu sefer Cemil dâhil herkesin uy-u-muş olmasını umuyorum. Saçım başım nemden, rüzgârdan darma duman, ayağımda tek bir ayakkabı ile neye benzedi-ğimi düşünmek bile istemiyorum. Ayakkabının diğer tekini de çöge atıp en azından topallamadan eve yürümeye çalışı-yorum. Kapıdaki güvenlikle göz göze gelmemeye çalışarak, asansöre süzölmek amacım.

Anahtarı usulca sokar sokmaz kapı açılıyor ve Cemil ağzını kapatarak kahkahalarına hâkim olmaya çalışsa da beceremiyor.

-Sonunda karıcığım... Sonunda sen de lise arkadaşlarınla buluşup feci dağıttın değil mi?

Sevinçle boynuna atıyorum, canım kocam benim, yalan

bile uydurmama gerek kalmıyor.

Boynuna sarılıyorum, yatak odamıza doğru sarmaş dolaş gidiyoruz.

Geriye dönüp kutuyu nerede bıraktığıma bakıyorum, portmantoda pardösümün altında beni bekliyor.

Hiç olmadığım bir kadın gibi kocamın koynuna giriyorum bu gece.

Sadece birkaç saat sonra ağrıdan çatlayan başım beni uyandırıyor. Kendimi elimde iki alkaseltzerli koca bir bardak su ve kutu ile portmantonun yanındaki pufta otururken buluyorum.

Kutudaki fotoğraf, üç-dört yaşlarında bir kız çocuğuna ait. Çok eski olduğu belli, ama kız çocuğunun üzerindeki kıyafetten bizim oralardan olmadığı da belli. Başında kocaman bir kurdele, üzerinde evaze bir manto var dizlerine kadar gelen, yakası da kürklü. Saçlarının da açık renk olduğu anlaşılıyor. Çok garibime gidiyor, babamın ailesinden olamayacak kadar farklı bir kız çocuğu bu. Bu kutuda ne arıyor acaba? Ayten Hanım bunları niye bana verdi, bu kız çocuğu ile bir alakası var mıydı? Kafamdaki tonlarca soruya bir de bunlar ve daha niceleri ekleniyor.

Suyun kalanını ve parfüm şişesini alarak yatağa geri geliyorum. Cemil, uzun zamandır yaşamadığımız ateşli bir gecenin huzuru ile derin bir uykuda. Saçlarını seviyorum. Parfüm şişesini kapağını açmadan burnuma yaklaştırdığımda biraz ekşimiş ama hâlâ esansını taşıyan bir kokuyu alabiliyorum. Başımın hafiflemesi ile uykuya yeniden dalabilmek için gözlerimi kapatıyorum.

*Güneş yüzlü ayçiçeklerimiz vardı, evimizin arkasında sıra
sıra*

Gece seslerini dinler, gündüz aralarında uyurdum.

Rengârenk çiçeklerimiz vardı, taç yaptığım.

Koyunlarımız da vardı, bulut bulut

İsimleri kaldı aklımda

Geceleri büyük ateşin önünde dinlediğim masallarda

Fısıltılarla nenemin sesi kulaklarımda,

Karanlıkta, yön göstereyim şimdi bana.

Ardımda bıraktıklarıma sözüm var

Bir gün kavuşacağız elbet

Bir gün...

Davullar mı çalıyor ardımızdan, yoksa ayak sesleri mi duyduğum.

Bu gece kırmızı çatılar ardımızda kalıyor.

Atların nefesi aydınlatıyor geceyi.

Hani çocuklar geceleri yataklarından çıkmazdı...

-Leyla, Leyla, Leyla rüya görüyorsun karıcığım, Leylaaa-aa...

Cemil'in sarsmasıyla uyanıyorum, ter içindeyim, geceliğim sıırılsıklam olmuş, üşüyorum. Sımsıkı sarılıyor bana, nefesimi toplayamıyorum. Anlıyor, kollarını biraz gevşetiyor. Nefesim ancak düzeliyor. Ağzımda metalik bir tat var.

"Üzerini değiştirelim, çok terlisin" diyor çekmeceye hamle yapmak üzereyken başımla koltuğun üzerinde duran tişörtümü işaret ediyorum. Çene kemiklerim ağrımış, elimle yokluyorum.

Gecelik elimde banyoya girip kapıyı kapatıyorum. Geceliği kirli sepetine atıp tuvalete oturduğumda iyice titremeye ve ağlamaya başlıyorum. Cemil kapıyı tıklatıyor, cevap gelmeyince içeri giriyor. Küvetin suyunu açıyor ve yanımda diz çöküyor.

-Leylacığım ne oluyor? Sadece bir kâbus gördün, son birkaç gündür sıkıntılısın anlıyorum. Ama geçecek bunlar biliyorsun, elbette üzüleceksin. Kim üzülmedi, etkilenmedi ki bu katliamdan.

İrkiliyorum, bombalamayla ilgili aklımda en ufak bir şey yok ki! Neler olacağına dair en ufak bir endişem bile yok. Normal bir dosya, normal bir iş bu benim için. Ne acı değil mi? Ne zaman mı kaybettim vicdanımı, belki de hiç sahip olmadım ki! "Sadece biz orada olmadığımız için seviniyorum Cemil..." demek istiyorum ama bunların hiç birini sana söyleyemem ki!

-Haklısın, sıcak su iyi gelecek canım.

-Gir duşa bakayım, istersen ben de geleyim.

-Yok canım, suyun altında biraz hareketsiz kalsam iyi gelecek.

-Kapıyı kapamıyorum o zaman.

Buhar ve sıcak su gerçekten çok iyi geliyor.

Ellerimi duvara dayıyorum, tüm vücudumdan akıp gidiyor düşünceler. Sadece rüyamdaki küçük kızın sesi kulağımda

“Hani çocuklar geceleri yataklarından çıkmazdı...”

Çalar saatin sesi ile irkilerek uyanıyorum, başka bir rüya görmeden sabah olduğu için derin bir nefesle minnet içinde kalkıyorum yataktan.

“Biraz daha uyuyasın diye saati 8:00’e aldım, çocukları gönderdim, benim de dersim var. Günaydın uykucu :), çok güzel bir gün geçir...”

Hızla kalkıyorum, biraz da kızgınım çünkü 8:30 toplantım var. Hızla banyoya gidiyorum, aynadaki görüntüm korkunç. Ah be Cemil, ah be!

Kuaföre gidecek vakit yok, kıyafet düşünecek vakit yok.

Hatice Hanım seslerden uyandığımı anlamış olacak ki kahvemi getirip tuvalet masamın üzerine bırakmış, yanında iki tane zencefilli kurabiye ile. İyi bir kadın bu Hatice Hanım diye düşünüyorum, yüzümü gülümsetiyor bazen.

Hiç düşünmeden dolapta gördüğüm ilk siyah elbiseyi giyiyorum, boynuma bir eşarp, saçlarımı da yapıştırıp ensem-den topluyorum. Pek hoşlanmadığım görüntümü, kurtarabilir miyim diye en sevdiğim inci küpeleri takıp çıkıyorum.

Hatice Hanım sokak kapısını açıyor.

-Hatice Hanım, Emre’ye makarna yok. Hadi sana kolay gelsin, akşam görüşürüz. Bir şey istersen Sibel’i ara.

Koşarak çıkıyorum.

Kurabiyelerin çok güzel, kahvenin de tam istediğim gibi olduğunu söyleseydim keşke diye içimden geçiriyorum, ince bir pişmanlıkla hızla arabaya doğru ilerliyorum.

Binanın önünde kamp kurmuş muhabirlerin yanından hızla geçerek kapalı garaja giriyorum. Bu saatte girişte yer olmayacağını bildiğimden alt garaja inerken küçük kızın sesi daha da belirginleşiyor kulağımda. Kafamın içindeki sesleri bastıran bu ses beynimi yiyip bitirecek sanki!

Asansörün kapısında telefonum çalıyor.

-Sibel garaj asansöründeyim, geldiler mi, iki dakikaya oradayım, daha gelmediğimi söyleme, telefonda de lütfen.

Asansörün kapısının kapanması ile telefonun kesilmesi bir oluyor zaten. Hala Cemil'e kızgın olsam da, onun bu hayatı ciddiye almayan havası beni gülümsetiyor. Hayatın bu taraftan bana şans verdiğini bazen unuttuğumu fark ediyorum ve şükrediyorum. Şükretmeyi de unuttuğumun farkındayım. İnsan şükretmeyi sonradan öğrenebilir mi?

Asansörün kapısının açılması ile bizim ofis kapısının önünde oldukça fazla sayıda gazeteci ve kamera görünce beklemeden kapıyı kapatan düğmeye basıyorum. Bir alt kata inip, tereddüt etmeden yangın merdiveni olarak kullanılan kapalı merdivenlere açılan kapıya doğru ilerliyorum. Buradan üst kata çıkıyorum, Sibel'i arıyorum, kapıyı açması için. Telefonu açılmadan, Sibel kapıyı açıyor.

-Leyla Hanım, gazetecileri tam söyleyecekken telefon kesildi. Buradan gelebileceğinizi tahmin ettim.

Akıllı kız diye içimden geçiriyorum.

Çantamı ve pardösümü eline tutuşturup arka koridordan odama giriyorum. Derin bir nefes aldıktan sonra çıkıp toplantı odasına hızla giriyorum. Kapının ani açılışından herkes irkiliyor. Şirketin en üst düzey yöneticileri en gergin halleri ile oturuyorlar. İlk önce CEO Metin Bey ile tokalaşıyorum,

geç kaldığım için özür diliyorum ama açıklama yapmıyorum. Eli terli ve soğuk, tedirginliğini gidermek için “Güçlü ve haklı taraf biziz, hukuksal olarak hiçbir açığımız yok. Bu dünyada kimse firmamızın herhangi bir güvenlik zafiyeti olduğunu kanıtlayamaz. Şimdi kapıdaki insanlara, bu konuyla ilgili tüm bilgileri yarın yapacağımız basın toplantısında açıklayacağımızı söyleyeceğim.” diyorum.

CEO derin bir nefes alıyor, hatları az da olsa gevşiyor.

-Leyla Hanım, ölenleri düşünüyor ve uyuyamıyorum.

-Alışacaksınız.

Bu söz tokat gibi çarpıyor suratına. Biraz yumuşatmam gerektiğini anlıyorum.

-Bana inanın, güvenliğimiz çoğu Avrupa hatta Amerikan havalimanlarından daha yüksek seviyede. Kader böyle bir coğrafyada yaşıyor olmak işte. Kime nereden vuracağı belli olmaz.

Sibel elinde çay ve kahve tepsisi ile kapıda beliriyor. İçeri girmesini söylüyorum ve teşekkür ediyorum. Yüzünde bir gülümseme beliriyor ama hemen ciddi haline geri dönüyor.

“Beyler siz içeceklerinizi yudumlayarak biraz dinlenin” diyorum ve odadan girdiğim gibi hızla çıkıyorum. Benim ardımdan çocuklar gibi gevşediklerini biliyorum, hatta herkesin telefonları çıkartıp konuşmaya başladığını, konuşmayanların da maillerine baktığını tahmin ediyorum.

Dışarı çıkmadan, avukatlardan birinin odasına girip, konuştuğumuz basın toplantısını yarın yapacağımızı, halkla ilişkiler şirketi ile çalışmalarını başlatmasını istiyorum.

Hızlı adımlarla ofisin giriş kapısını açıyorum. Kapı açıldığı anda herkes bir adım geri atsa da hızla üzerime doğru kameraları, mikrofonları tutuyorlar. Üst üste sorulan soruları, ithamları, hatta neredeyse burnuma girecek mikrofonları yokmuş gibi sayıp, kendimi tanıtip, firmamızın gereken tüm

araştırmaları uluslararası bağımsız firmalara yaptırdığını ve sonuçları yarınki basın toplantısında kendileri ile paylaşacağımı söyleyip, aynı tonda teşekkür edip, içeri girip ofisin kapısını kapatıyorum. İçeride çıt çıkmıyor, herkes odasından çıkmış dikkatli bir şekilde bana bakıyor. Yüzümde “ne var?” ifadesini görünce rahatlayıp odalarına giriyorlar. Sibel elime bir not tutuşturuyor, başbakanlık randevu talebimizi kabul etmiş, yarın 9:00. İyice rahatlıyorum.

Hiç hızımı kesmeden toplantı odasına giriyorum.

“Beyler, bugün ve akşam olan randevularınızı, planlarınızı iptal edin. On gündür sizi paramparça etmek isteyen basın için zırhlarımızı kuşanacağız. Bu ağır zırhlarla da antrenman yapacağız. Biraz sonra asistanım öğlen ve akşam yemekleri için alternatifleri sunacak. Lütfen kendi ofisiniz gibi rahat edin. Yarım saat mola...”

Yüzlerde rahatlamış, bir o kadar da heyecanlı ifadeleri görüyorum. Amacım bunları bir savaşçının yüzündeki ifadeye dönüştürmek. Gece bu ofisten böyle çıkacaklar biliyorum. Bunu düşünerek gülümsüyorum karşımdaki beylere.

Tam çıkarken geri dönüp Metin Bey’e;

“Yarın 9:00’da da Başbakan ile görüşeceğiz” diyorum.

Onun yüzündeki gülümseme bir an acınası bir hâl alıyor, göz göze gelmekten kaçınarak odadan çıkıveriyorum.

İlk önce tuvalete uğruyorum, aynaya bakmaya çekinsem de ellerimi yıkarken kendimle göz göze geliyorum. Gözlerim alev alev, güçlü tarafta olmanın verdiği kendine güvenin altında boynum ve yüzümün her bir kası tutulmuş durumda. Elbette bunu benden başkası anlamıyor. Suyu açıp akıtıyorum, sesi beni rahatlatıyor. Kısa bir süre, gözlerimi kapatıp, ellerimi bileklerime kadar suyun içinde tutuyorum. Kulağımda küçük kızın sesi ile irkiliyorum ve gözlerimi açıyorum.

“Hani geceleri çocuklar yataklarından çıkmazdı...”

Gözlerim kan çanağı olmuş, ağlamışım.

Soru-cevap provaları, ikna çabaları, duygusal hezeyanlar, neredeyse sokak kavgasına dönecek ağız dalaşları, günah çıkarmalar, hesaplaşmalar, sarf edilen geri dönülemez laflar, havada uçuşan sözler, on iki erkek ve on avukat ile bir toplantı salonunda geçen on dört saatten sonra arabanın camından gelen yüz kesen soğuk bile meltem gibi geliyor. Günün aydınlanmasına sadece iki-üç saat var. Savaş boyalarımızı sürmeden dinlenmek, hatta becerebilirsek uyumak zorunda olduğumuz birkaç saat.

Apartmana girmeden çantamdan çıkardığım anahtarlarım ile usulca kapıyı açıp içeri giriyorum. Sadece antrenin ışığı açık. Ayakkabılarımı çıkartıp yere basmak bile güzel geliyor. Hatice Hanımı sabahlığıyla karşımda görünce şaşıyorum.

-Namaza kalkmıştım, kapının sesini duyunca geldiğinizi anladım. Bir şey hazırlayayım mı?

-Ilık bir süt çok makbule geçer... Bir de o güzel kurabiyelerden kaldıysa.

Akça pakça yüzü aydınlanıyor, sesinden memnun olduğunu anlıyorum. Bunca yıl namaz kıldığını bile fark etmediğime şaşıyorum. Birkaç dakika sonra odamızın kapısının önünde elinde tepsiyle beliriyor. Tepsiyi alıp başucuma koyuyorum.

Cemil derin bir uykuda, belli ki, uyumadan önce yatakta tez okumuş. Kâğıtları usulca toplayıp yatağa giriyorum. Kurabiyeleri dikkatlice süte batırıp ağzıma atıyorum. Çocukluğum aklıma geliyor, kurabiyeleri hep sütün içine düşürürdüm. Sonra da kaşıkla yerdim dibinden. Son kurabiyeyi de süte batırıp çıkarınca “büyüyünce öğrenmişim” diye aklım-

dan geçiriyorum. Süt bardağını kafama dikip bitiriyorum ve başucuma geri koyarken eski parfüm şişesini görüyorum. Yattığım yerden elime alıp kısa bir süre bakıyorum, sanki bakınca sırrını çözebilecekmişim gibi. Koklayıp yerine koyuyorum ve başucumdaki ışığı kapatıyorum. Ağırlaşan göz kapaklarıma karşı koymayı bırakır bırakmaz derin bir uykuya geçiyorum.

*Kardeşlerim vardı,
Uzun saçlarını ördüğüm, kokladığım sevgiyle
Uykudan önce
Ninniler vardı
Evimizde
Aşk vardı
Orfeo ve Eurodice gibi
Yas vardı şarkılarımızda
Gitmeden kırmızı çatılı evimizden
Arkamızda kalan kızgın ruhlara inat
Güzel günlerimiz vardı, güneşli
Geride kalan*

*Buğday tarlalarında kardeşlerim vardı
Davullar mı çalıyor ardımızdan, yoksa ayak sesleri mi
duyduğum.
Bu gece kırmızı çatılar ardımızda kalıyor.
Atların nefesi aydınlatıyor geceyi.
Hani geceleri çocuklar yataklarından çıkmazdı...*

Kendi çığlığımla fırlıyorum yataktan. Galiba sadece içim-
de biriktirdiğim kocaman bir nefesin sesiydi duyulan. Aynı
anda telefonun alarmı çalmaya başlıyor ve Cemil de uyanıyor.

-Kâbus mu gördün yine?
-Yok, alarmın sesine fırladım zaten bir iki saat önce
uyuyabildim.
-Hadi sen gir banyoya önce, benim dersim geç biraz daha
uyuyayım ben.

-Ada'yla konuştun mu?
-Hayır arkadaşında kaldı dün gece.
-Cemil hiç hoşuma gitmiyor bu arkadaşta kalmalar!
-E! Konuş kızınla o zaman.
-Şu dönem ne kadar zor zamanlar geçirdiğimizin farkın-
dasın herhâlde, iki saatlik uyku ile bugünü geçireceğim.
-Leylacığım senin zor zamanların bitmez.

Hayatı bu kadar hafife alan, hatta hayatı her zaman bu
kadar hafif olmuş olan bu adam ile bazen gerçekten kavga
etmemek için kendimi çok tutuyorum. 20 yılın ardından
kavgayı asla kazanamayacağımı öğrendim.

-Müsait olursan 11:30'da televizyona bak.
-Tez öğrencimle buluşacağım ama bakarım, ne var?
“Zor zamanlar adlı dizinin ilk bölümü var! Umarım da
tek bölüm olur” diye söyleniyorum.

-Anlaşıldı avukat hanım, hem azıcık yanıma gelsene
bakayım.

Gözlerimi kısarak yüzüne bakıyorum, gerçekten durumu kavramadığımı anlıyorum. Banyoya atıyorum kendimi.

Suyun altında, kafamın içinde sadece küçük bir kız çocuğunun sesi var. Gözümü kapadığımda da bir tek yeşil bir vadi var aklımda kalan dumanlı, bir de at, ağzından burnundan buhar çıkan bir at hatırlıyorum ve o dumanla karışıyor. Ama sözler neredeyse aklımda belki de yazmam lazım unutmamak için.

Galiba deliriyorum.

Bunları düşünecek vaktim yok bugün. Bir an önce yola koyulmam lazım. Kuaföre erken gideceğimi Sibel'e söylemediğim aklıma geliyor, kızıyorum kendime. Neyse yine de geçerken bakacağım, salon açık değilse ofise çağırırım.

Siyah elbisenin üzerine pembe beyaz ceketimi giyiyorum. Düğmelerinden Chanel olduğu çok belli, bizim medya özelliğiyle magazinciler bayılır böyle şeylere. "Avukatın ceketi üç ailenin bir aylık mutfak bedeline bedel!" Aslında belki iyi olur gündem değişir ama yem edemem kendimi köpekbalıklarına. Açık gri Armani ceketimi giyip çıkıyorum evden. Zor geçecek bir gün için bile heyecanlanmadığımı fark ediyorum.

Arabaya bindiğimde yine aynı ses kulağımda

"Hani çocuklar geceleri yataklarından çıkmazdı..."

Bu saatte şehrin daha güne başlamamış olması ne kadar güzel diye düşünürken kuaför salonunun açık olduğunu görünce birden seviniyorum.

-Hoş geldiniz Leyla Hanım.

-Günaydın, ne güzel sizi bu saatte bulmak...

-Dün Sibel Hanım, büyük ihtimalle sabah uğrayacağınızı söyledi. Yoksa bu saatte açmıyoruz.

Bu Sibel gerçekten süper bir kız diye aklımdan geçirirken bir yandan da kendime şaşıyorum. Uzun zamandır biri

hakkında böyle düşünmediğimi fark ediyorum. Aslında son günlerde, şimdiye kadar düşünmediğim birçok şeyi düşünüyorum. Yaşlanıyor muyum acaba? Aynaya biraz daha yakın bakmamla birlikte iki kişinin yaptığı fönümüm de bitiyor. Salona girmemle on dakika içinde geri çıkmam bir oluyor, hızlarına hayran oluyorum.

Çok kısa bir süre içinde ofisin bulunduğu binanın önüne ulaşıyorum. Henüz cadde bomboş, biraz önümde otobüs durağında Sibel'i görüyorum, yeni inmiş otobüsten. İşe gelmesi için çok erken bir saat, "ne zaman çıktı bu kız evinden" diye düşünürken ayağındaki botlar dikkatimi çekiyor. Eskice, biraz da çamurlu. Demek ki ofise girince değiştiriyor. Bari kızına bir hediye alsam diye düşünüyorum. Sanki kendi çocuklarıma hediye alacak vaktim varmış gibi. Birden göz göze geliyoruz. Elimle selam verip yanından geçip otoparka giriyorum. Keşke alsaydım arabaya diye düşünüyorum ama tam kapıya gelmişti zaten diye de avutuyorum kendimi.

Ofisin kapısında beni karşılıyor, botlarını çıkarmış. Yüzü dışarının serinliğinden sonra sıcağa girince al al olmuş.

-Günaydın Sibel.

-Günaydın Leyla Hanım.

-Çok teşekkür ederim Sibel kuaföre haber verdiğin için, gerçekten beni rahatlattın.

-Rica ederim efendim görevim.

-Niye bu kadar erken geldin, kızın yalnız mı kalıyor?

Ses tonum kendimi bile rahatsız ediyor, Sibel de tedirgin oluyor.

-Aslı anneannesinde kalıyor hafta arası efendim. Malum bizim saatlerimiz biraz şey. Gece oradan alıp eve gelmek zor oluyor. Böyle okul düzeni daha rahat oluyor. Hem bugün önemli bir gün, sizin de erken geleceğinizi biliyordum. Yoksa bu kadar erken gelmiyorum her gün.

-Bizim saatler düzensiz değil mi Sibel? Şu dönem bir geçsin söz düzeltereğim.

Aynı anda;

“*Hani çocuklar geceleri yataklarından çıkmazdı...*” cümlesi beynimde çınlıyor. “Hem de soğukta çocuklar...” diye geçiriyorum içimden.

Sesini çıkarmıyor ama söylediklerim belki de ilk defa ona karşı böyle dürüstçe ve içten bir şekilde konuştuğum için hoşuna gidiyor. Önüne bakarak gülümsüyor, bu ifadeyi seviyorum. Ben de hiç bir zaman olmayan bir ifadeyi...

Aklım kızında hâlâ,

-Hafta sonu babası almıyor mu Aslı'yı?

-Yok almıyor Leyla Hanım... Babası evlendi de.

İyice içime oturuyor bu konu.

-Hem Aslı da istemiyor zaten. Biz anne-kız geçiriyoruz hafta sonunu birlikte.

Yüzünden, bu konudan bahsetmek istemediğini, gerginliğini belli etmemek için çabaladığını anlıyorum.

“Bize gelsenize bir hafta sonu? Aslı, Emre ve Ada vakit geçirseler birlikte. Bizim Hatice Teyzemiz çok güzel yemekler yapar, pastalar kurabiyeler. Ilık süte batıra batıra yeseler kurabiyelerini. Onlar film izlerken Cemil onlara mısır patlatsa. Biz seninle terasta birer sigara tütürüp, bir kahve içsek ve konuşsak biraz”, demek istiyorum.

-Hukuksal olarak neler yapılması gerektiğini çok iyi biliyorsun Sibel, yıllardır burada birçok avukattan daha iyi öğrendin, yardıma ihtiyacın olduğunda söyleyeceksin.

-Elbette Sibel Hanım elbette. Merak etmeyin...

-Nafaka?

-Epeydir ödemiyor... Aman bize bulaşmasın da, biz boş verdik artık. Hem güzelce geçinip gidiyoruz.

-Baba olmak bu kadar ucuz mu Sibel? Bu günler bir geç-

sin, bununla ilgileneceğim. Merak etme.

-Merak etmem efendim.

Hayvan herif, yıllarca bu kadının parasını yedi, yok borcuydu, yok iş kuracaktı. Hep başkaları yüzünden batırdı parayı nedense. Sorumsuz herif, ciğerini sökerim ben senin de eninde sonunda bu çocuğun babasısın! Sahipsiz mi sandın sen bunları. Başka şekilde ben senin kulağını çekmez miyim, ödetmez miyim o nafakayı, pislik herif.

Sibel'in kahvemi getirmesi ile kendime geliyorum.

-Sağ ol Sibelciğim.

Gözlerini açarak bana baktığını fark ettiğimi anlayınca gözlerini hemen kaçırıyor. Elbette şaşıracak yıllardır ilk defa "Sibelciğim" diyorum. Ben bile şaşırıyorum kendime.

Kısa bir süre sonra ofis hareketleniyor. Biz on avukat, savaş kostümlerimizi kuşanmış, yüzümüze en ağır boyaları sürüp, on savaşçı olarak, holdingin merkez binasına gitmek için ofisten ayrılıyor. Sibel bizi asansörün kapısında yolcu ediyor. Sanki arkamızdan su da dökecek gibi geliyor ama kibarca kolaylıklar diliyor. Bu bana huzur veriyor.

Şimdiye kadar gördüğüm en görkemli yapılardan birinin girişinde karşılanıyoruz ve hızlıca basın toplantısının yapılacağı salona yönlendiriliyoruz. Benim ve Metin Bey'in 45 dakika sonra Başbakan ile randevumuz olduğunu hatırlatıyorum. Gayet hoş bir hanım çok kısa bir telefon görüşmesinden sonra beni diğer asansöre yönlendiriyor.

Asansörde Jacques Loussier çalışıyor, tesadüf! Gülümsüyorum, bu sefer bileklerimi kesmek istemediğimi düşünürken asistan hanım ile göz göze geliyoruz.

-Loussier'yi severim diyorum.

Böyle bir günde bunu düşünebilmiş olmamdan mı yoksa gerçekten hiç anlam verememesinden mi şaşkın bir ifade ile

gölümsemeye çalışsa da beceremiyor.

Neyse 28. Kata kadar Loussier'nin tadını çıkartıyorum ben.

Asansör geniş bir lobiye açılıyor. Zemindeki halı üzerinde yürürken insan yaylanıyor hissine kapılıyor. Patronun ofisine giren iki kanatlı kapı zarif bir hanım tarafından açılıyor ve büyük masif bir kapıdan da asıl odaya geçiliyor. Muhteşem manzara eşliğinde, minimalist tarzda döşenmiş, neredeyse bizim tüm ofis büyüklüğündeki odada CEO Metin Bey'in masasından kalktığına gözüme iyice küçülmüş, zavallı gibi görünmesi ile akşam yaptığımız taktik savaşları provalarının pek de işe yaramadığını düşünüyorum. Omuzları düşük, ütüsü bozulmuş çizgili takım içinde gözlerinin altı morarmış, sarımsı yüzü ile gerçek bir kaybeden hissi uyandırıyor. Sekreterinden acil olarak, basın toplantısı öncesinde, lacivert takım elbise, beyaz gömlek ve lacivertli, kırmızılı kravat getirtmesini ve asistanımı arayarak da makyöz istemesini söylüyorum. Makyözü duyunca şaşırıyor kadıncağız ama ses tonumdan soru sorulamayacağını anlayacak kadar akıllı. O daha yutkunmadan 15 dakika sonra başbakanlığa doğru yola çıkacağımızı ve bizi götürecek arabanın da beyefendinin normalde kullandığı arabalardan olmamasını, hatta yerli üretim arabalardan olmasını söylüyorum. O daha telefonu kaldırmadan masif kapıyı tek elimle kapatıyorum, hızla. İçeride iki kişi kalıyoruz.

O, masasında oturan zavallı gibi beni izliyor. Ben ise iki elimi de masasının üzerine koyup yüzüne doğru eğilerek, bu odadan biraz sonra nasıl çıkarsa bundan sonraki hayatının da öyle geçeceğine dair kısa ve net bir konuşma yapıyorum. Bu odaya taşınmak isteyecek, alt katlarda nice gönüllü olduğunu ve hemen yarın yerine birinin atamasının yapılmasının muhtemel olduğunu, hatta Yönetim Kurulu'nun bunun

kararını çoktan almış olacağını anlatıyorum. Yenilgiyi peşin peşin mi kabul edeceğinin yoksa bu odadan bir savaşçı olarak mı çıkacağını kararını vermesi için beş dakika onu yalnız bırakacağımı söylüyorum ve çıkıyorum.

Bu fırsattan yararlanıp ben de tuvalete giriyorum. Aynadaki beni tanıyorum, yıllardır üzerinde çalıştığım beni. Başarımının resmini görmenin gururu ile tuvaletten çıkıyorum.

Kısa bir süre sonra Metin Bey de küllerinden yeniden doğmaya karar vermiş şekilde emin adımlarla odasından çıkıyor. Göz göze geliyoruz, bu iş tamam diyorum içimden.

Birlikte asansöre biniyoruz.

Asansörde bu sefer de Mozart Requiem çalışıyor, gülümsüyorum. O da gülümsüyor.

Resmi olan olmayan, tutulacak, asla tutulamayacak sözler ile sevgi ve tehdit içeren imalar ve kazanacak olmanın verdiği gücün yarattığı ego patlaması ile kendi yarattığım devin başbakanla olan toplantısından çıkarken bugünün nasıl geçeceği konusunda kesin bir fikrim oluşuyor.

Bugün şüphesiz bu toplantıdan daha da güçlenmiş olarak, zaferle çıkacağız. Zaferimle...

Bir saatle sınırladığımız basın toplantısı ikinci saatini bitirmek üzereyken, toplantı salonunun hemen çıkışına hazırladığımız açık büfe yiyeceklerin kokularının yayılması ile herhangi bir müdahaleye gerek kalmadan bitiyor.

İstedikleri cevaplar yerine bizim hazırladığımız cevapları yöneticilerden duyan basın mensupları tatmin olmasalar da bugünlük maratonun bittiğini düşünüyorum. Elbette ki henüz saldırmadıklarını ve düşmanı geçici bir zaman için püskürttüğümüzün farkındayım. Bundan sonra görev yöneticilerde ve diğer danışmanlarda. Yarından itibaren yoğun bir baskı altına girecekler. İşin insanlık boyutunu temcit pilavı

gibi önlerine getirecekler. Ve onlar bu yemekten bir çatal bile alıp tadına bakarlarsa ölecekleri biliyorlar. Yani umuyorum ki anlamışlardır bugünkü duruşlarını bozmamaları gerektiğini.

Bu andan itibaren “Hiçbir güvenlik açığımız yok, çok üzgünüz ölenlerinin acılarını bugün ve bundan sonra hep yüreğimizde taşıyacağız. Hukuksal olarak üzerimize düşen her türlü sorumluluğu yerine getireceğiz. Hatta patlamanın olduğu yerde bir anıt yaptıracağız” vs. demek üç-beş yıl sonra hiçbir şeye yaramayacak üç kuruş para alacaksınız demek olduğunu herkes anlayacak. Bir süre sonra sesler azalacak, hatta üç-beş yıl beklemek istemeyenlerle de anlaşmaya gidilecek ve işin hukuksal boyutu da kapanacak. Güçlü olan yine yeni yatırımlarla kazanmaya devam edecek. Başka patlamalar olacak, başka insanlar ölecek. Bu dünya dönmeye devam edecek. Onlar daha çok kazanmaya devam edecek, biz de...

Artık huzur içinde çekilmemin zamanı diye düşünüyorum. Üst yönetim ile kısa bir toplantının ardından avukat arkadaşlardan birkaçını bırakarak çıkıyoruz binadan.

Arabaya bindiğimde cep telefonumun sessizde olduğu aklıma geliyor. Ne kadar çok kişi aramış.

Cemil’den bir mesaj: “Sen şeytanın avukatı mısın?”

“Ne sanıyordun?” diye cevap yazmak geçiyor içimden ama polemige girecek durumum yok kendisi ile. Telefonun, sesini açıp yan koltuğa bırakıp hızla ayrılıyorum. Şu yoğun trafikten çıktıktan sonra arabanın üzerini açıp, deniz kenarından gitmek istiyorum, neresi olursa artık. Sadece şu keşmekeşten çıkmak istiyorum. Işıktaki Sibel’e mesaj atıyorum: “Bugün ofise gelmeyeceğim”. O ne yapacağını anlar nasıl olsa.

Arabanın sunroofunu açar açmaz deniz kokusu ile nemli bir soğuk arabanın içine giriyor. Taze havayı soluyor olmak hoşuma gidiyor. Martılar çığlık çığlığa uçuşuyorlar tepem-

de. Onları izlerken kaza yapmaktan korkuyorum. İlerde geçen geceki feneri görüyorum. Gündüz gözüyle hayli dökük gözüküyor, nasıl yıpranmasın ki dalgalar tarafından dövüle dövüle geçiyor ömrü. Ayakta kaldığına göre sağlamdır bu fener diye düşünüyorum ve gülmek geliyor içimden. Hayat insanı döve döve ya öldürür, ya da taştan kale olmasını sağlar da, deniz fenerleri ile ne alakası var diye gülüyorum. Fener, dokunsam yıkılmak üzere zaten. Arabayı park edip çıkıyorum ve yakalarımı kaldırıp, kollarımı birleştirerek feneri doğru yürüyorum. Haziran ayında rüzgâr gözlerimi yaştartacak kadar soğuk esiyor. Korunmak için fenerin yanına geçip büyükçe bir taşın üzerine oturuyorum.

Gerçekten komik bir durum, o gece kopan topuğum hemen ayağımın yanında duruyor. Tabanı kırmızı ayakkabımın topuğu! Kimine göre bir servet ödediğim ayakkabının topuğu! Tekini denize, diğer tekini de çöpe attığım ayakkabımın topuğu... İçimdeki pişmanlık katsayısı arttıkça keyfim kaçıyor. Bir şeyler yok olduktan sonra aradığını bulmak ne beyhude bir durum! Ya da bir araya getirmek için saklamak bir şeyleri, ne beyhude bir çaba! Şu topuğu hiç bulamasam daha iyi değil miydi sanki?

Kaldırıp atıyorum topuğu da denize.

Rüzgâr iyice içime işliyor, titremeye başlıyorum.

Kafamın içinde yine aynı cümle yankılanmaya başlıyor.

"Hani çocuklar geceleri yataklarından çıkmazdı..."

Kapıyı Hatice Hanım açıyor.

-Pek güzeldiniz televizyonda bugün Leyla Hanım.

-İzledin demek.

-İzledim tabi, özel haber diye canlı yayın verdiler.

İzlediği dizinin kesildiğini anlıyorum buradan.

-Nasıl buldun bakalım?

-Az daha renkli giyineydiniz daha iyi olurdu bence.

Saçma bir konuşmaya girdiğimin farkındayım. Ayakkabılarımı çıkartıp, pardösümü girişteki dolaba asıyorum. Yalınayak yere basmanın ne kadar güzel bir his olduğunu hissediyorum, baldırlarım hafif hafif acıyor.

-Allah rahmet eylesin gidenlere, yaralılara da acil şifa versin rabbim, her gün dua ediyorum. Kapı gibi firma, açta açıkta mı bırakacak zavallı suçsuz kadersiz insanları dedim sizi izlerken bugün.

Yazık, hiçbir şey anlamadığını, hatta diğerlerinin de anlamamış olacağını düşünüyorum. İçimden “öyle bir bırakacak ki” diye geçirirken Cemil çıkıyor içeriden, elinde şarap kadehi, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle. Bu küstah ve alaycı ifadeyi bilirim. Kentli bir ailede doğmuş, tüm hücrelerinde bu sosyal statüyü hisseden ve sadece kendilerine bahşedilmiş bir soyluluk olduğuna inananlarda olan bir ifadedir bu. Yıllarca bu ifadelerle yüz yüze yaşadım ben. Özellikle üniversite ve sonrasında, hele de yönetici ortak olduğum ilk günlerde. Bu suratlara pabuç bıraksaydım bugünü asla yaşayamazdım. Ne yaşıyorsam tırnaklarımla dik duvara tutuna tutuna çıkarak kazandım ben Cemil Efendi, senin gibi babamdan soyadı, ünvan, mevkii, senin deyişinle mavi kan kalmadı bana.

-Ooooo hanımefendi, gündemdeki avukat hanım, şeref verdiniz evinize.

-Hoş bulduk da saçmalama istersen Cemil, gerçekten espri falan çekebilecek durumda değilim.

-Ünlü oldunuz ya artık... Arkadaşlarınızla kutlarsınız, geç gelirsiniz diye...

-Cemil bu saatte sarhoş musun sen?

-Sayılır canım, sayılır.

Gerçekten kelimeleri toparlayamıyor hatta ayakta sallanıyor. Nedir bu başarı düşmanlığı, çekememezliği anlam

vermekte zorlanıyorum. Başarımı gerçekten kışkırttığını düşünüyorum artık.

Hatice hanıma yemeği hazırlaması için seslendikten sonra Emre'nin odasına gidiyorum. Yanında kocaman bir kâse patlamış mısırla bilgisayarının başında. Eğilip başından öpüyorum. Birlikte yemek yiyeceğimizi, bunları yememesini söylüyorum. Tamam, yemem diyor bir yandan ağzına tıkıştırırken. Kâseyi alıp çıkıyorum odasından.

-Anne ya babam yaptı onları!!!

“İyi halt etmiş baban” diye söyleniyorum duyacağı şekilde.

Ada'nın kapısını çalıyorum, cevap gelmiyor. Bir kere daha çalıyorum, derinden “uyuyorum” diye bir ses geliyor.

Odasına girip, ışığı açıyorum. Oda o kadar dağınık ki yerdeki eşyaların üzerine basmadan nasıl yatağa ilerleyeceğimi bilemiyorum, ahır gibi kokuyor. Basıp geçiyorum. Ada'nın yüzü solgun, gözlerinin altı kızarmış hatta morarmış gibi.

-Kızım hasta mısın?

-Dün pek uyuyamadım da anne.

-Niye Ada?

-Anne bırak da uyuyayım ya...

-Ada hiçbir arkadaşında kalmanı istemiyorum bundan sonra, bir kere daha söylemeyeceğim. Çok istiyorsanız bu ev kocaman burada kalırsınız. Anladın mı beni?

Bitik bir sesle, lütfen cevap veriyor.

-Tamam.

Saçlarını seviyorum, keçe gibi olmuş kızımın ipek saçları, canım sıkılıyor. Eğilip kokluyorum kötü kokuyor saçları, kir ve sigara dumanı. Sormaya korkuyorum, yalan söylemesini istemiyorum bana.

-Ada, on dakikaya yemek yiyoruz, kalkıp sofraya geleceksin. Bir şeyler ye, öyle uyu.

Kapısını açık bırakıyorum.

Çıkıyorum odadan. Yatak odasına geçip, hızla üzerimi değiştiriyorum.

Hatice Hanım mutfaktan sesleniyor “yemek hazır” diye.

Cemil her zamanki yerine oturmuş şarabını yudumlarken göz göze geliyoruz.

Olabilecek en yumuşak sesimle,

-Çocuklarla biraz ilgilensen ne olur Cemil?

-Anneleri ilgilense daha iyi olur bence.

Kendime bir bardak şarap dolduruyorum. Kocaman bir yudum aldıktan sonra,

-Ne yapayım Cemil çalışıyorum. Anormal bir dönemden geçtiğimizi biliyorsun, niye biraz anlamaya çalışmıyorsun?

-Sen seversin böyle anormal durumları avukat hanım, hatta yaratırsın!

Benim duymayacağımı sanarak, kısık bir sesle “biz de çalışıyoruz...” diyor.

-Ne diyorsun ya! Kim sever böyle bir durumu, gerçekten saçmalıyorsun. Senin çalışmalarını takdir edemeyecek kadar salak mı gözüküyorum ben?

Emre, eşofmanı neredeyse dizlerine inmiş, karmakarışık saçlarıyla, günler, belki de aylar sonra bir arada gördüğü ane-babasını mutfak kapısından izliyor.

-Emrecim, Ada'yı da çağırır mısın lütfen.

Hiç ikiletmeden ablasının odasına doğru koşuyor.

Gece ne kadar ıslıklı, karşı yaka sanki tombul bir kadının gerdanındaki sahte elmaslar gibi şıkır şıkır. Elimde, ikinci yudumu alamadığım kadehimle geceyi izliyorum. Bu şehir de hayatımız gibi hep bir yerlere yetişmeye çalışıyor, geç kalıyor, koşuyor koşuyor... İflahı kesildiğinde de en zavallı haline bürünüyor sokaklar. Ancak başıboş köpeklerle tekme atan ayyaşlar gibi, yok olup gidiyor yeni bir güne daha.

Ayaklarım hâlâ yere çıplak basmaktan memnun, bu his hoşuma gidiyor. Parmaklarımla yerdeki ahşabı hissediyorum, yaşamı hissediyorum.

Patlamada ölenleri düşünüyorum, bir anda katledilenleri...

Şu anda ayak parmakları olmayanları...

Şu anda sevdiğine sarılamayanları...

Yüzüm ıslanıyor.

Kadehi sehpa bırakıp, kanepede sızmış olan Cemil'in yanından geçerek koridora doğru yürüyorum.

Emre'nin odasının kapısını açıp giriyorum içeriye. Yatağının yanında diz çöküyorum. spidermanli yorganı içinde ne kadar masum ve huzurlu uyuyor. Kapatmadığı bilgisayarının ekranında oyun devam ediyor. Bir süre izliyorum savaş oyununu. Ekranı kapatıp çıkıyorum odasından.

Ada, güzel kızım yüzünü yastığa gömmüş, üzerindeki kıyafet ile uyuyor. Yanına uzanıp sarılmaya çalışıyorum. Elini tutuyorum, her tırnağını farklı bir renge boyamış olduğunu fark ediyorum. Daha iyi bir anne olabilmeyi ne kadar çok isterdim. Annesini hiç tanımamış, başkasına anne demek zorunda kalmış biri olarak bu kadar becerebildiğim için içim sızlıyor. Bir yandan da "en azından onları hiçbir zaman bırakmayacağım" diyorum. Ne saçma bir pazarlık vicdanımla yaptığım...

Bu gece ne sosyal medyaya ne de haber bültenlerine bakacak durumum yok. Yarın zaten hepsinin gündeminde olacağız. Ilık bir duş ve uyku tek ihtiyacım şu anda.

Suyun altında hiç kımıldamadan birkaç dakika durup çıkıyorum. Hızla kurulanıp, yatağıma uzanıyorum. Işığı kapatmadan başucumdaki parfüm şişesi gözüme takılıyor, elime alıyorum. Kutu aklıma geliyor, "unuttum gittim" diye gülümsüyorum. Şişeyi koklayıp, ışığı kapatıyorum.

*Güleçti yüzümüz bizim
Yas olsa da evimizde
Çocuklar ağlamazdı
Nehir kıyısında yıkardık yüzlerimizi
Renkli elbiseler giyerdik
Yumurtalarımız gibi sepet sepet
Bayramlarda
Ateşler yakılırdı bahçelerde
Kemanlar anlatırdı masalları biz uyumadan
Ninniler söylerdi nenem
Bir eli saçımda, diğeri elimde
Güzel kokulu günlerdi*

*Yangınlar çıkmadan
Kor düşmeden evimize
Mutluyduk...*

*Davullar mı çalıyor ardımızdan, yoksa ayak sesleri mi
duyduğum?*

Bu gece kırmızı çatılar ardımızda kalıyor.

Atların nefesi aydınlatıyor geceyi.

Hani çocuklar geceleri yataklarından çıkmazdı...?

Bir anda gözlerimi açıyorum, oda nasıl sessiz. Ben sadece kalp atışımı duyuyorum. Kaçınıcı gece, kaçınıcı rüya bu... Aklımda kalan birkaç kelime ve büyük bir ateş, bahçede yanan. Alevlerden korkuyorum, yanmaktan. Ama o küçük kız aynı tonda konuşuyor rüyamda, tek tük kelime var aklımda kalan. Ama o cümle hep aynı, hep aynı. "...Çocuklar yataklarından çıkmazdı".

Yorganın altına girip ayaklarımı da karnıma çekip sesli sesli ağlıyorum. Hangi çocuklar? Ben miyim bu çocuk? Annemin beni bıraktığında çok küçüktüm hatırlamama imkân yok olayları. Sadece anlatılanları biliyorum. Sonra, yıllar sonra üniversitedeyken bir kere telefonda konuşmamızı. Bir yabancının annem olması ne kadar kızdırmıştı beni o dönem. Ne yapacaktık sanki hiçbir şey olmamış gibi o yaprağı kopmuş yere yepyeni bir sayfa mı koyacaktık? Beni annesiz bırakırken düşünecektin onu, ben annesizliğe alışmışken...

Hayatta mıdır şimdi acaba, beni düşünür mü hâlâ? Niye ağlıyorum şimdi, küçük kıza mı kendime mi?

Cemil'in yorganı açması ile uyanıyorum.

-Leylacığım yarım saattir alarm çalıyor, girmişsin yorganın altına...

Güzelce bir geriniyorum, belimden bir ses çıkıyor ki irki-

liyorum. Uykumu iyice almışım, ikinci rüyayı görmediğim için de mutlu kalkıyorum.

Cemil arkamdan gelip sarılıyor ve boynumu öpüyor.

-Affedersin karıcım, dün akşam...

“Bu adamla bu yüzden hala birlikteyim işte”, diye içimden geçiriyorum.

-Boş ver canım, ikimiz de gergindik.

Şakağından öpüp banyoya giriyorum.

Bugünün zor başlayacağını tahmin ediyordum.

Binaya yaklaştıkça uzaktan binanın önündeki canlı yayın araçlarını görüyorum. Sağa çekip Sibel'i arıyorum. Ofiste herkes tamam, diğer avukatlar gelmişler. “Acil aramam gereken kimsenin olup olmadığını” soruyorum. “Yok,” güzel. Tüm arayanları bana mail atmasını eve geri döndüğümü, bugün evden çalışacağımı söylüyorum. İlerideki ışıklardan U dönüşü yapıp ev yoluna geri dönüyorum.

Kapıyı açan Hatice Hanım telaşlanıyor. Fonda evlilik programının seksi sunucusunun, felsefi ve sosyolojik yorumları arasında merak edilecek bir şey olmadığını anlatmaya çalışıyorum.

-Hatice Hanım, Allah aşkına, bir gün evdeyim, bu kadının sesini duymak istemiyorum.

-Yok vallahi Leyla Hanım, ben sadece evde ses olsun diye açıyordum. Zaten birazdan elektrik süpürgesini şey edecektim.

Kendisi de söylediğinin pek uygun kaçmadığının farkına varıyor.

-Hatice Hanım, hadi sen bugün izinli ol. Biraz dışarı çık, arkadaş-akraba ziyareti falan yap?

Bunu söyler söylemez pişman olup olmamak arasında durduğumu fark ediyorum. Çünkü ben Emre'nin doğumu

ile yani 11 yıldır bizimle yaşayan emektarımızın burada kimi kimsesi olup olmadığını bilmiyorum.

Ben aslında bu evin kadını olarak ne zaman çamaşır yıkan-
dığını, ne zaman alışveriş yapıldığını, hatta bizim yörenin
yemeklerini, onları geçtim pilav bile yapmayı bilmiyorum.

Cemil haklı aslında, ben şeytanın avukatlığı dışında bir
şey bilmiyorum.

Hatice Hanım da duruyor karşımda benim gibi kafasın-
dan bin türlü şeyin geçtiğini anlıyorum. Duyacaklarıma ha-
zır değilim ve duymak istemiyorum diye içimden geçirirken,

-Olur, madem, siz de bir rahat dinlenin. Çamaşırı alayım
kurutmadan, teyzekızıma gideyim ben de. Uzun zaman oldu
görmeyeli, karşıdalar da. Giderken de pasta alayım bir tane,
bizim küçük Ela'nın geçenlerde doğum günüydü, sevinir.

Bir an rahatlıyorum.

Ne kadar yabancı bana söyledikleri...

Ben nasıl bu kadar uzakta kalabildim yanı başımda ya-
şanan hayatlardan. Hadi arkadaşlarımı geçtim, zaten de
aramıyorlar beni artık başları sıkışmazsa, ama kızımdan,
oğlumdan, kocamdan, Hatice Hanım'dan uzakta nasıl bir
yaşam alanı kurdum kendime.

Küçükken yaşadıklarımı kader sayıp kendi yakınlarımdan
da kaderini ben mi çizdim yoksa.

Yoksa annesizliğimin, babasızlığımın intikamını mı alıyo-
rum, bensiz bırakarak onları...

Cemil'in haklı olmasını istemiyorum.

Ne kadar zaman geçti farkında değilim ama bir süredir
aynı şekilde camın önünde oturuyorum. Koltuğun koluna
dayadığım dirseğimin ağrısı ile azıcık dik oturunca camda
Hatice Hanımın aksini görüyorum.

-Ben çıkıyorum da.

-Hadi iyi gezmeler Hatice Hanım. Haa, dur bir dakika

küçük kızın pastasını ben alayım.

Ayağa kalkıp sersemce çantamı arıyorum.

-Yok Leyla Hanım olur mu öyle şey. Hem ben...

-Çantam nerede Hatice Hanım?

-Portmantoda pardösünüzün altında olmasın?

-Sonunda çantamı buluyorum, cüzdanımdan bir para çıkartıp veriyorum.

-Bu çok Leyla Hanım,

-Hatice Hanım al, üzeriyle de başka şeyler alırsın.

Beni o kadar iyi tanıyor ki, sessizce kapıyı çekip çıkıyor.

Çok uzun zamandır ilk defa evdeyim bu saatlerde.

Kahve yapmak için mutfığa gidiyorum. Başkasının mutfığı gibi tüm çekmeceleri tek tek açıyorum. Belli ki belirli bir sıraya göre yerleştirmiş Hatice Hanım. Çocukluğum aklıma geliyor. Yengem yani annem, hep bir şey isterdi benden, diğer kardeşlerimden istemezdi genelde. Mutfığı avucumun içi gibi bilirdim. Unun, şekerin yerini...

Amcamın kahvesini de ben yapardım, küçüktüm daha. “Pek güzel olmuş benim kızım” dediğinde gerçekten onun kızı olduğuma inanırdım. O pek ayırmazdı beni kendi çocuklarından, hatta daha da iyi tutardı yetimim diye herhâlde. Ben dedemi tanımadım, babaannem de çok küçükken ölmüş, hatırlamıyorum bile. Ama babaannemin yetiştirdiği yardımcılarımız vardı evimizde, onlar bana sofrayı kurmayı, çatal bıçak tutmayı, iş işlemeyi, dikişi hatta topuz yapmayı bile öğretmişlerdi. Yengem ise onlara, yani bize, yavaşmalar gibi davrandı. Evde hep yer sofrası kurdu, “geleceğimizi göreneğimizi unutursanız kötü yola düşersiniz, yaşatmazlar sizi burada” diye kulağımızı büktü durdu. Hayatı hem bize yani çocuklarına hem de kocasına zindan etti. O zindanda da gömüldü gitti zavalılık. Aslında iyi kadındı da, cahildi işte.

Uzun zamandır ilk defa yengemle ilgili böyle düşündüğümü fark ediyorum.

Şaşıyorum.

En iyisi işe dönmek yoksa rahmetliyi çok sevdiğimi, özlediğimi falan düşüneceğim. Evde oturmak daha ilk saatten bana yaramadı galiba.

Bilgisayarımı açınca maillerin sayısından ofise gitmemekle gerçekten iyi bir şey yaptığımı anlıyorum. İlk iş, basın ajansından gelen bizimle ilgili haberlere göz gezdiriyorum. Evet, beklediğimiz gibi, şaşırmıyorum. Kuduz köpekler gibi saldırıyorlar etrafa, ama bizi bulup ısıramayacakları için sorun yok. Bir süre sonra kendilerini zehirleyecekler zaten. Önemli olan bu süre zarfında dediğim gibi kendini ısırtmamak.

Twitterda takip ettiğim birkaç yazara bakıyorum. Üslupları beklediğimden de hafif, yarına saracak başka konu bulurlar. Birkaç yazar var, onlar bağıırır da bağıırır, ama seslerini kaç kişi duyar acaba. Ben önemsemiyorum, onlar zaten kendi kendilerini okur dururlar. Kendi çevreleri ile paylaşır dururlar, kendi kendilerini “like”lar dururlar, biraz rahatlarlar. Bu arada kervan yürür gider. Ben de sadece güler geçerim.

Ne kadar çok mail gelmiş... Çoğu, müvekkillerimle yazışmalarda kullandığım mailim dışındaki diğer adresime gelenler. İlk önce Sibel’in “özet” başlıklı mailini okusam daha iyi olacak herhâlde.

“Leyla Hanım, bu sabah 10:30 itibariyle gelen maillerin çok büyük bir kısmı pekiyi dilekler içermeyenler. Yine de silmedim, onları kırmızıladım. Diğerlerine de ayrı dosyalar yaptım, ilki yardım isteyenler bunları isterseniz stajyer arkadaşlara gönderebilirim. İkincisi basından gelen talepler, röportaj istekleri, vs. Diğer bir dosya da tanıdıklardan gelen-

ler. Bunları okumak isteyeceğinizi düşünüyorum. Mail özetlerini saat başı iletacağım.” “Sibel sen olmasan ne yapardım ben?” diye yazmak istiyorum.

“Sibelcim çok teşekkürler, yardımları stajyer arkadaşlara, basını halkla ilişkiler şirketine yönlendir. Acil bir konu olursa da ara lütfen.”

Kırmızı olanları toptan siliyorum.

Bayağı bir boşalıyor kutum. Gelelim tanıdıklardan gelen maillere.

Sitem, tebrik, sitem, teşekkür, tebrik, ufak çaplı bir bela okuma, tebrik, davet, tebrik, iş teklifi, yardım, yardım, tebrik, uyarı, tebrik, ne olduğunu anlamadığım bir yorum... Sırayla hızlıca okuyup siliyorum. Bu sahte duygulara bir şey yazacak durumum yok.

Sahte olmak istemiyorum bugün.

“Darwin büyük adammış, sosyalizmden kapitalizme evrimin yaşayan örneği Leyla... İmza eski bir tanıdık, Orhan Halıcızade.”

Kalbimin atışı mı hızlandı? Heyecanlandım... Hatta terledim de. Koltuk altlarımın ıslandığını hissediyorum.

Orhan Halıcızade ha...

Kalkıp bir daha kahve almak için mutfağa yürürken dizlerim titriyor.

Kahve makinesi yerine buzdolabını açıp önünde birkaç saniye duruyorum kahve bardağı elimde.

Orhan Halıcızade ha...

Yeşil parkalı Orhan.

Liderimiz Orhan.

Sözlerini sözümüz saydığımız Orhan.

Buğulu sesli, mavi gözlü başkan Orhan.

Uğruna afişler astığımız, çatışmaya girdiğimiz Orhan.

Ardından kimimizin öldüğü, kimimizin ölmekten beter olduğu Orhan.

Hayran olduğum adam, hatta âşık olduğum Orhan.

Sonra bir gün ortadan kaybolan, terk eden, giden

Meğerse düzenden korkan Orhan...

Ne oldu 30 yıla yakın bir süre sonra, cesaretin mi geldi Orhan?

Sen Avrupalarda, kılına zarar gelmezken biz burada insanlığımızı kaybettik be. Senin yeşil parkan gibi yalan oldu bir gecede bizim körpeçik canlarımız, sapıkların, katillerin elinde, mahpushane köşelerinde.

Ne oldu da şimdi çıkıverdin ininden Orhan?

Ben sana bırak pabuç bırakmayı, pabucu yedirtirim de sen hâlâ üniversitelerde konuşma yapacağım diye didinip durursun. Yiyorsa gel bu ülkeye de burada konuş, ölünü arasın dursun çoluk çocuğun sonra... Hem hiç bir şey olamamışken faili meçhul olursun bak. Hiç bir şey olamamışlıktan o bile daha iyidir be Orhan.

Ağabeyin gibi babanın halıcı dükkânında dursan daha saygı duyardım sana

Orhan Halıcızade...

Telefonumun çalmasıyla irkiliyorum o sinirle.

-Ne var Sibel?

Bir yanda da bu adama ne yazacağımı düşünüyorum.

Ne söylediği umurumda değil, hepsini birilerine yönlendirmesini söyleyip, kızın ağzına tıkıyorum lafları ve kapatıyorum telefonu.

İçimden bir ses hiç bir şey yazma, ne yazsan sonra pişman olacaksın diyor. Ayağa kalkıp salonda yalınayak turluyorum. Sinirim geçmiyor. Ters yöne turluyorum, hâlâ geçmiyor.

“Orhan Halıcızade, senin gibi korkak biri tarafından izleniyor olmak” yazıyorum, siliyorum.

“Orhan Halıcızade, senin gibi biri beni izliyorsa....” yazıyorum, siliyorum.

“Orhan Halıcızade.....” yazıyorum, siliyorum.

Sinirime yenik düşmeyeceğim.

“Orhan Halıcızade, ben Azrail’i yendim sen ne yaptın cehennemden kaçmaktan başka? İmza: Avukat Leyla Acaroğlu...” yazıyorum.

“Send” tuşuna basıyorum gidiyor.

Rahatlıyorum. Keyfim yerine geliyor yeniden, kalp atışlarım henüz sakinleşmiş değil ama.

Mutfağa gidiyorum tekrar, 6 yumurta, 6 kahve fincanı toz şeker... Küçükken kocaman çatallarla, kışın asla ısınmayan mutfağımızda tahta bir kabın içinde uzun bir süre çırpardık bunları. Sonra kuzineye sokar çıkartırdık üzerleri hafif kızarınca. Üstü sert, kartopu gibi olurdu. Kardeşlerim de çok severdi. Sobanın karşısında oturup yüzümüz kızarıp, şekerden boğazımız yanana kadar yerdik.

Kardeşlerimi severdim aslında...

Yumurtaların sarılarını beyazlarından ayırıp toz şekerle karıştırırken bir yandan da mikserle çırpıyorum. Çok kısa bir süre sonra kocaman bir kar yığını oluyor kabın içinde. Tadına bakıyorum.

Gece mutfağa gitmeye korktuğum ama gitmek zorunda olduğum zamanlar geliyor aklıma.

Sonra da o küçük kız; *“Hani geceleri çocuklar yataklarından çıkmazdı...”*

Bezeleri fırından çıkartıyorum. Şekilleri biraz bozuk ama olsun çocuklar eminim sevecekler.

Evde tek başıma zaman geçirmeyeli ne kadar oldu bilmiyorum ama bunu niye sık sık yapamadığımı düşünmem gerektiğini fark ediyorum. Gerçekten keyif aldığımı hisse-

diyorum ama bir yanda da mail kutuma bakıp duruyorum cevap geldi mi Orhan'dan diye.

Çocuklar gelene kadar işlerimi bitirmek için bilgisayarın başına geçip müvekkillerden gelen maillere gömülüyorum. İş her yerde iş, evde de olsa...

Saatler sonra Hatice Hanım geliyor eve, ellerinde paketlerle, belli ki artan parayla eve alışveriş yapmış. Mutfağa girer girmez bir çılgılık atıyor. "Çocukluğunda en sevdiği şeyin bu olduğunu ama yumurtayı çok alamadıkları için arada sırada yapabildiklerini" anlatıyor. Yanına gidip sırtını sıvazlıyorum, "artık istediğin kadar yapabilirsin ama şekere dikkat etmek lazım" diyorum, malum yaşıyoruz... "Siz daha gençsiniz" diyor bana. "Ben de... Aman boş ver" diyor o kalendar edasıyla. Akşam için soslu köfte yapacağını söylüyor, pideli yoğurtlu. "Çocuklar bayılıyor, ailecek oturun sofraya bu akşam" diyor.

Onun bile durumun farkında olması, benim ise bu kadar geç farkına varmam üzüyor beni.

"Hep birlikte Hatice Hanım, hep birlikte otururuz" diyorum.

Birkaç saat sonra ilk önce Emre, sonra da Cemil geliyor eve. Evde tüm ışıklar açık, dışarıdan nasıl gözüküyor acaba diye düşünüyorum. Diğer evler gibi herhâlde...

-Ada neredesin kızım? Ne demek akşam geç geleceğim? Sen nerede olduğunu söyler misin bana? Sen içki mi içtin? Neeee? Sakın kımıldama bir yere geliyorum ben!

Hatice Hanım, mutfağın önünde ellerini önlüğüne kurularken fena bir durum olduğunun farkında olan gözlerle beni izliyor. Cemil telefonla konuşuyor, karşısındakine ki-

barca bir saniye deyip ne olduğunu soruyor. Cevap verecek durumum yok. “Ada...” diyorum, “Ada’yı almam lazım”, kızımı.

Uçarak portmantoya gidip arabamın anahtarlarını alıp fırlıyorum evden.

Bu saatte trafiğin böyle olabileceğini tahmin edemezdim, milim milim ilerliyorum. İçim içime sığmıyor, camı açıp haykırmak istiyorum “çekilin” diye.

Yıllardır önünden bile geçmediğim bir semtin içinde, metruk bir iş hanının önüne geldiğimde neredeyse bir saat geçmiş oluyor.

Burası daha girişinden leş gibi çiş kokuyor. Hava karar-maya yüz tuttuğundan içeriye değişik cinsiyetten insanlar, gündüzü dışarda bırakmış gece olmuş kadınlar giriyor. Kızımın bir saniye daha burada kalacağını düşündükçe deli gibi oluyorum.

Katların ortasında kocaman bir boşluk var, karmakarışık müziğin hangi kattan geldiğini anlamaya çalışıyorum yukarı bakarak. Üst kata merdivenlerden koşarak çıkıyorum. Gö-züme kestirdiğim ilk meyhaneye giriyorum, henüz boş olan içerisi neon ışıklarla olduğundan da ucuz duruyor. Yanın-dakine giriyorum, bir grup genç ayakta bira içiyor, arkalara gitmeye çalışınca doğu şiveli, esmer bir genç yanıma gelip burada kimse yok, iki yana bak abla diyor, telaş içinde ne aradığımı anlayarak.

İçeri girer girmez, kesif bir duman gözlerimi o kadar ya-kıyor ki, bir an göremiyorum. Burada nasıl nefes aldıklarına bile şaşıyorum. Dumana alışıncaya arkadaş 10 kişilik bir grup görüyorum yaşları 15-17 gibi, Ada da aralarında. Yüzünden sarhoş olduğu nasıl da belli. Neredeyse baygın, üzeri kus-muk içinde. Galiba yanındaki çocuk kusmuş. Hepsini bura-dan çıkarmak lazım ama önce kızım.

“Buranın sahibi kim?” diye haykırmaya başlıyorum. Siyah deri ceketli, pis sakallı bir adam gerine gerine geliyor. Bir yandan Ada’yı sürüklerken, Cemil ile gelmediğime pişman olsam da, diğer elimle adamı itip yanından geçerken tehditler savuruyorum. Bu kadar çocuğa sahip çıkmam imkânsız ama burada bırakmaya da içim elvermiyor. Diğer çocukları ardımızda, o dipsiz kuyuda bırakıp, çıkıyoruz. Kapının önündeki birbirine benzer kılıklı adamlar sırtarak bizi izliyorlar, avuçlarının içinde tuttukları sigaralarıyla.

-Ada, bana bak. Topla kendini, bana bak diyorum. Bu arkadaşlarının da ailelerini aramamız lazım. Kim bunlar kızım?

Ayakta duracak hali yok, kaç bira içtiğini soruyorum. Cevap vermeye çalışırken üzerime kusuyor.

-Adaaa...

Ada’yı duvara dayayıp, polisi arıyorum. Adres, kimlik, baro kaydım falan derken sonunda polis ikna oluyor. Polis gelmeden bu leş gibi yerden kızımı alıp çıkartıyorum.

Ada’yı arabaya oturtup kemerini takana kadar sızıyor.

Allah’ım bu çocuk, 16 yaşında bir kız, aklımı oynatacağım. Daha evvel kaç defa geldi buraya, ya kaçak içki içirseler bu çocuklara... Bir an duruyorum, aklıma uyuşturucu geliyor. Kızıma bakıyorum dönüp, yüzü kâğıt gibi, ne kadar da masum, saçları yapış yapış, başı yana düşmüş. “Hastaneye mi gitsek acaba?” diye düşünüyorum. Bu arada Cemil arıyor.

-Leyla neredesiniz?

-Ada’yı aldım, gelmek üzereyiz eve. Sarhoş, hatta baygın...

-Evinde kaldığı arkadaşının babası aradı. Adam bir saattir bağılıyor, “çocuğum karakolda sizi dava edeceğim” diye.

Okkalı bir küfür savuruyorum. Ama polisin hemen gelip çocukları toplamasına da çok seviniyorum. Yarın ilk işim

savcılığa suç duyurusunda bulunacağım o batakhane için. El mi yaman bey mi yaman görürsün sen pislik herif.

Arkadaşının da babasına iki çift kelimim var da şimdi değil.

Eve geldiğimizde Ada'yı sarsarak uyandırıyorum. Arabadan çekip çıkartmama imkânım yok. Neyse ki uyanıyor.

-Hadi kızım evimize geldik.

Ağzını açmaya mecali yok ama ağlamaya başlıyor.

-Tamam, kızım geçti.

-Anne beni bırakma...

Kalbime bir bıçak saplanıyor. "Yavrum ben seni bırakır mıyım, nasıl bırakırım seni... Beni, benim annem bıraktı, bebekken ve gitti. Ardına bile bakmadan. Ben, ölsem de seni bırakmam. Hatta ölmem de seni bırakmamak için..."

Arabanın yanında sarılıyorum kızıma ve kayıveriyoruz yere doğru. Bebek gibi kızımı kucağıma almaya çalışıyorum ama bacakları yerde kalıyor.

"Ne çabuk büyüdü sen Ada, benim güzel kızım, bal kızım..."

Cemil'in yanımızda bitmesiyle irkiliyorum.

-Camdan bakıyordum, arabanın yanında yok oldunuz birden, yerde olduğunuzu tahmin ettim.

Bir hamlede kızını kucağına alıyor.

-Amma ağırlaşmış bu ya.

Hâlâ bu hayatı hafife alan haline hayranım kocamın. Gülmeye başlıyorum, üzerim kusmuk, toz, kir içinde.

Kızımızı banyoya sokuyoruz, Cemil çıkıyor, ben soyup bir güzel yıkıyorum küvette. Ben de giriyorum üstümle başımla. Kendine geliyor, utandığını biliyorum. Başını göğsüme dayıyorum.

-Canım kızım, hazinem, ben senin saçının teline değişmem bu dünyaları.

Ağlamaya başlıyor yine.

-Çok üzgünüm anne, çok utanıyorum, çok üzgünüm.

-Tamam, hadi biraz kendin yıkan, üzerini değiştir ve içeri gel. Hatice Teyzen soslu köfte yaptı.

Köfte lafını duyunca öğürüyor.

Kapıyı tam kapamadan çıkıyorum banyodan.

Ben de üzerimi değiştiriyorum ama aklım, kulağım banyoda. Su sesinin kesildiğini duyunca yanına gidiyorum.

Yemek istemediğini, çok utandığını, içeri gitmek istemediğini söylüyor yalvaran gözlerle. Odasına geçiyoruz, biz banyodayken Hatice Hanım odayı toplamış ve çarşafları da değiştirmiş. Mis gibi sabun kokuyor. Yatağa girince kokunun rahatsız ettiğini, midesinin bulandığını söylüyor. Gidip kendi yastığımı getiriyorum. Küçükken yaptığımız gibi saçlarını kurutmamı isteyip istemediğini soruyorum. Yüzünün ifadesinden istediğini anlıyorum. Ben fönü alıp gelene kadar o da pijamalarını giyiyor. Yastığı kucağıma alıp yatırıyorum Ada'yı ve fönü açıp saçlarını severek kurutmaya başlıyorum. Daha saçları tam kurumadan uyuyor. Saçlarını iyice kurutup, öpüp, koklayıp üzerini örtüp, kapıyı tam kapatmadan çıkıyorum odasından.

Hatice Hanım koridorda,

-Merak edilecek bir şey yok Hatice Hanım. Ergen işte, biraz korkuttu beni. Koridorun ışığını açık bırakalım bu gece. Aç karnına yattı, kalkıp bir şeyler yemek isteyebilir gece takılıp bir de düşmesin.

-Ben bir sandviç yapar bırakırım tezgâha. Size de köfte ısıtayım mı? Emre'yle Cemil Bey yediler.

Canım bir lokma bile yutmak istemiyor kızım bu haldeyken.

-Yarın yesem Hatice Hanım?

Anlıyor halimi.

Cemil salonda, dosyalara gömülmüş tez okuyor. Yanına oturuyorum, hiç konuşmadan. Kâğıtları kenara bırakıp, sarılıp göğsüne bastırıyor beni.

-Leyla, yaşı çok uygun bu tip davranışlara, merak edilecek bir şey yok, daha dikkatli oluruz bundan sonra.

-Gittikleri çöplüğü bir görseydin Cemil. Böyle ailelerin, böyle bir özel okulda okuyan çocukların burayı bilmeleri çok acayip geliyor bana. Yarın hem suç duyurusu yapacağım hem de okulla konuşacağım.

-Okul ne yapsın, “çocuğunuza sahip çıkın o zaman” derlerse ne diyeceksin?

-Haklısın, sahip çıkamadık... Beni bırakma diye ağlıyordu, o kadar dokundu ki.

-Gayri ihtiyari demiştir.

-Cemil annemi anlatacağım Ada'ya, ne dersin?

-Seni çok üzmecekse anlatabilirsin bence.

-Belki neden bazen annelikte başarısız olduğumu anlar o zaman.

-Bence başarısız değilsin, her kadının süper annelik duygusu olacak diye de bir kural yok. Senin önceliklerin farklı Leyla, bu önceliklerini seçmende evet bunun da bir etkisi olmuş olabilir. Ama bunun arkasına sığınma. Önemli olan sevgini koşulsuz gösterebilmek, samimi olmak. İçindeki o kocaman kalbi görmelerini, görmemizi engelleme Leyla.

Boğazım düğümleniyor. Kendimi bırakmamak için gözlerimi açmıyorum. Kısa bir süre sonra içim geçiyor.

-Leyla, güzelim hadi seni yatırayım ben.

Ne kadar uyuduğumun farkında değilim. Cemil daha tez okuyacak gibi görünüyor. Ayağa kalkıyorum, kocamı öpüp koridora geçiyorum.

Ada'nın kapısından bakıyorum, küçük yastığına gömülmüş. Saçlarını yüzünden çekiyorum, derin derin uyuyor.

Yatağa yattığımda kafam kazan gibi bir ilaç içsem mi diye başucumdaki lambayı yakıyorum. Çekmeceyi açıyorum ilaç kutusu boş. Ne zaman bitirdim bu uyku ilaçlarını diye düşünürken su bardağımın da boş olduğunu görüyorum. Kalkıp almaya da çok üşeniyorum. Tam ışığı kapatacakken sanki eski parfüm şişesinin üzerindeki kadın bana bakıyor gibi geliyor. Elime alıp yakından bakıyorum, koklayıp ışığı kapatıyorum.

*Mumlar söner
Melekler uyur çocuklarla
Bizim oralarda
Geceleri yıldızlar göz kırpar
Sırayla
Öperler alnımdan
Nenemden sonra başucumda beklerler.*

*Alevler aydınlatıyorsa evini
Uyuma sakın der nenem
Kapama gözlerini
Ama
Hani geceleri çocuklar yataklarından çıkmazdı...*

-ADAAAAA!!!!.....

Çığlık çığlığa uyanıp, koşarak odasına gidiyorum. Cemil de yataktan fırlıyor feryadıyla. Ada yüzüstü yatıyor yatağında, bir kolu yerde, neredeyse yataktan düştü düşecek. Düzeltmek için yanına gidince ağzından bir sıvı aktığını görüyorum. Başucunda benim uyku ilaçlarımdan bir tane görünce çığlık çığlığa bağırmaya başlıyorum.

-Ada uyan kızım, ne yaptın Ada, Cemil bir şey yap.

Cemil Ada'yı uyandırmaya çalışıyor, nefesine, nabzına bakıyor.

Tir tir titriyorum, çocuğum öldü mü? "Ada nasıl yaptın kızım bunu? Ada uyan kurban olayım Ada.."

Cemil kapıda ne yapacağını bilemeden bekleyen Hatice Hanım'a dönüyor.

-Hatice Hanım, 12 numara Ali İhsan Bey'i uyandır.

-Leyla kalk yerden çabuk telefonu getir, kendine gel Ada nefes alıyor!

Uykulu gözlerle kapıda, dudaklarını titreten Emre'ye hemen odasına gitmesini ablasının iyi olduğunu söylüyor.

Cemil ambulans çağırana kadar Ali İhsan Bey geliyor. Bu eve ilk taşındığımız günden beri çok sevdiğimiz komşumuz, nöroşirurji profesörü Ali İhsan Bey, elinde çantası, boynunda stetoskobu, üzerinde pijamaları ve kabarmış saçları ile imdadımıza koşuyor. Onu görünce rahatlıyorum, dizlerimin bağı, gözümün yaşı çözülüyor.

-Cemil, Leyla'yı çıkar odadan.

Biz koridora çıkıyoruz. Emre geliyor aklıma. Odasına koşuyorum. Hatice Hanım kucağına almış saçlarını okşayarak bir türkü söylüyor kulağına.

Başıyla bana git işareti yapıyor. Kapıyı çekip ikisini yalnız bırakıyorum odada.

Ali İhsan Bey odadan çıkıyor. Çok kısa bir süre sonra am-

bulansın sesini duyuyoruz. Daha da rahatlıyorum.

-Zehirlenmiş olabilir. Alkol kokusu da aldım, içki mi içmişti?

Olanları anlatıyorum. Eliyle kabaran saçlarını düzeltiyor.

-Daha önce denedi mi?

Ağlamaya başlıyorum tekrar. "Kendini öldürmeyi mi?"

-Hayır, Ali İhsan Abi, sadece son günlerde biraz gergindi. İçkiyi bile nasıl içti anlam veremedik.

-İlaçtan kaç tane içtiği önemli, kusması iyi olmuş ama nabızı düşük. Midesi yıkanır, serum takviyesi ile düzelir. Ama sonrası çok önemli, çok iyi takibi yapılmalı. Şimdi sırası değil, yarın ikinizi de hastanede görmek istiyorum. Leyla toparlan kızım. Hadi üstünü başını değiştir, bu gece yanında kalacaksın.

Biraz kendime geliyorum.

Ali İhsan Bey, ambulans doktoruna kendini tanıttıktan sonra üniversitenin acil servisine götürülmesini istiyor, Cemil'e de kendisinin de acile haber vereceğini orada bir doktorun bizi karşılayacağını söylüyor.

Ada biraz kendine gelir gibi oluyor, doktor kaç tane ilaç aldığını sorunca ağlamaya başlıyor yine. Allahım sen benim aklıma mukayyet ol! Ambulansa eli elimde biniyoruz. Bana dönüp "bırakma" diyor ve yine kendinden geçiyor.

Ada'nın acil servise gelmesi, midesinin yıkanması, serum bağlanması o kadar çabuk oluyor ki odaya geçtiğimizde sadece 35 dakika geçtiğini fark ediyorum. Bir ömür gibi gelen 35 dakika. Acilde bizi karşılayan Doktor, Hoca'nın olayın rapora özellikle zehirlenme olarak geçirilmesini tembihlediğini söylüyor. Adli vakaya dönüşmeyeceği için seviniyorum.

Herhâlde 24 saattir acilde olduğu anlaşılan doktora sarılmak gelse de içimden elini iki elimle sıkıyorum. Geçmiş olsun deyip her doktorun yüzünde olan o ilahi gülümseme

ile çıkıyor. Ya da o anda bana öyle geliyor.

Kızım ile yalnız kalıyorum odada. Odada bulunan tek sandalyeyi başucunun yanına, olabildiğince yakınına çekip oturuyorum. Ameliyat önlüğü ile yaşımdan büyük gösteriyor Ada.

Dışarıdan sürekli ambulans sesleri geliyor. Bir saat önceki halimizi düşünüyorum. Şu andaki durumun tam tersini de yaşıyor olabilirdik. Ada'yı son kez görüyor olabilirdim, kızımı burada tek başına bırakmak zorunda kalabilirdim. Gözlerimden yaşlar süzülüyor. O sırada Cemil giriyor içeri. Önce eğilip kızını öpüyor. Sonra da beni.

-Leyla çok perişan gözüktüyorsun. Yarın öğlene kadar çıkarmayacaklarını söylediler. Ali İhsan Ağabey başka testler de istemiş. Sen eve git, ben kalayım. Yarın öğlene kadar derdim yok benim.

-Yok Cemil, hiç bir yere gitmem ben. Kızımı bırakmayacağım, söz verdim. Ben kalayım sabah gelersin, hem Emre de çok merak etmiştir. Yarın çıkmamıza yakın gelersin, hocaya da birlikte uğrarız.

Elleriyle yüzümü tutuyor. Gözlerinin, nefesinin, varlığının ne kadar güven verdiğini düşünüyorum.

Montunu çıkartıp sandalyeye asıyor.

-Gece üşürsün, üstüne bir şey almadan çıkmışsın. Yarın sabah görüşürüz o zaman.

Öyle sıkı sarılıyorum ki kalbinin atışını göğsümde hissediyorum ve şükrediyorum.

Eğilip başımı kızımın yastığına koyuyorum.

Ne kadar zaman geçtiğinin farkında değilim ama saçımdaki el ile uyanıyorum.

Ada, sağına yan yatmış, bir eli kendi başının altında diğer eli ile de benim saçlarımı seviyor. Bu anın hiç bozulmamasını istiyorum, gözlerimi tekrar kapatıyorum ama birkaç sani-

ye sonra hastanede olduğumuz aklıma geliyor.

-Uyandın mı tatlım?

“Sen de uyandın mı?” diye soruyor gülerek. O gülüşüne canımı verebileceğimi düşünüyorum.

-İçim geçmiş vallahi Ada, iyi misin kızım?

-Anne... Ben intihara falan kalkışmadım. Gerçekten!

Gözleri doluyor.

-Tamam kızım, tamam.

-Anne gerçekten, siz içerdeydiniz, ben uyandım ve başım acayıp ağrıyordu. Kalktım, senin başın ağrıdığında aldığın ilaçların başucunda durduğunu biliyordum...

-Eeee...

-Anne zaten kutuda üç tane vardı.

-Üçünü de mi yuttun Ada?

-Yok anne vallahi bir tane yuttum, bir iki dakika sonra kusunca zaten ilaç çıktı. Ben de bir tane daha içtim, üçüncü de o arada yere mi düştü ne...

-Yoksa içecektin onu da.

-Yok artık deli miyim anne?

İkimiz birden bu lafın üzerine kendimizi tutamayıp gülmeye başlıyoruz.

-Ada biz seni hiç dövmedik, dövse miydik acaba?

Ada bir yandan kahkahalarla gülüyor bir yandan da boğazını tutuyor.

-Anne hortum mu soktular boğazıma?

-Ne bileyim kızım, bilmek de istemiyorum. Biz kapıda bekledik babanla.

-Anne çok özür dilerim, çok.

-Tamam kızım.

-Gerçekten çok üzgünüm anne ve çok utanıyorum.

-Bir daha yapma olur mu?

-Yapmam anne.

-Senin beni bırakmana dayanamam Ada.

-Bırakmam elbette anne, böyle konuşma ne olur.

“Annemin bırakmasına dayandım bu yaşıma kadar, senin bırakmana dayanamam kızım...” Ellerini öpüyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. Beni ilk defa böyle gördüğü için şaşkın, ne yapacağını bilemiyor. Büyük bir insan edasıyla sırtımı sıvazlıyor.

-Asla bırakmam ben seni anne, asla.

Bir an yüzüne bakıyorum. Doğru zaman mı bilmiyorum ama bunu bu an kızım ile paylaşmam gerektiğini iliklerime kadar hissediyorum.

-Ada, annem beni bebekken bıraktı.

Konuşmamın imkânı yok, sanki yıllardır içimde kopan fırtınaların dalgaları, rüzgârları, şimşekleri, depremleri gözlerimden yaş olarak çıkıyor. Korktuğunu hissediyorum kocaman göz bebeklerinden. Elini alıp, kalbimin üzerine koyuyorum. Sıcaklığı sakinleştiriyor beni. Sesi çıkmıyor, ne yapacağını bilemez durumda yatakta dimdik oturuyor çocuk.

Derin bir nefes alıp, kendimi odanın içindeki tuvalete atıp yüzüme biraz su serpiyorum. Geri geldiğimde Ada aynı pozisyonda ve şaşkın duruyor.

-Benim babam aslında amcam kızım.

Hiç bir şey anlamadı elbette bu cümleden Ada, bölmeye de korkuyor.

-Yani, benim gerçek babam, aslında baba dediğim kişinin yani amcamın kardeşi imiş Ada. Ben doğduktan çok kısa sonra kan davası yüzünden başka aşiretten biri tarafından evinin önünde öldürülmüş. Bir süre annemin yas tutmasını beklemişler. Sonra babamın küçük erkek kardeşi ile evlenmesini emir buyurmuş dedem. Annem de bir gece beni beşikte bırakmış ve kaçmış.

Beni de yengem ve amcam büyüttü Ada. Yengeme sadece zorunlu kaldığım zamanlarda anne dedim ama amcam gerçekten bana babalık etti.

-Vay be hikâyeye bak... Çok afedersin anne ama bu korkunç bir şey.

-Yaşamak zorunda kalınca o kadar da korkunç değil kızım.

Bu sırada uzun boylu ve toplu bir hemşire odaya giriyor.

-Küçük hanım, ne o bir de ayağa kalksaydın bari. Yat bakalım çabuk. Yatmazsan çıkamazsın bak yarın. Şu serumu değiştireyim.

Ada hem şaşkınlıktan hem de hemşireden fırçayı yiyince yatağın içine kayıp örtüyü burnuna kadar çekiyor. Hemşire odadan çıkar çıkmaz tekrar dikiliyor yatakta.

-Peki, anneni aramadın mı hiç, belki mecbur kalmıştır. Anneannem yaşıyor mu acaba?

-Ay Ada, anneanne falan deme!

-Tamam anne ya. Peki adı ne?

-Rahime, yaşayıp yaşamadığını dahi bilmiyorum. Ben üniversitedeyken bir kere beni aradı.

-Eeeeeee?

-Bir daha aramamasını söyledim, benim annem var dedim.

Ne zaman büyüdün Ada sen. Ben senin büyümeni nasıl kaçırdım be güzel kızım.

-Kötü olmuş anne.

-Ada hadi, hemşire hanım tekrar gelir de seni böyle görürse fena olur. Biraz uymaya çalış kızım. Sonra nasıl olsa konuşacak bir sürü vaktimiz var. Ama sakın Emre'ye söyleme, o bunları anlamak için daha çok küçük.

Başını sallıyor, yüzünde o olgun, anaç kadın edasıyla.

-Son bir şey anne; şimdi görmek ister misin, hayattaysa tabi?

-Bilmem ki Ada, yabancı bir kadın, ne hissedebilirim ki görünce. Bilmiyorum kızım...

-Anne, ben seni asla bırakmayacağım.

-Ben de seni kızım... Ha bu arada sayemde meyhanedeki arkadaşlarını polis amcaları eve bıraktı. Unutmadan söyleyeyim de...

Gözleri kocaman ve yüzü kıpkırmızı bir şekilde, konuyu değiştirmek için uydurduğumu düşünüyor.

-Yok canım!!!

-Evet, o gruptan kimse seninle konuşmayacak herhalde, böyle bir annen olduğu için. O birahane sahibini de perişan edeceğim. Şimdiden söyleyeyim.

-Ya annneeeee ya.

-Hadi yat çabuk bu konuyu da unuttuğumu sanma.

Örtüyü yüzüne çekiyor.

Açıp bir güzel öpüyorum, güzel yüzünü.

-Benim şapşal kızım.

-Ben de seni seviyorum anne.

Kalkıp ışığı kapatıyorum.

Sağa sola dönmek istiyor ama kolundaki serum engel oluyor. Biraz debelendikten sonra uyuyor.

Ben ise annemi görmeyi isteyip istemeyeceğimi düşünüyorum. Yabancı birinin hayatıma girmesini istemiyorum ki! Bunun düşüncesi bile huzursuz ediyor beni.

Bu konuyu da düşünmek istemiyorum. Yarınki işleri düşünüyorum, toplantıları ertelemem gerekiyor derken patlamada ölenler geliyor aklıma, hatta belki de bu hastanede olanlar. Acılar aslında ne kadar yakın, ne kadar hayatın bir parçası. Bize dokunduğunda farkına varmak ne kadar üzücü. Dünyada tek kandıramadığımız kendimizken, üzüntüden kaçmak, yerine herhangi bir şeyi koymaya çalışmak ne büyük ve boş bir çaba.

Ada'ya bakıyorum. Şükrediyorum çocuklarımın biri yanımda uykuda diğeri de kendi yatağında.

Aklıma yine o cümle düşüyor ve içimi sızlatıyor.

"Hani geceleri çocuklar yataklarından çıkmazdı..."

Tüylerim diken diken oluyor. Bu rüyaların benimle bir şekilde alakalı olduğunu biliyorum, hissediyorum.

Çözmem lazım bunu, her ne ise...

Sabahın ilk ışıkları ile bizim hemşire hızla içeriye giriyor. Ada da, ben de yerimizden zıplıyoruz. Hemşire Hanım için gün belli ki bizden önce başlamış.

-Günaydın hanımlar,

Eğilip Ada'nın kulağına;

"Birazdan çıkabilirsin", diyor bana da göz kırparak, serumu çıkartıyor kolundan. Ada ne olduğunu bile anlamıyor.

Dizi filmlerdeki hemşireler gibi diye düşünüyorum, demek ki bizde de varmış.

Hemşire Hanımın hemen ardından Cemil giriyor içeri, bizim sabah mahmuru ama keyifli halimizi görünce, dışarıya eliyle işaret ediyor, Emre ve Hatice Hanım da içeri giriyorlar. Emre o kısa ve tombul cüssesi ile iki adımda ablasının yatağına atıyor kendisini. Dünyanın en güzel manzarasını izliyoruz şu anda. Ablasına yaptığı skorları anlatıyor hararetle bir şekilde. Ada da gayet şaşırmış gibi yapıp kardeşini dinliyor. Hatice Hanım kapının hemen içinde duruyor, yanına gidiyorum. Yüzünden ne kadar çok merak ettiği, uykusuz kaldığı belli, sarılıveriyorum. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladığında kendini odadan zor atıyor koridora. Cemille birbirimize bakıyoruz. Gözlerinde sevgi, merhamet, aşk, gurur görüyorum. Gözlerinde dünyayı görüyorum.

Hepimiz bu hastaneden bir an önce çıkıp evimize gitmek istiyoruz ama Cemil ile birlikte Ali İhsan Bey'i görmemiz

gerektiği aklıma geliyor. Hocanın sekreterinden müsait zamanını öğrenip geleceğimi söyleyip odadan çıkıyorum. Hatice Hanım kapıdaki üçlü sandalyede, sanki kucağında en değerli şeyini saklıyor gibi çantasına yapışmış oturuyor.

“Hadi içeri gir, çocuklar seni soruyor” deyince, yüzü gülüyor ve odaya giriyor.

Cebimde titreyen telefonu hissedince sesi yine kapalı bıraktığımı hatırlıyorum. Hayatımda ilk defa işi unuttum bugün, arayan Sibel.

-Leyla Hanım günaydın.

-Sibelcim günaydın.

-Biraz gecikince sizi merak ettim de.

-Haklısın, dün Ada zehirlendi, geceyi hastanede geçirdik. Şu anda iyi merak etme. Acil bir şey var mı? Yoksa dünkü gibi yapalım. Öğleden sonra evde olacağım.

-Birkaç acil aranması gereken kişi var. Uygun olduğunuzda bana mesaj gönderin konferans yaptırayım. Diğer konuları mail atıyorum. Çok geçmiş olsun Leyla Hanım, çok geçmiş olsun.

-Sağ ol Sibel, konuşuruz.

Koridordaki kalabalık ve ilaç kokusu başımı döndürüyor. İnsanların yüzlerindeki kaygıları, acıları, umutları, beklemenin çaresizliğini görüyorum. Bir an önce evime gitmek istiyorum, adımlarım hızlanıyor.

-Merhaba, ben Leyla Acaroğlu, siz Belkıs Hanım mısınız?

-Buyurun benim.

-Ali İhsan Hoca ile görüşecektik, ben Ada'nın annesiyim. Raporunun gelmiş olması lazım size.

Önünde yığınla duran dosyalara çok ciddi bir ifade ile göz atıyor:

-Siz komşusu olan hanım mısınız?

-Evet, dün akşam kızım zehirlendi, midesi yıkandı. Hoca da hastaneden çıkmadan babasıyla beni görmek istedi.

Kaşlarını kaldırmadan, şüphe ile bakıyor yüzüme. Sonra bakışını masada duran randevu defterine çeviriyor.

“10:00’da viziti biter, 10:30’da Orhan Bey gelecek”, diye neredeyse ağzının içinden konuşarak bana dönüyor;

-Leyla Hanım siz de 10:30 gibi gelerseniz araya alırım sizi.

Yüzündeki o kızgın ifadenin yerini sevimli bir ev kadını ifadesi alıyor. İçim rahatlıyor. Teşekkür edip ayrılıyorum odadan. Etrafıma çok da bakmadan hızla Ada’nın odasına gidiyorum.

Ada giyinmiş, saçlarını atkuyruğu yapmış, yüzü, aldığı serumdan herhalde uzun zamandır olmadığı kadar sağlıklı gözüküyor. Beni görünce hepsi ayaklanıyor.

-Anne gidiyoruz muyuz?

-Babanla Ali İhsan Amca’na uğramamız lazım Ada, 10:30 gibi gelin dedi sekreteri. Senin de akşam bir çiçek alıp, evlerine uğraman lazım.

Suratı buruşuyor.

-Kapıdan uğrayıp bir teşekkür etmen lazım Ada.

-Tamam.

Koca kız ama hâlâ çocuk diye içimden geçiriyorum.

Hatice Hanım hariç hepimizin elinde birer akıllı telefon kendi işimize dalıyoruz hastane koridorunda önümüzden hayatlar akarken.

Ali İhsan Hocanın odasının kapısında Belkıs Hanım bizi karşılıyor.

-“Hocamın viziti bitmedi daha, sizi de şöyle alayım” diyerek bize, odanın önünde bekleme alanındaki boş iki sandalyeyi gösteriyor. Tek sandalyede bir kişi daha oturuyor. Elinde kalınca bir dosya var. Kır, gür saçları alnına dökülmüş,

okuma gözlüğü üzerinden bize bakarak “günaydın” diyor.

O an kalbimin ağzımdan çıkacağını hissediyorum. O mavi gözler... Olabilir mi?

Nasıl olabilir...

İmkânı var mı?

Böyle bir tesadüf...

Derken gözlüklerini çıkartıyor ve şaşkınlıktan donakalmış yüzme bakıyor birkaç saniye.

-Leyla?

-Orhan?

Bu birbirini hatırlamaya çalışma anı Cemil'in de dikkatini çekiyor.

Ayağa kalkıyoruz, yirmi küsur yıldan sonra ilk defa elini tutuyorum. Eskisi gibi sımsıkı el sıkıyor. Aynı şekilde cevap veriyorum. Cemil'i tanıştırıyorum.

“Yeşil parka olmayınca hemen tanıyamadım” diyorum gülerek, gerginliği biraz azaltmaya çalışarak.

“Çook uzun yıllar oldu Leyla o parkayı çıkaralı üzerimden. Ama sen hiç değişmemişsin, daha hoş bir hanım olmuşsun” diyor. Tarzının ve ses tonunun hiç değişmediğini daha da etkileyici olduğunu düşünüyorum.

Boyu kısalmış, o gür saçları neredeyse beyaz olmuş, kareli gömleği, kadife pantolonu ve boynunda asılı gözlüğü ile eski öğrenci lideri ile yakından uzaktan bir alakası kalmamış. Ama o gözler, o mavi gözler aynı...

-Hayırdır, Ali İhsan Hoca'ya pek de hayırlı bir iş için gelinmez.

Cemil kendisinin de burada olduğunu göstermek ister gibi bir eli cebinde konuşmaya dâhil oluyor.

-Kızımız dün gece zehirlendi. Ali İhsan Bey de bizim üst komşumuz sağ olsun gece çok yardımı oldu. Biz teşekkür geldik. Siz?

O mavi gözleri iyice buğuluyor, ifadesindeki acı daha da belirginleşiyor.

“Yeğenim Manolya’ya kısa bir süre önce çok başarılı bir ameliyat yaptı. Yeniden doğduk...” diyor gülümseyerek ama yüzünün çizgilerinde hâlâ derin bir acı var. Ve ekliyor,

-Diğer yeğenim Deniz de, malum patlamada çok ağır yaralandı. Şimdi onun ameliyatları var, yeniden normal hayata karışabilmesi için epey bir süre gerekecek. Onun durumu ile ilgili bir şey danışacağım hocaya.

Cemil’in yanında geçen günkü gergin mailleşmemizden bahsetmiyor bile.

Nefesimin kesildiği gibi, sesim de çıkmıyor, yüreğim sıkışıyor. Oysa birçok şey var sormak istediğim.

Bu sırada Ali İhsan Bey giriyor içeriye, saçları geriye yapıştırılmış, jilet gibi ütülü beyaz önlüğü ile çok daha genç gözüküyor gözüme. Hepimizi tek tek selamlıyor ve elimizi sıkıyor.

Orhan’a dönerek,

-Orhan Bey, kısa bir görüşmem olacak, sizi azıcık bekletsem de Deniz’in raporlarına öyle baksak?

-Elbette Hocam, Belkıs Hanım bana bir çay ısmarlar bu arada belki.

Belkıs Hanım’ın ağzı kulaklarında, Orhan’ı kendi masasına buyur ediyor.

Hiç konuşamamış olmanın rahatsızlığıyla Ali İhsan Bey’in odasına Cemil ile giriyoruz.

Hocayı, ilaçları Ada’nın sadece başının ağrısını geçirmek için içtiğine ikna etmek biraz zamanımızı alsa da sonunda ikna olmuş gibi gözüküyor. En babacan tavrı ile Ada’yı mutlaka bir psikolog ile görüştürmemiz gerektiğini üzerine basa basa söylüyor. Hatta şimdi, bir psikolog hanımdan randevu aldığını, çıkmadan görüştürmemizi, böylece kendi içinin de

rahat edeceğini söylüyor. Odasından çıkarken, “hayat zaten pamuk ipliğine bağlı, bizler yani anne-babalar bu pamuk ipliğini sağlamlaştırmakla sorumluyuz çocuklar. Bu da parayla pulla olmaz. Bu sadece sevgiyle, birlikle, beraberlikle olur. Siz birbirinize ve hayata sarılırken ne çocuklarınıza sarılmayı ihmal edin ne de çok sarılıp havasız bırakın. Arada sıra da bizim kapımızı çalmayı da ihmal etmeyin, mutlaka bir akşam bekliyoruz.” diyor.

İki elimle tuttuğum elini öpüyorum sonra da iki yanağını. Orhan, sekreter hanımla sohbeti koyulaştırmış, kapının açılması ile ayağa kalkıyor. İlk önce Cemil, sonra ben elini sıkıyorum. Cemil ilerliyor.

-Seni gördüğüme memnun oldum Orhan, vaktin varsa konuşmak isterim.

-Deniz, 3. Kat 307’de, orada olacağım, vaktin varsa uğrarsan sevinirim Leyla.

Cemil bu sırada Belkıs Hanım’dan psikoloğun adını, oda numarasını alıyor.

Konuşması bitince bize bakmasından rahatsız oluyorum. Kızımızın yanına birlikte çıkıyoruz.

-Adacım, çok kısa bir görüşme olacak. Ali İhsan Amcan çok ısrar etti. Sadece bir sohbet. Hoşuna gideceğini düşünüyorum.

İstemeye istemeye de olsa Ada, psikolog ile konuşmayı kabul ediyor. Cemil derse yetişeceğini söyleyerek, Emre’yi ve Hatice Hanım’ı da alıp hastaneden ayrılıyor.

Ada’nın biraz tadı kaçsa da, Sekreter Hanım’ın verdiği oda numarasına doğru konuşmadan ilerliyoruz. Kapıyı çok genç ve çok sevimli bir hanım açıyor. Ben adımımı atmadan, “biz birazcık sohbet edelim kız kıza Ada’yla” diyerek beni kapının dışında bırakıyor.

Kısacık bir süre duruyorum kapalı kapının önünde.

Ürkek ve çekingen adımlarla 3. Kat, 307'ye doğru yürüyorum. Bir yandan da, en son ne zaman heyecanlandım diye kendi kendimi sorguladığıma inanamıyorum. Şu son iki günde epey bir süre yetecek kadar heyecan hissettim zaten diye düşünürken, bomboş bir koridorda 307'nin önünde buluyorum kendimi. Bir an tereddüt etsem de çalıyorum kapıyı. İçeriden boğuk bir ses geliyor, ne dediğini pek anlayamıyorum. Kapıda sağıma soluma bakıyorum, içim sıkılıyor, geri dönüp kaçmak geliyor içimden.

Kapıyı usulca açıp giriyorum.

İçeride, başı ve kolları tamamen sargılı, her yanı yastıklarla kaplı bir yatakta hafif dik oturan biri var ve başka kimse de yok. Pişman oluyorum. Bir şey söylüyor ama duyamıyorum. Yanına yaklaşıyorum, kısık bir sesle merhaba diyor. Yüzü tamamen yanmış, aslında yüzü yok. Ama gözleri olağanüstü bakıyor. Burnunun bir kısmı yok, dudakları da. Ellerinin de üzerindeki deriler soyulmuş, sağ elinde daha belirgin, derisi kahve pembe damalı gibi. O elinde kocaman bir tığ ve kucağında rengârenk yünle, ipler, kurdeleler var. Şaşkınlığımın farkına varıyor, yanında kocaman sarı bir kartonda bir gülün surat var. Tıgı bırakıp onu kaldırıyor bana ve “şu anda size gülümsüyorum” diyor, kısık ve hareketsiz bir ses tonuyla.

“Gözlerinden belli oluyor Deniz” diyorum.

Bir yandan alt dudağımı ısıriyorum.

Yatağının yanında duran rengârenk yünlerden örülmüş, tepesinden de rengârenk kalın şeritler çıkan bir şapkayı gösteriyor.

“Kanser tedavisi gören çocuklara örüyordum, ama benim de ihtiyacım olacak artık” diyor, sağ eliyle kendi başını göstererek. Başı sarılı ama saçlarının bundan sonra olmayacağını tahmin etmek zor değil.

-Şahane olmuş diyorum.

O sırada Orhan odaya giriyor. Geleceğimi beklemediğini anlıyorum şaşkınlığından.

-Tanışmışsınız.

“Tanıştık sayılır” diyorum Deniz’e dönüp. “Denizcim ben amcanın çok eski arkadaşım, biraz önce karşılaştık biz de” diyorum.

Tekrar gülen suratı kaldırıyor, ben de gülüyorum. Elim gayri ihtiyarı koluna gidiyor ama canını acıttığımı düşünerek elimi sanki elektriğe değmiş gibi çekiyorum.

“Çok hissetmiyorum merak etmeyin” diyor.

Tir tir titrediğimi anlayan Orhan, eliyle kapıyı işaret ediyor;

-Gel biraz konuşalım Leyla.

Deniz’e dönüp, gülerek el sallayıp “görüşürüz” diyorum. O da el sallıyor, yavaşça, elini kaldırabildiği kadar.

Kapının önüne çıktığımız anda çözülüyor. Ağlamamın bitmesi bekliyor Orhan. Biraz sakinleştiğimde;

-Ne çok şey değişti hayatlarımızda ve her an değişiyor Leyla. O mesaj için kusura bakma, televizyonda, basın toplantısını izlerken tanıdım seni, sonra büronuzu aradım. Elbette ulaşamadım, asistanın verdi mail adresini. Sinirliyken aramak, yazmamak gerektiğini bilirim oysa. Hâkim olamadım kendime kusura bakma. Senden gelen de güzel bir tokat oldu bu arada. O zaman anladım hiç değişmediğini Leyla.

- Nasıl değişmedim Orhan, düzene göre öyle bir değiştim ki ben, sen çok haklıydın, vicdanımı, duygularımı, arzularımı paket yapıp kaldırdım ben yüklüğe. Ama zaten burada başka türlü ayakta kalamazsın, kalamadım ben.

-Güzel bir aile kurmuşsun ama.

-Evet, başıma gelen en güzel şey. Sen? Ne zaman geldin? Neredeydin?

- Çok uzun zaman geledim Leyla, dünyanın en sosyal demokrat, en özgür ülkesinde sürgünde olmak, o yüklüğe sıkışıp kalmak gibi bir şey işte. Çok kısa bir süre sonra o özgürlük cenneti senin mezarın oluyor. Çok değişik hisler işte. Benim de güzel bir ailem var, iki kızım, karım bir de yeğenim Ali ile güzel bir aileyiz. Deniz'in kardeşi Manolya ağır bir beyin ameliyatı geçirdi, patlamanın olduğu günün ertesi.

-Nasıl yani, Deniz?

-Uzun hikâye Leyla, sonra anlatırım. Ameliyattan önceki gece Ali'yi havaalanında karşılamaya gittiğinde, maalesef otoparkta oldu olan...

-Manolya?

-Ameliyatı çok iyi geçti, birkaç gün önce o da evine çıktı. Kayınvalidesi bakıyor şimdi ona.

-Deniz'e de sen mi bakıyorsun?

-Babası yani kardeşim Osman ile bakıyoruz. Deniz'in daha birçok ameliyat olması gerekiyor, belli ki uzun yıllar sürecektir tedavisi. Yurt dışına götüreceğim, estetik ameliyatlara için. Bugün de yurt dışında yapılacak olan operasyonlarla ilgili Ali İhsan Hoca'nın fikrini almak istedim. Çok uzun yıllardır Manolya'nın doktoru kendisi. Anlayacağın tüm aile yıllar sonra toplandık bu vesile ile. Bir şer bizi bir araya getirdi yani.

Şaşkınlık içinde dinlerken saate bakmaya unuttuğumu fark ediyorum ve yarım saatten fazla geçtiğini görünce Ada'yı almam gerektiğini söyleyip fırlıyorum 3. kattan.

Duygularım karmakarışık, ne düşüneceğimi ne hissedeceğimi bilemeden kafam uyuşmuş bir şekilde psikoloğun odasının önüne geliyorum. Ada'nın henüz çıkmadığını görünce içim ferahlıyor. Kapının önündeki sandalyede biraz soluklanıyorum. Saate tekrar bakıyorum 35 dakika olduğunu fark ediyorum. Merakım zaman geçtikçe artıyor. 45. dakikada

kapı açılıyor. Deniz ve psikolog hanım birbirlerine sarılarak, sanki yıllardır tanışıyorlarmış gibi, kapıda vedalaşıyorlar. Hayret içinde onları izlerken Ada yine geleceğini söylüyor ve çok teşekkür ederek, hoplaya zıplaya yanıma geliyor.

Ne konuştunuz diye sormak için ölüyorum ama kendimi tutuyorum, sormuyorum.

Gözümün içine bakıyor.

-Çok güzel konuştuk anne, çok tatlı bir kadın. O da benim gibiymiş benim yaşımda, ne yapacağını bilemediği için saçmalayıp duruyormuş. Sonra birkaç arkadaşıyla kendilerinden küçük, fakir öğrencilere ders çalıştırmaya başlamışlar. Sonra da psikolog olmaya karar vermiş. Ben de psikoloji okuyacağım anne.

-Çok güzel olur, sevindim Ada.

Aklıma bir fikir geliyor ve Ada'yı alıp 3. kata çıkıyorum, hazır başlamışken hayatın gerçekleri ile tanışmasını istiyorum.

-Ada, seni bir arkadaşımın yeğeni ile tanıştıracam. Adı Deniz... Havaalanındaki patlamada çok ciddi yaralanmış maalesef, ailesi canı kurtulduğu için çok mutlu ama hazırlıklı ol görüntüsü çok...

Gözlerim doluyor, o "kötü" kelimesi, boğazımda düğüm lenip kalıyor çıkamıyor bir türlü ağzımdan.

Kapıyı çalıyoruz, Orhan açıyor.

-Deniz'le Ada'yı tanıştırmak istedim Orhan?

Hiç tereddüt etmeden bizi buyur ediyor.

Ada, Deniz'i görünce sarsıldığını hiç belli etmiyor ama Deniz'in yatağına doğru ilerlerken elimi tutuyor, eli soğuk ve nemli.

Deniz kısık sesiyle merhaba diyor ve hemen gülen yüzü kaldırıyor havaya. Ada elimi bıraktığı gibi Deniz'in yanına gidiyor ve hiç birimizin soramayacağı soruları sormaya

başlıyor. Kaç yaşındasın, canın acıdı mı, bomba olduğunu anladın mı, nasıl çıktın, arabada olmasaydın ne olurdu, yürüyebiliyor musun, saçın çıkacak mı? Müdahale edeceğimi anlayan Orhan kolumdan tutuyor. “Hadi kızları yalnız bırakalım azıcık” diyor. Odadan çıkarken,

“Ada, Deniz Ablâ’nı yorma” diyorum.

Deniz gülen suratı kaldırıyor havaya biz çıkarken.

Kapının önünde yan yana otururken o kadar görülecek hesaplar varken biz havadan sudan, çocuklardan, Orhan’ın bahçesinden falan konuşuyoruz.

Çok büyümüş olduğumuzu hissediyorum.

Bana dönüp biraz bakıyor ve

“Yaşlandık be kızım” diyor.

Birbirimize sarılıyoruz, önemli bir dostu kavuşmuş olmanın huzurunu hissediyorum. Telefonlarımızı alıp, veriyoruz. “Mutlaka görüşelim” diyoruz. “Ben hadi demezsem bu kız çıkmayacak” diyerek odaya giriyorum tekrar.

-Hadi geveze Ada, Deniz Ablan bayılacak birazdan ama seni tekrar görmek isterse geliriz yine.

Ada, Deniz’i öpmemesi gerektiğini anlamış gibi kulağına eğilip bir şey fısıldıyor ve öpücük gönderiyor. Deniz de olmayan ağzı ile...

-Anne biz görüşeceğiz Deniz Ablâ’yla, bir projemiz var.

Maymun iştahlı kızımın tutamayacağı sözleri vermesinden korkarak ben de vedalaşıyorum Deniz’le.

Dışarı çıkar çıkmaz, Ada’ya ne oluyor gibi bakıyorum.

-Anne ben de kanserli çocuklara tiyatro oynayacağım. Hatta okulda tiyatro kuracağım. Birkaç haftaya Deniz Ablâ’nın sargıları azalınca daha rahat hareket edebilecek hem.

Şaşkınlığım kesin olarak halimden tavrımdan belli oluyor. Orhan da bizi izliyor sevecen bakışlarla.

-Gurur duy kızınla Leyla. Senin kızından da böyle yürekli bir davranış beklenir zaten. Ada, seyirci kabul edecek misiniz?

-Konuşmadık ama çocukların anneleri falan da olacaksa... Doktorlar izin verirse Orhan Amca bence kabul edebiliriz.

-Tamam, biz de ailecek geliriz. Deniz'in kız kardeşinin kayınvalidesi düzenli olarak çocuklara pasta, kurabiye yapıp getiriyor zaten.

"Annem de yapar" diyor ama biraz tereddütlü yüzüme bakıyor.

"Hatice Teyzene söylersin Ada, o kadar da değil" diyorum gülerек. "Hayır canım o daha güzel yapıyor da o yüzden."

Hepimiz gülüyoruz, kapıda öpüşüp ayrılıyoruz.

Kızım, taksiye doğru yürürken, bir gün içinde hayatın bize neler sunduğuna, ilk önce bir iki tokat atıp sonra da sırtımızı sıvazladığına şükrediyorum. Kızımın elini sımsıkı tutuyorum.

Akşam yemeğimizi beş kişi yiyoruz. En son ne zaman bu masada beş kişi olduk hatırlamıyorum. Hatice Hanım, biraz daha yememiz için ısrar ediyor. Onu kırmayan tek kişi Emre. Ada nefes almadan projesinden bahsediyor. Kızımın bir gecede büyüdüğünü görüyorum. Cemil de ilgiyle, değişik fikirlerle destekliyor onu. Yüzünde kızına duyduğu gururu görüyorum.

Hiç beklemediğim anda Emre de oyunda olmak istediğini söylüyor. Ada başta burun kıvrırsa da masanın altından ayağına değmemle tamam diyor. Bir an kanserli çocuklarla bir araya gelmek için çok küçük olduğunu düşünüyorum. Ve Deniz'i o halde görmekten korkabileceğini... Kızıyorum kendime, kendisi de o çocukların yerinde olabilirdi veya da ablası, Deniz'in yerinde de ben veya babası.

Göz kapaklarıma yenik düştüğümü çocukların kıkırdaşmalarından anlıyorum. Emre yüzümün tabağa yapıştığını söyleyerek kahkahalar atıyor, tepinerek. Etrafa daha da mas-kara olmamak için kalkıyorum sofradan.

-Emre, Hatice Teyzene yardım et sofrayı kaldırırken.

O, gülmesinin intikamını almak için söylediğimi düşünüyor ama Hatice Teyzesinin dün gecedan uykusuz olduğunu, yardım ederse ikimizin de çok sevineceğimizi söylüyorum. İkna oluyor, kıvırcık kafasını sallıyor.

Bembeyaz çarşafların arasına gömüldüğümde sırtımın ne kadar ağrımış olduğunu anlıyorum. Ve ruhumun da bir o kadar hafıflediğini. Başucumdaki ışığı kapamadan eski parfüm şişesini alıyorum elime. Biliyorum rüyalarımın sebebi bu eski, ufak parfüm şişesi, eminim. Bu koku, bir şey hatırlatıyor bana, hatırlatmak istiyor. Bunu çözeceğim. Yarın Ayten Hanım'ı aramalıyım...

Duvardaki çatlaklar..

Gece yattığımda burnumu dayayıp soğuğu hissettiğim, sonra parmağımla takip ettiğim çatlaklar.

Gözlerimi kapadığımda nenemim anlattığı masallardaki çiçeklerle bezeli bahçelere gittiğim yollar var aralarında.

Aralarında melekler var, geceleri üzerimi örten.

Annem gibi bakan gözleri var ve tülden kanatları.

Kirden kararmış kuzum elimde, diğer elim nenemde.

Hani geceleri hele de soğuksa çocuklar çıkmazdı yollara.

Burnumda bu sefer tüm gecenin soğuğu var, donmuş yüzüm, ellerim.

*Kınalı kuzum!
Yok elimde
Yüzüm ısınıyor, tuzlu bir tat var ağzımda.
Ağlanacak zaman değil diyor nenem.
Yeni melekler seni bekliyor, korkma.
Ya benimkiler?
Onlar başka çocukların artık diyor.
Kolum acıyor, eli elimde koşmaya çalışırken.
Bırakmasın da elimi.
Ağlamam ben söz.
Melekler ağlarsa ardımdan, özlerlerse.
Diğerleri de beni sever mi nene?
Ya orada melekler yoksa nene?
Davullar mı çalıyor ardımızdan, yoksa ayak sesleri mi
duyduğum.
Bu gece kırmızı çatılar ardımızda kalıyor.
Atların nefesi aydınlatıyor geceyi.*

Hani geceleri çocuklar yataklarından çıkmazdı...

-Leyla, Leyla, Leylaaaaa... Ada ışığı aç ve su getir.

Cemil'in sesini duyuyorum, hatta beni sarstığını da hissediyorum ama uyanamıyorum bir türlü. Sanki üzerinde kalın kumaşlı bir çadır var ve ben içinden çıkmak için debeleniyorum, kollarımla, bacaklarımla yırtmaya çalışıyorum. Kızımın ve kocamın yüzlerini görüyorum silik silik, hareketlerini seçemiyorum. Kumaşın ağırlığı altında eziliyorum, sanki göğsümde bir el var bastırıyor beni yatağa. Şu başımı bir oynatabilsem uyanacağım ama kımıldayamıyorum. Ellerim, ayaklarım sanki yok, dirseklerim, dizlerim karıncalanıyor. Kasıklarım yatağa gömülmüş, artık hiç kımıldayamıyorum.

Nefesim, nefesim kesiliyor, sanki hava bitiyor. Nefes alma-ya çalıştıkça ciğerlerim de gömülüyor. Git gide ufalıyorum, kayboluyorum derinlere doğru.

Buz gibi suyun başımdan aşağıya akmasıyla, çok büyük bir nefesle uyanıyorum. Bir an nerede olduğumu, uyanıp uyanmadığımı anlayamıyorum, kımıldayıp kımıldayamadığımı da. Cemil'in beni dirseklerimin üzerinden kavrayarak ayakta tutmaya çalıştığını fark ediyorum. Onunla birlikte duştayım, ben gecelikliyim onun üzerinde gömlek ve kot var. Uyandığımı anlıyorum.

-Leyla ne oluyor? Yine o rüyayı mı gördün, çok korkut-tun bizi.

Kapıda Ada'nın korkmuş ve tedirgin bakışını görüyorum.

-Çok yorgundum, resmen karabasan gördüm. Beni bıra-kın da sıcak bir duş alayım. Dondum.

İkisini de gönderiyorum banyodan, soyunup suyu önce ılık, sonra sıcak yapıyorum. Nefesimi toparlamam epey bir zaman alıyor.

Artık eminim, o kokunun bu rüyalara sebep olduğunu. Birinin bana bir şey anlatmaya çalıştığına eminim, kim ne dersin desin. Evet birinin, huzura kavuşmamış bir ruhun, bilmiyorum aslında böyle şeylerle ilgilenmem ve inanmam da, ama bana bir şey anlatmaya çalıştığını biliyorum. Ayten Hanım neden kaldırıp atmadı bu eski püskü şeyleri, niye saklamış babam bu parfüm şişesini, hem de bizim aileye hiç uygun olmayan bir şeyi...

Bornozuma sarılıp çıkıyorum banyodan. Cemil de ıslak-larını çıkarmış pijamasını giymiş beni bekliyor. Başucum-dan parfüm şişesini alıyorum.

-İşte bu, bunun yüzünden bu kâbuslar. Cemil bu şeyi ne zaman koklasam aynı rüyayı görüyorum.

Cemil pek renk vermemeye çalışsa da, ne kadar daha saç-

malayabileceğim konusunda endişeli bir yüz ifadesi ile izliyor beni. Aklıma kutudaki fotoğraf geliyor, şimdiye kadar nasıl akıl edemediğime şaşıyorum. Koşarak portmantoya gidip, üst dolaba kaldırdığım kutuyu alıyorum. Koşarak odaya geri geliyorum. Cemil bıraktığım pozisyonda oturuyor yatağın ayakucunda. Kutuyu hızla açıp, içindeki fotoğrafı çıkartıyorum. Evet ya, ta kendisi, rüyamdaki kız bu kız...

-Cemil inan bana bu işte bir şey var. Ama bunu çözeceğim. Cemil'in yüzündeki ifade artık iyice belirginleşiyor.

-Leyla, beni korkutuyorsun. İstersen bir psikoloğa ya da psikiyatriste gidelim.

- Yok, ben yarın Ayten Hanım'a gideceğim.

Benim için gerçekten endişelendiğini anlıyorum.

Parfüm şişesini de içine koyup kutuyu portmantoya geri götürüyorum.

Odaya döndüğümde Cemil'i aynı ifade ile yatağın içinde buluyorum.

"Korkma, artık bu rüyaları görmeyeceğim, biliyorum" diyorum.

Emin halim kocamı iyice endişelendirse de beni çok iyi tanıyor, sarılıp uymaktan başka çare olmadığını biliyor.

Ben ise korkuyorum, öğreneceklerimden korkuyorum.

Cemil'in sıcaklığına sığınarak uykuya dalıyorum.

Günlerin, gecelerin, ayların hatta hayatımın uykusunu almış şekilde uyanıveriyorum alarm çalmadan. Kimseyi uyan-dırmamak için ayağımın ucuna basarak hazırlanıp kutumu da alıp çıkıyorum evden.

Arabada yan koltuğa koyup bakıyorum sanki canlı gibi. Değişik bir his var içimde, içim içime sığmıyor, umutluyum. Bir an önce işe gidip acil işleri halledip, Ayten Hanımı ziyarete gitmeyi planlıyorum.

Ofisimizin bulunduğu binanın önündeki medya ordusunun bu kadar kısa zamanda ilgisini başka tarafa yönlendireceğini ben bile tahmin edemezdim. Binanın önünde arabayı valeye bırakıp, kutuyu yanıma alıp giriyorum içeriye. Sanki ona bir şey olacakmış gibi.

Daha üç gün önce polislerin, özel koruma ordusunun önlem aldığı bina eski haline dönmüş. Bu tarafta her şey normale dönmüş de ya ölenlerin aileleri ya da asla eskisi gibi olamayacaklar? Ya Deniz...

Ofise girer girmez, günaydınlaşmalar, hâl hatır sormalar, kazanılan zaferin gururunun hissedildiğı bakışlarla gün hızla akmaya başlıyor. Benim aklımda ise Deniz'in yanmış elinde tuttuğı gülen surat var.

Saatler geçtikçe gözüm kutuya daha çok takılır oluyor.

Birkaç saat içinde kendimi arabada, sağ koltukta kutuyla, Ayten Hanım'ın evine doğru yola çıkmış buluyorum. Arayıp haber vermeyi atladığımı fark ediyorum, sonra da aslında aramak istemediğimi düşünüyorum. Nedenini bilmiyorum.

Evin önünde rahatça park yeri buluyorum. Kutuyu koltuğumun altına alıp apartmanın bahçesine giriyorum. Evin perdeleri açık, evde olduğunu tahmin ediyorum. Ben daha apartmanın giriş kapısındaiken zile basmadan kapı açılıyor.

Yukarı çıktığımda Ayten Hanım her zaman ki gibi evinin kapısını ardına kadar açarak beni içeriye buyur ediyor. Üstünden başından sanki bir yere gidecek gibi hissediyorum. "Seni bekliyordum" diyor. Bu beni biraz tedirgin ediyor elbette ama yanaklarından öpüp salona geçiyorum.

Tedirginliğimi çok güzel anlıyor. Ben daha ağzımı açmadan;

-Leylacığım, babandan kalan eşyalar içinden neden bunları sana verdiğimi merak edeceğini ve geleceğini biliyordum. Ama biraz daha erken bekliyordum seni. Herkes iyi

mi evde?

-İyiler Ayten Hanım, sağ olun. İşler pek yoğun bu sıralar da bir türlü fırsat bulamadım.

“Anlıyorum” ifadesi ile tebessüm ediyor, başını sallayarak.

Karşılıklı bir süre susuyoruz. Benim başlamamı bekliyor belki de nereden başlayacağımı merak ediyor.

-Ayten Hanım, evet aslında bu kutu için geldim. Ama başta pek de önemsemedim içindekileri, ne yapacağınızı bilemediğinizi düşündüm, malum benden başka kimse ile de pek yakın değilsiniz ailede, ama sonra...

-Sonra?

-Ben rüyalar görmeye başladım Ayten Hanım, yani uyu-
madan ne zaman şu parfüm şişesini elime alsam benzer rü-
yalar, hatta kâbuslar görmeye başladım.

Gerçekten şaşıyor.

-Allah Allah...

-Rüyamda küçük bir kız çocuğu evi, yurdu ile ailesi ile ilgili bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Ama çok hüzünlü bir ses tonuyla, istemeden bir gece vakti, bir yerden ayrıldıklarını anlatıyor. Dün gece en ağırını gördüm, hatta karaba-san gibiydi. Fark ettim ki sizin bana verdikleriniz arasındaki fotoğraftaki küçük kız rüyamda. Ayten Hanım bu küçük kız kim Allah aşkına?

Hırkasının cebinden çıkardığı kenarı işli, kumaş mendille zarif bir şekilde nemli gözlerini siliyor.

-Leylacığım o küçük kız senin babaannen, Leyla Hanım. Affet beni kızım, ben aslında merak edip ertesi gün geleceğini ve hayatın ile ilgili en son benim bildiğim, benden sonra da ilelebet sır olarak kalacak bir olayı sana anlatmanın doğru olacağını düşünmüştüm. Eğer bunları hiç merak etmez kaldırıp atarsan da bu konulara çoktan kendini kapamışsın, öğrenmek de istemezsin diye düşünmüştüm. Ama içimden bir

ses de merak edeceğini söylüyordu. Keşke baştan anlatsaydım da bu kadar sıkıntı yaratmış olmasaydım yavrucuğum.

Ağlamaya devam etmesi beni hem üzüyor hem de merakımı iyice arttırıyor.

-Ayten Hanım, siz en iyisi baştan anlatın bana. Dinlemeye ve öğrenmeye hazırım ben.

İçeride çarpan bir kapının sesi ile irkiliyoruz.

Kalkıp mutfığa gidiyor, balkon kapısını kapatıyor. Dönüşte elinde gümüş tepsi içinde Royal Albert fincanlarında çay ve bir tabak kurabiye getiriyor. Küçük bir sehpayı yanıma getirip, kumaş peçete ile çayımı bırakıyor, ardından da kurabiyeleri. Sessizce izliyorum zarif hareketlerini, heyecan içindeyim oysa.

Yerine oturup derin bir nefes alıyor.

-Leylacığım, babanın yani gerçek babanın sen daha çok küçükken öldürüldüğünü ve seni yengenle, amcanın büyüttüğünü biliyorum. Amcan, biz evlendikten çok kısa bir süre sonra anlattı bana bunları. Ben, senin diğer çocuklarından farklı olduğunu hatta onun da sana farklı davrandığının farkındaydım. Amcan, seni diğer çocuklarından hiçbir zaman ayırmadı, hatta bence annesine benzediğin için de, farklı bir yerde tuttu. Vefatından iki gece önce bana ileride annesinden kalan ne varsa sana vermemi ve gerçekleri anlatmamı istedi.

Yavrucuğum, gerçek babanın çok genç yaşta vefatından sonra biliyorsun deden, anneni küçük amcanla evlendirmek istemiş. Annen de kabul etmemiş, epey bir direnmiş o küçük yaşında. Evde çok sıkıntılı günler yaşatmışlar annene, kaba kuvvet göstermeye başlamışlar, hatta seni öldürmekle tehdit etmişler. Amcan, eğer babaannen, anneni kaçırmaya ikna etmeseymiş senin de başına çok kötü şeylerin gelmiş olacağını anlatırdı hep.

Çayından bir yudum alıyor. Nefes almadan dinliyorum. Bana da çayımdan içmemi işaret ediyor. Bir yudum da ben alıyorum. Bir annenin çocuğundan zorla koparılması, ikna edilmesi nasıl olabilir aklım havsalam almıyor. Ya da bir annenin ikna olmasını...

-Leylacığım, babaannen Rus İhtilali'nden çok kısa süre önce Çarlığa bağlı aristokrat bir ailede doğmuş ama yanlış hatırlamıyorsam 4-5 yaşındayken savaşta ailece kıyıma uğramışlar. Büyükannesi de torununu alıp sınırı geçip, sizin oralara sığınmış. Bir süre sonra yaşlılıktan büyükanne vefat edince, dedenin ailesi bu güzel, açık tenli, sarı saçlı kızı alıp büyüttmüşler, Ama dilini, dinini, adını değiştirerek. Aslında Leyla Hanım'ın ismi Lena imiş. Daha sonra da ağabey olarak gördüğü dedene eş yapmışlar. Güzel kızım, amcan, annesinin hayatta gördüğü en bedbaht kadın olduğunu söylediler. Hiç yüzü gülmeyen kadıncağız, ortanca oğlu öldürülünce de iyice hayata küsmüş. Fakat o dönem ne yapmış ne etmiş senin aileden koparılmaman gerektiğine, ne olursa olsun bu ailede daha güvende olacağına, aksi takdirde kendisi gibi asla mutlu olamayacağına ikna etmiş anneni. Başkalarına kölelik edeceğine, kendi kanına etsin daha iyi olur diye annenin başının etini yemiş, çıkartma çocuğu yatağından, yolda ya hastalıktan ölür ya da birileri kıyar canına diye söylemiş durmuş.

Leyla Hanım, hayatı boyunca, toprağından uzakta yaşamak zorunda bıraktığı için büyükannesine kızgınlığını hep içinde taşımış. Hatta amcanın dediğine göre de annene yol gösterip, para vermiş. İleride de ne zaman isterse seni göstereceğine, sık sık senden haber getireceğine yemin etmiş. Gel gör ki çok kısa bir süre sonra oğlunun yasını tutarken bir gece namazda secdeden kalkamamış. Amcan, biliyorsun çok geniş yürekli, modern bir insandı, annene, annesine çok

üzülürdü, vicdanı hep rahatsızdı. Ama aileye karşı gelebilecek kadar cesur değildi.

Annesi öldüğünde, bohçasında bulunanları gizlice alıp saklamış. Hatta annesinin o parfümü nereden, nasıl aldığını bilmiyordu ama hiçbir zaman kullanamadığını anlatırdı. Belki o da gizli gizli koklardı, ülkesinden gelen esansı, dilini bile bilmediği kutsal kitabına bakar dururdu Leyla Hanım.

Leylacığım belki kıızıyorsun, niye bunları şimdi anlatıyorsun diye. Ama amcan, yanlış bir duruma müdahale edip daha da yanlış hale getirmekten hep korktu. Senin beyaz teninin, zarafetinin, aklının, ince zevkinin annesinden geçtiğini düşünürdü, anacığının adı adında yaşasın istiyordu. Senin başarılarınla hep gurur duydu evladım.

Oturduğum koltukta ellerim kucağında tırnak kenarlarımla oynuyorum. Gözyaşlarımı artık tutmaya mecalim yok, başımı kaldırıncı göz göze geliyorum. Mavi gözlerinden yaşlar ip ip akıyor. Ben de benimkileri bırakıyorum. Bir süre ağlıyoruz, en sessiz halimizle. Bana içeriden kendinkine benzer bir mendil getiriyor. Üzerinde amcamın ve kendi isminin baş harfleri işli. Amcamın yani babamın bu kadını neden çok sevdiğini şimdi çok daha iyi anlıyorum.

Yanıma oturup elimi iki elinin arasına aldığı an omzuna başımı dayayıp uzun uzun ağlıyorum...

Kapıda, biraz daha oturmam için ısrar ediyor. Hatta “ağladığın çok belli, şimdi çocuklar merak eder, endişelenirler” diyor. Hemen eve gitmeyeceğimi, azıcık yalnız kalmak istediğimi söylüyorum. “Merak etmeyin” diyorum, “yine geleceğim ama şu anda ne hissettiğimi bilmiyorum, şaşkıyım” diyorum.

“Anlattığınız için size minnettarım” diyorum.

Endişeli gözlerle arkamdan bakıyor.

Ben ise sadece arabama binip gitmek istiyorum.

Kutuyu Ayten Hanım'da bıraktığımı fark ediyorum ama içimden de yeri orası diye geçiriyorum.

Sahil yoluna çıkmamla kendimi fenerde bulmam bir oluyor.

Kafam o kadar karışık ve dalgınım ki, nasıl geldiğimi hatırlamıyorum bile. Arabadan çıkıp biraz yürüyorum. Taşlarda yürümek zor olduğundan gözüme kestirdiğim ilk büyük taşa oturuyorum. Denizden gelen serinlik ve iyot kokusu zihnimi biraz temizliyor.

Beni bırakmayıp direnseydi şu anda hayatım nasıl olurdu acaba? Daha mı mutlu olurdum yoksa daha mı mutsuz? Kim kimin kaderini değiştirebilir ki? Ah zavallı babaannem, huzur içinde yat ben böyle iyiyim. Ben seni affediyorum...

Annemi? Bilmiyorum, hiç bilmiyorum, bilmiyorum.

Elli yıl sonra tanışabilir miyiz? Gerek var mı bunca çabaya, belli ki o da, eğer hayattaysa tabi, kendi hayatını yaşıyor, alışmıştır bile. Belki de bir sürü çocuğu olmuştur. Benim adımları bile unutmuştur belki.

Kimseyi tedirgin etmeye, heyecanlandırmaya gerek yok. Böyle yazılmışsa kaderimiz yaşayacağız gideceğiz sonuna kadar. Kafam o kadar yorgun ki herhangi bir çabaya girebilecek bir durumum yok zaten.

Zavallı Lena, demek asil bir kanla doğup sonra da bir aşirette devam etmek zorunda kaldın hayatına. Ben nasıl üzerine yapışan bu aşiret giysisini söküp atmak için uğraştımsa, sen de sana biçilen bu dar giysi içinde ömrünü tükettin demek.

Çok haklısın babaanne, "*Hani çocuklar yataklarından çıkmazdı...*" derken, çocuklar evlerinden çıkartılmamalı. Ama annesiz bırakılabilirler mi?

Fenerden ayrılırken, hayatımın sonuna kadar eksik bir tarafımın olacağını bilerek, kafamdaki sorulara tek tek cevap arayacağımı artık kabullenerek, bana çizilmiş olan yolda, sevdiklerimle birlikte, acele etmeden devam edeceğimi geçiriyorum gönlümden.

Dalgalar yine feneri dövüyor.

Bu da onun kaderi diye içimden geçiriyorum.

Fenere dönüp gülümseyerek son kez bakıyorum.

Arabama biniyorum ve ev yolunu hiçbir zaman bugünkü kadar sevmediğimi fark ediyorum.

Ada kapıyı açıyor.

-Anne ağladın mı?

-Yok, kızım niye ağlayayım, başım ağrıyor da gözlerim ondan şiş.

Sarılıyoruz, koklaya koklaya öpüyorum kızımı.

-İlaç vereyim mi bir iki tane?

-Ay Ada çok komiksin! Emre nerede?

-Mutfakta anne.

Bir yandan gülerken, bir yanda da içimden, “yine yemekten önce bir şeyler yiyorsa kızacağım” diye geçirerek mutfak kapısına gidiyorum. Tezgâhın yanına oturmuş bir şey ayıkladığını görüyorum. Yaklaşınca anlıyorum ki teyzesine yardım ediyor, fasulye ayıklıyorlar.

Beni görür görmez, “sevindin mi?” diye soruyor.

“Çok sevindim” diye cevap verip sarılıyorum. Kulağına eğilip “senin gibi bir çocuğum olduğu için zaten hep seviniyorum” diyorum.

Ada koridorda bile cep telefonu ile mesaj yazarak yürüyor ve sonunda kapıya çarpıyor.

-Ada bırak şunu ya, önünü görmüyorsun, geldiğimden beri elinde.

-Deniz Ablayla yazıyoruz anne.

-İyi de otur da yaz kızım. Nasılmış?

-İyiyim diyor, iki hafta içinde biz oyun hazırlıklarımızı tamamlayacağız ama o kararını vermiş, “bensiz oynayacaksınız” diyor.

Şaşıyorum, Ada’nın motivasyonunun bozulmamasını istiyorum, hayatında ilk defa başkaları için bir şey yapacak. Bunu becerirse devam edeceğine inanıyorum.

-Niyeymiş?

-“Çocuklar yüzümü görünce korkacaklar, sizin oyununuzdan da keyif almayacaklar” diyor.

-Adacım, haklı aslında. Hem ağrısının da çok olduğunu düşünüyorum.

-Anne haklı da, o olmadan nasıl olacak, yani nasıl güle oynaya oynayacağız?

-Adacım biraz düşün bir çare bulursun sen.

Yüzü düşüyor, odasına girip kapısını kapatıyor.

Mutfağa geri dönüp, geçen gecedен kalan şaraptan bir kadeh alıyorum. Yavaş adımlarla salona geçiyorum, camın önünde oturup sokağı seyrediyorum ayaklarımı kalorifere dayayarak. Sıcak hoşuma gidiyor.

Cemil park ediyor arabasını, her zamanki gibi milimetrik yanaşiyor. Elinde çantası ve kolunun altında dosyaları ile apartmana girerken camda beni görünce şaşıyor. Kaşlarını kaldırıp “ne oluyor?” der gibi bakıyor. Koşup kapı otomatına basıyorum. Kısa bir süre sonra kapıda beliriyor.

-Ne oldu Leyla?

-Ne, ne oldu?

-Yüzün? Ağladın mı sen?

Boynuna sarılıyorum ayakucumda yükselerek.

Kulağına fısıldıyorum;

-Parfümün sırrını öğrendim bugün.

Gözlerini kocaman açıyor;

-Eeee?

-Gece çocuklar yattıktan sonra anlatacağım.

-Kâbus yok mu yani bundan sonra?

-Yok canım...

-Tamam o zaman, bana da bir kadeh şarap koy, geliyorum.

Yatak odasına yürürken arkasından bakıyorum, bu adamı seviyorum ben. İyi ki benim kocam diye geçiriyorum içimden, iyi ki benim...

Bu akşam da sofraya beş kişi oturuyoruz.

Şükrediyorum.

Hep çoluk çocuk, kalabalık sofralarda olalım istiyorum.

Huzurlu bir uykudan, Ada'nın kapıda fısıltı halinde "an-neeeeeeeee" diye seslenmesiyle uyanıyorum. Fırlıyorum yataktan, kalbim ağzımdan fırlayacak gibi.

-Ne var Ada, ne oldu? Korktum kızım...

-Anne buldum çözüm, buldum.

-Tamam, mutfakta anlat millet uyanmasın sabahın köründe.

Mutfağa geçiyoruz, çıplak ayaklarla.

-Anne, oyunu kostümlü oynayacağız. Ali Baba'nın Çiftliği, hepimiz bir hayvan olacağız, yani birimizin kafasında horoz, diğerinde eşek maskesi falan olacak. Hele de bunları kar maskesi gibi yaparsak kimin kim olduğu belli olmaz. Deniz Ablaya da istediği kostümü yaparız... Ne dersin anne?

- Güzel fikir vallahi Ada, aferin kızım. Ama heyecanlanmadan Deniz Ablanla konuş. Onun rahatsız olmayacağı, ayrıca sargılarını, yaralarını etkilemeyecek şekilde olursa neden olmasın. Şimdi onu da uyandırma ama.

-Pek uyuyamadığını söyledi ama.

-Kızım, belki şimdi uyumuştur. Hadi bakalım sen de ya-

tağına, bir saat daha uyu. İşe erken gitmem lazım, giderken uyandırırım seni.

-Tamam anne.

-Ada

-Efendim anne.

-Seninle gurur duyuyorum kızım.

Odamıza sessizce giriyorum, Cemil sağa sola dönüyor ama tam uyanmıyor. Yorganı fazla oynatmadan giriyorum yatağa. İki dakika geçmeden yine Ada'nın kapıda "anneeeeeee" diye fısıldaması ile fırlıyorum.

-Ay Ada ne var kızım?

-İkna ettim anne, Deniz Abla olur dedi.

-Aferin kızım bu saatte!

Kıkır kıkır gülüyor karşımda.

-Tamam! Yürü kahvaltı hazırlayalım, Hatice Teyzen de şaşırırsın. Uyuyamayız artık zaten.

Güneş daha yeni doğuyor. Biz anne kız mutfaktayız. "Daha mutlu bir an var mıydı?" diye geçiriyorum içimden. Elbette vardı geçmişte! Ama şu an yaşamakta olduğumuz anın en değerlisi.

-Anne krep yapalım mı?

Birbirimize bakıyoruz bir iki saniye.

-Tableti getirsene tarifine bakayım.

"Tamam anne", diyor suratında komik bir ifadeyle salona giderken.

-Sibel, geçen gün ofise gelen Orhan Bey'in telefonunu verir misin, Orhan Halıcızade.

-Bağlayayım mı Leyla Hanım?

-Yok, ben ararım, teşekkür ederim.

Orhan'ın telefonunu bu sefer kaydediyorum telefonuma. Çalışıyor ama açılmıyor. Kısa bir süre sonra o beni arıyor.

-Leyla günaydın, Deniz'in doktoru gelmişti de aamadım.

-Nasıl?

-Çok ağır iyileşiyor, çok ağrısı var. Morali pek iyi değil aslında. Çok yol var önümüzde. Ada'ların haftaya oynayacakları oyun için heyecanlı, çocukların bölüm doktorları ile planlar yapıyor. İyi geldi ona.

-Aman çok sevindim. Bir haftadır evde beş kız prova yapıyorlar, Emre'yi de dekor yaptılar. Ben de kostümleri diktiriyorum. Orhan, seni aramamın sebeplerinden biri de Ada'nın Deniz'i yorabileceğini düşünüyorum. Lütfen sen müdahale et.

-Yok canım hiç öyle bir durum söz konusu değil. Deniz için çok önemli bir motivasyon oldu. Geçen hafta Ada ziyaretine geldi, ilk defa kendi isteği ile yataktan kalktı Deniz.

-Aaaa haberim olmadı.

-Benim söylediğimi söyleme o zaman.

-Yok söylemem elbette, kocaman kız aslında, biz ocuk muamelesi yapıyoruz.

İçimden annemin beni doğurduğu yaşta neredeyse diye geçiriyorum.

-Bu arada başka bir sorum daha var. Diğer kızların anneleri de oyunu izlemek, çocukların yanında olmak istiyorlar. Hatta bir tanesininki de bu hastanede doktor. "ok kalabalık olmadan gelirsiniz ben çocukların doktorları ile konuşurum", demiş. Sence bir sakıncası olur mu? Biz de hepimiz geleceğiz. Hatta Ali İhsan Bey'i de davet edecekmiş Ada.

-Çok güzel olur, bana kalırsa ne kadar kalabalık olursa o çocuklar için o kadar eğlenceli olur ama enfeksiyon riski olacağından maske takarız biz de.

-Doğru diyorsun.

-Bu arada Deniz, Manolya'yı da çağırdı. Ameliyattan sonra ilk defa evden çıkacak, kayınvalidesinde kalıyor.

-Annesi?

Derin bir nefes alıyor.

-Hayatta değil.

-Üzüldüm.

-Fakat eşinin annesi gerçekten annelik yapıyor kıza. Büyük ihtimalle onlar da üç kişi gelecekler.

-Tamam, o zaman konuşuruz yine. Haydi selamlar.

Telefonu kapatır kapatmaz, eski günler geliyor aklıma. O zamanlar aklıma gelir miydi ileride bir gün Orhan ile bu tip bir konuşma yapacağımız? Hayat işte, ne beklenmedik, ne umulmadık...

Telefonum biter bitmez kapımı tıklatan Sibel elinde kahve ile giriyor odaya.

-Teşekkür ederim.

-Afiyet olsun Leyla Hanım.

-Sibel haftaya Cumartesi bir işiniz yoksa Ada'ların tiyatro oyununa gelir misiniz Aslı ile?

Heyecanlandığını gözlerini kocaman açmasından anlıyorum.

-Aslında bir hastanede, kanserli çocuklara hazırladıkları bir şey.

-Çok isteriz Leyla Hanım, ne güzel akıl etmiş Ada.

Sormaya biraz çekiniyorum aslında bunca yıl gözümün önünde büyüyen bu kızın yaşını.

-Sibel, Aslı kaç oldu?

-16'sı bitecek iki ay sonra.

-Maşallah, Ada'dan altı ay büyük demek ki, hem tanışılar bu vesile ile.

-Çok seviniriz Leyla Hanım, sağ olun.

-Sonra adresi söylerim ben sana Sibel.

Yüzü aydınlanmış, gülen gözleri ile usulca kapıyı çekiyor.

Gerçekten inanamıyorum, genç kız olmuş benim çocuk

diye bahsettiğim kız. Demek ki Aslı, Sibel boşandığında 5-6 yaşındaydı.

Aklıma Ayten Hanım geliyor. Çeviriyorum telefonu, bir iki çalıştan sonra açılıyor.

Teklifime çok seviniyor ama Cuma sabahı yeğenlerinin yanına İngiltere'ye gidip biraz hava değişikliği yapacağını söylüyor. Ben de gideceğine seviniyorum, selam söylüyorum.

Gidiş saatini öğrenip, Sibel'den bizim şoförün Ayten Hanımı havaalanına bırakmasını istiyorum.

Koridordan gelen tıkırtılarla uyanıyorum.

Genellikle cumartesi, çocukları yataktan kazırız. Ama bugün büyük gün, demek ki kendiliklerinden uyanmış bizimkiler. Ada sesini ayarlayabilse de, Emre küçük sesle konuşmıyor. Sonunda Ada'nın da dayanamayıp Emre'ye "yavaş ol" diye bağırmasıyla Cemil de ben de ayaklanıyoruz.

Hatice Hanım kahvaltıyı hazırlamış. Kendi de sanki beş dakika sonra çıkacakmışız gibi. Kapıdaki portmantoda çantası ve yemekler kutular içinde hazır. Kutuları görünce ne kadar çok şey hazırladığını fark ediyorum.

-Olsun, bunlar bayatlamaz yarın da yerler, hemşireler de yer.

Bıraksak tüm hastaneye pasta, börek yapacak Hatice Teyzemiz.

-Sağ olasın, eline sağlık.

Ada, sürekli olarak Emre'ye hadi diyor. Müdahale etmezsem birazdan birisi kesin ağlayacak.

Ada odasından bağıyor;

-Emre hadi ya, Alara'nın annesi geldiğinde hazır olmazsan bizimle gelmiyorsun demektir. Annemlerle gelirsin sonra o zaman.

Anlıyorum ki Emre ne giyeceğine karar veremiyor, o yüz-

den de hala külot ve atletle, sadece çoraplarını giyebilmiş.

-Emrecim, yardım edeyim mi sana?

-Anne karar veremiyorum.

Yeni kotunu ve kareli gömleğini işaret ediyorum.

-Yok olmaz.

-Niye oğlum?

Şaşkın, telaşlı ve umutsuz bir ifade var yüzünde.

-Çok yeniler.

Boğazım düğümleniyor. Benim tatlım, vicdanlı çocuğum.

Gardırobundan, rengi solmuş bir kareli gömlek çıkartıyorum.

-Bunu giy, kotunun da yeni olduğu belli değil oğlum.

Hızla giyiniyor.

Bu duyarlılığını ömrü boyunca kaybetmemesini diliyorum içimden.

Ada'nın telefonuna mesaj gelmesi ile Hatice Teyzeleri, kутular, kostüm torbaları ile çıkmaya çalışıyorlar. Cemil tüm torbaları taşımayacaklarını anlıyor ve onlarla aşağıya iniyor. Hatice Hanım'ın da niye hazır beklediğini şimdi anlıyorum, çocukları yalnız bırakmamak için o da sabahın körü yola çıkıyor.

Camdan, Alara'nın annesini görüyorum arabada. Camı açıp teşekkür ediyorum, birkaç saat sonra görüşürüz diyorum. O sırada Cemil kostüm torbalarını arabanın bagajına yerleştirip arkalarından el sallıyor. Eve geldiğinde yıllardır ilk defa karı koca evde yalnız kahvaltı sofrasında olduğumuzu fark ediyoruz. Sessizlik ve koşturmaca olmadan içilen çaylar bir garip geliyor bana. Gülüşüyoruz, çocuklarsız eksik olduğumuzu biliyoruz ikimiz 'de.

Cemil, çayından kocaman bir yudum alıyor ve ayağa kalkıp elimi tutuyor.

-Hadi, bu kadar sessiz sakın bir evde bu kahvaltının tadı

tuzu yok, en iyisi başka türlü değ erlendirelim bunu.

Tereddüt etmeden yatak odamızın yolunu tutuyoruz.

Temmuz 2014, 1.hafta

Hastanenin kapısından el ele giriyoruz Cemil ile.

Biraz bekledikten sonra asansörle en üst kata, hocaların yemek yediğı kata  ıkıyoruz. Yemekhanenin yanındaki odanın kapısında bir hareket var. Usulca başımı uzatıyorum. İki anne daha gelmiş, uzun boylu bir genç merdivenle tavana balon asıyor ve Hatice Hanım da, çantası kucağında kapının hemen sağında bir sandalyede oturuyor. Herkesle selamlıyorum. Merdivendeki delikanlı da işini tam bitirmeden yanıma geliyor.

-Merhaba, ben Ali, siz Ada'nın annesisiniz değıl mi?

-Merhaba Ali, evet. Siz de Deniz'in kardeşisiniz.

-Evet, bu arada kostümler harika olmuş, sağı olun. Ben  ocuklar gelmeden şu balonları asayım yoksa bunlarla oynamaktan başka bir şey yapmazlar.

Ne hoş bir delikanlı, ne kadar sıcakkanlı diye içimden geçiriyorum. Belli ki o da hasta çocuklarla ilgilenmeye alışkın.

Kendi  ocuklarımı arıyor gözüm sadece Emre burada, Ali'ye yardım ediyor.

-Alara, Ada nerede?

-Deniz Abl'a'nın yanına gitti Leyla Teyze.

Yine şaşıırıyorum, bu kızın bu kadar rahat bu hastane-de dolaşır olmasına. Bir yandan da seviniyorum benim gibi olmamasına.

-Ali başka s s var mı asılacak?

-Size zahmet olmasın.

-Yok canım ne zahmeti, şunlar mı?

-Evet Leyla Abıa, sahnenin üzerine asabilir misiniz?

-Asarım.

Cemil de yardıma geliyor. Kısa bir süre sonra aklına bir şey geldiğini söyleyip çıkıyor.

-Ali, iyi olmuş mu bir bak?

-Gayet güzel, elinize sağlık.

Süsleme işi bitince genç bir doktor hanım içeri giriyor. Elinde ağzı açılmamış bir torba içinde maskeler var. Kapının önünde durup, dışarıdan gelenlere taktırmamızı rica ediyor. Ali de, oyun hazır olduğunda çocukları getirmesi için kendisine haber vereceğini söylüyor.

Birazdan Ada geliyor, hiç bizi görmeden “hadi kızlar giniyoruz” diyor. Kostümleri, kızları ve Emre’yi alıp çıkıyor.

Biz de konukların sandalyelerini salonun çevresine, çocuklarını ise ortaya yerleştiriyoruz. Yemekler için de yemekhaneden temiz örtü alıp, kapının hemen girişinde Hatice Hanımın oturduğu yerin yanında bulunan masayı hazırlıyoruz. İki anne ve Ali ile birlikte kapının önüne çıkıyoruz.

Birazdan Ali İhsan Bey ile Alara’nın annesini koridorda görüyoruz, ardından da psikolog hanım geliyor. Yanına gidip teşekkür ediyorum, o da bana teşekkür ediyor.

Çocukların gülüşmeleri geliyor yan odadan cıvıl cıvıl, ama Emre’nin sesi soluğu çıkmıyor. Kızlardan birisi “Ali Abiiii” diye en tiz sesiyle bağıyor. Ali “kostüm zamanı geldi” diyor yüzünü buruşturarak.

Kısa bir süre sonra Ali kavak ağacı kostümüyle, Emre de maki ağaç kostümüyle koridora çıkıyorlar. Emre bizleri görünce Ali’nin eline yapıyor, kostümünden pek memnun olmadığını anlıyorum. Gülmemek için dudaklarımı ısııyorum. Ali İhsan Bey arkadan “sakın!” diye fısıldıyor kulağıma.

Başımı diğer tarafa döndürdüğümde tekerlekli sandalyede bir çam ağacı görüyorum, elinde de gülen surat var. Sandalyesini de babası sürüyor. Telefona sarılıyorum, bu anlar o kadar değerli ki, diğer anneler de benim gibi fotoğraf çekiyor. Biraz önce gülmemek için dudaklarımı ısırırken, şimdi de ağlamamak için çabalıyorum. Diğer taraftan da kızlar kostümleri ile çıkıyorlar, kimin kim olduğu gerçekten belli değil. Hepsi Deniz'in tepesindeler, Deniz sanki hiç yaralı değilmiş ve her şey sadece dekormuş gibi görünüyor şu anda.

Ali yanıma geliyor, kavak ağacı haliyle gerçekten çok komik ve olduğundan daha uzun.

-Leyla Abla bir şey rica edebilir miyim?

“Elbette” diyorum sırtarak.

-Ben o güzel doktor hanıma haber vereceğimi söyledim ama bu kostümle biraz şey olacak. Yani sonrası için hiç şansım kalmayacak, anlatabiliyor muyum?

-Anladım Bay Kavak, ben şimdi gider haber veririm.

Elimdeki maske torbasını diğer annelerden birine bırakıp aşağıya inmek için asansöre gittiğimde Cemil elinde bir koca sepet çiçekle çıkıyor.

“Oyun sonrası oyunculara teşekkür etmek için, kapıdaki çingeneden toptan aldım” diyor gülerek.

“Harikasin” diyerek asansörle alt kata iniyorum.

Doktor hanımı koridorda sırtını kapıya dayamış bekliyor buluyorum. Oyunun hazır olduğunu söylüyorum. “İyi ki geldiniz, çocukları bir on dakika daha zapt etmemiz imkânsız” diyor. Cebinden 2 maske çıkartıp birini bana veriyor, diğerini de kendisi takıyor.

Arkasındaki kapıyı açınca gözlerime inanamıyorum, bir kısmı ayakta zıp zıp zıplayan, bir kısmı tekerlekli sandalyede, çoğu saçsız, kafalarında komik şapkalar ve bandanalar ile

çocuklar bekliyorlar bir salonda. Kedi yavruları gibi kıpır kıpırlar. Doktor Hanım, hemşireleri de çağırıyor. Küçükler önde, büyükler arkada sıraya giriyorlar, sandalyede olanları da hemşire ablaları götürüyor. Bu kadar kalabalık olabilecekleri aklıma hiç gelmemiştir, umarım Hatice Hanım'ın hazırladığı yiyecekler yeterli olur diye de endişeleniyorum. Tüm çocuklar çıkmışken bir tane kız çocuğunu hemşire ablası ikna etmeye çalışıyor. Niye ağladığını soruyorum. Artık iğne olmak istemediğini söylüyor. Yanına diz çöküyorum. “Benimle bir oyun izlemek ister misin?” diyorum. İçini çeke çeke başıyla “evet” diyor. Ben ayağa kalkmadan boynuma sarılıyor. Zayıf, narin bedenini dikkatlice kucağıma alıp kalıyorum ayağa. Diğerleri çoktan gittiği için ikimiz yalnız biniyoruz asansöre. Yorgun bedenini tamamen yaslıyor bana, başını da omzuna dayıyor.

-Benim adım Leyla.

“Benim ki de Gül” diyor.

Yüzüne bakıp gülüyorum, “böyle mi” diyorum. Gözleriyle “evet” der gibi o da bana gülüyor.

En üst kata gelmeden, daha asansörün kapısından bizimkilerin müziğine karışmış çocuk sesleri cınlıyor koridorda. Bir an maskemin düştüğünü fark ediyorum, boynumdan alıp tekrar ağzıma getiriyorum ve Gül'le birlikte içeriye giriyoruz. Salonda oturacak yer neredeyse kalmamış, ayakta da izleyiciler var. Cemil hemen yer veriyor. Gül kucağımda, usulca sandalyeye oturuyorum. “İyi misin?” diye fısıldıyorum kulağına, “evet” diyor. Daha önde oturmak isteyip istemediğini soruyorum. “Yok böyle iyi” diyor, başı göğsümde. Cemil'in elini omzumda hissetmek iyi geliyor.

Hemen yanımızda Orhan'lar var. Yanıma geliyor, Gül ile tanışıyor. Manolya'yı gösteriyor başımızla selamlaşıyoruz. Yanında kayınvalidesi, diğer yanında da kocası oturuyor.

Kayınvalidesinin elini tutması içimi ısıtıyor. Gül'ün elini tutuyorum ben de, ince uzun sarı, gri elini. Az ileride Sibel'i görüyorum, Aslı da başını uzatıp merhaba diyor. Aman Allah'ın ne kadar büyümüş, rüya gibi bir genç kız olmuş.

Gül'ün sesiyle irkiliyorum.

-Oje sürmez misin?

-Sürmem, sen?

-Bazen, annem sürer bana. Bu öğleden sonra gelecek annem, tanışmak ister misin?

-Çok isterim.

Tekrar başını yaslıyor göğsüme.

Müziğin sesi açılıyor, sahnede tüm ağaçlar yani Deniz, Ali ve Emre hazırlar. Bizim beşli de komik danslarla ve şarkılarla fırlıyorlar ortalığa. Çocuklar tam çocuk gibiler, hasta olduklarını unutuyorlar. Kahkahalar, çığlıklar tüm salonu kaplıyor. Bazıları kızlarla dans ediyor, hemşireler onları oturtmaya çalışıyor. Bazıları şaşkınlık içinde gerçek zannedip ürkek duruyor ama çok eğleniyorlar. Yarım saatin sonunda doktor hanım tedirgin olmaya başlarken bizimkiler de oyunu bitiyor.

-Gülcüğüm, çok kısa bir süre bu amcanın kucağına gitmek ister misin?

-O kim?

-Adı Cemil, benim kocam.

Pek gönüllü değil ama beni kırmak istemiyor.

-Olur.

Gül'ü Cemil'in kucağına bırakıyorum.

Annelerden biri, çiçekleri herkese dağıtıyor, sonra aklı-na kızlar geliyor. Kızların kostümlerini çıkarmaya hiç niyeti yok ama Ali ve Emre beş dakika sonra üzerlerini değiştirmiş olarak geliyorlar. Deniz'in yanına gidiyorum.

-Deniz, sana nasıl teşekkür edeceğiz biz?

Elini elimine üzerine koyuyor.

Ağızda maske olduğu için eğilip öpüyorum, pespembe derisini.

O çam ağacı kostümü içinde çok bunalmış olacağını tahmin ediyorum. Manolya yanıma geliyor kocasıyla, kendilerini tanıştıyorlar. Manolya'nın da saçları yeni yeni çıkmaya başlamış. Maskem yine düşüyor ağızımdan.

"Gözlerin... Gözlerin tıpkı amcanın gözleri" diyorum hayran hayran bakarak.

"Evet, ama maalesef sadece gözlerini almışım, huyunu Deniz almış" diyor.

Kocasının da elini sıkıyorum, adının Macit olduğunu söylüyor ama hiç konuşmuyor.

Babasının Deniz'i odasına götürmeye hazırlandığını görünce, Ada'ya sesleniyorum. Hepsi Deniz'in başına üşüşüyorlar onu asansöre kadar geçiriyorlar, alkışlar içinde odasına uğurlanıyor Deniz. Geri geldiğimde Gül'ü Cemil'in kucağında uyur buluyorum, hemşire ablalarından birisi yanımıza geliyor, yatağına götürmemizin iyi olacağını, çok yorulduğunu söylüyor. "Pasta yemez miydi acaba?" diyorum, hemşire bulantısının olabileceğini söyleyince vazgeçiyorum.

Kızları tek tek kutluyorum. Bizim ufaklık aç kurtlar gibi yemeklere saldırıyor. O kadar çok yemek var ki, bir an benim de aklım gidiyor. Çocuklar silip süpürüyor birçoğunu. Zaten bir kısmını da tabaklara koyup diğer bölümlere göndermeyi planlamıştık. Bu arada Hemşire ablaları, çocukları getirdiklerinden daha fazla zorlanıyorlar geri götürmek için. Gül'ü uyandırmadan alıyorum kucağıma tekrar. Tam kapıdan çıkarken Hatice Hanım ile Manolya'nın kayınvalidesinin kalan yiyecekleri tabaklara paylaştığını görüyorum.

-Elinize sağlık, çok teşekkürler.

İkisinin de yüzünde o şefkatli tatlı büyükanne ifadesi var.

-Sizin kızınız mı çocuğum?

-Yok, benimkiler şurada, Ada ve Emre.

-Maşallah maşallah, Allah bağışlasın çocuklarınızı, pek güzeller.

-Çok sağ olun, ben şu miniği yatağına bırakayım izninizle.

Yaşlı eliyle, Gül'ün omzumdan sarkan elini tutuyor bir an, ağzının içinde bir şeyler söyleyerek havaya üflüyor ve yavaşça bırakıyor. Arkamızdan "Allahım sen koru herkesin çocuğunu, sıhhatine kavuştur bu yavrucağı" dediğini duyuyorum.

"Âmin" diyorum yüreğimden ve asansöre yetişmek için hızla yürüyorum. Arkamdan Ali ve Aslı biniyorlar asansöre, ellerinde ikişer poşet var.

Gül'ü uyandırmamak için en kısık sesimle konuşuyorum.

-Aslı, inanamıyorum ne kadar büyüdüğüne, seni gördüğüme ne kadar sevindim.

-Ben de Leyla Hanım.

Yüzü kızarıyor, önüne bakıyor. Ali de sevgi ve hayranlıkla süzüyor bu güzel kızı.

-Ben bazı hediyeler hazırladım da evde.

Torbanın içini açıp gösteriyor. Bez bebekler, üzeri süslenmiş kalemler, mum boyalar, resimler, el yapımı defterler, örgüden bilezikler, kolyeler...

-Harika, sen mi yaptın tüm bunları?

-Evet, yapabildiğim kadar. Doktor Hanıma vereceğiz o dağıtsın diye, yanlış bir şey yapmak istemedim.

-Çok sevinecekler Aslı eminim, ne kadar iyisin.

Asansörün kapısı açılınca, dışarıdaki bir hemşireden doktor hanımı çağırmasını rica ediyoruz. Hemşire hemen Gül'ü kucığına alıyor.

Gül gözlerini aralıyor.

-Teşekkür ederim Leyla, çok eğlendim.

Benim üzülmemem için söylediğinin farkındayım.

-Bir şey değil Gül, seninle tanıştığımıza çok memnun oldum.

-Ben de, Cemil'e selam söyle.

Gülümseyerek içeriye gidiyor. Onu bir daha görebilir miyim diye düşünürken, doktor hanım geliyor yanımıza. Ali üzerini başını, saçını düzeltirken göz kırpıp, üçünü yalnız bırakıyorum.

Tekrar yukarıya çıktığımda ortalığın bir buçuk saat içinde bu hale gelmiş olabileceğine inanamıyorum. Kızların dışında Orhan, Cemil, kızların anneleri ve Sibel kalmış içeride, diğerleri gitmişler. Kalan herkes bir şey toplamaya çalışıyor.

Manolya'nın kayınvalidesinin yaptığı çikolatalı kekten bir tabak ayırdıklarını görünce seviniyorum ve bir sandalyeye oturup iştahla yiyorum. Emre yanıma geliyor. Bir çatal uzatıyorum. Eliyle karnını gösteriyor, diğer eliyle de üç yapıyor ve kaçıyor. İçimden, "bu çocuk asla kilo veremeyecek" diye düşünürken Sibel'e işaret ediyorum tabağı.

-Yedim Leyla Hanım, çok lezzetli gerçekten. Afiyet olsun. Ben teşekkür etmek istiyorum size. Çok mutlu olduk.

-Sibelcim asıl ben size teşekkür ederim. Kızın ne kadar güzel, bir o kadar da iyi kalpli bir genç kız olmuş. Çocuklar ne kadar mutlu olacaklar o hediyelere. Kızların görüşmelerini çok isterim Sibel.

-Çok sağ olun, ben de çok isterim elbette, çok isterim.

Tabaktaki pastayı son kırıntısına kadar bitiriyorum. İçimden bir dilim daha olsaydı diye geçiriyorum.

Orhan, Cemil, Ali, Hatice Hanım, Sibel, Aslı, Ada, Emre ve ben elimizde çöp torbaları ile salondan çıkıyoruz. Dönüp ışığı kapatıyorum. Camdan içeriye bir kıızıllık süzülüyor. Hastanenin en üst katında bir güne ancak bu kadar güzel veda edilebileceğini düşünüyorum.

Ofisin sabah sessizliğini seviyorum.

Birazdan insanların telaşlı, telaşsız şu kapıdan girip masalarına gitmelerini, otomatik kapının açılıp kapanma sesini, telefonların bir anda çalmaya başlamasını seviyorum...

Odamın kapısını kapatacağım ve bu sessizliğin yerini uğultulu bir sessizlik alacak birazdan. Kahvemi yudumlar-ken arkada akan giden anların anlamını bilmeden biz de akıp gideceğiz birlikte.

Farkında olmamanın aceleciliği ve kolaycılığı ile.

Geçip gittikten sonra anlamlar aramaya çalışmanın yor- gunluğu ile yola devam edeceğiz.

-Sibel günaydın. Holding'den Metin Bey ile konuşmak istiyorum.

-Günaydın Leyla Hanım, hemen bağlayayım efendim. Bu arada Macit Bey aradı, sizinle görüşmek istedi.

-Macit?

-Deniz Hanım'ın kayınbiraderi, Orhan Beylerin...

-Aa tamam, Manolya'nın kocası. Hayırdır inşallah bir şey dedi mi?

-Yok efendim.

-Peki, sonra da onunla konuşayım.

Macit'in araması bir an huzursuz etse de Metin Bey'e anlatacağım konuya konsantre oluyorum. Hal hatır sormalar, karşılıklı teşekkürler, havadan sudan iltifatlardan sonra kafamdaki asıl konuya geliyorum. Kendisine Holding'in bir vakıf kurmasını teklif ediyorum. Sessizce beni dinlemesi hoşuma gidiyor. Amacının da "Çocuk ve Gençler için Rehabilitasyon Çalışmaları" olmasını; sadece patlamada hayatını kaybedenlerin yakınlarına psikolojik destek ve yaralananlara, sakat kalanlara rehabilitasyon olanağı sağlamakla kalmayıp daha geniş bir çerçeve çizmemiz gerektiğini anlatıyorum. Benim de vakıfta gönüllü olarak çalışacağımın, müteveli

heyetini de aynı şekilde kuracağımın sözünü veriyorum. Sessizliğin uzaması beni germeye başlasa da pek uzun sürmüyor. “Gönlümde olanı ama kelimelere dökemediğimi söylüyorsunuz bana Leyla Hanım, müsait bir zamanınızda bir araya gelelim” cevabı yüzümü de ruhumu da aydınlatıyor. Ertesi sabah için sözleşiyoruz.

Macit’in aradığı aklıma gelince içimde bir tedirginlik hissetsem de, bir an önce konuşup bunu atmak istiyorum kafamdan. Ertesi sabaha hazırlanmam lazım, hem de keyifle.

-Macit Bey merhaba, kusura bakmayın ama sabah erken bir avukatı aramak pek de hayırlı bir iş için değildir, ters bir şey yok değil mi?

-Günaydın Leyla Hanım, merak etmeyin sandığınız gibi değil.

-Peki, dinliyorum sizi.

-Müsait bir vaktinizde dışarıda bir kahve içebilir miyiz?

Hiç tanımadığım ve belki de bir daha hiç görmeyeceğim birisi ile niçin dışarıda bir yerde kahve içecekmişim!

-Macit Bey, öğleden sonra 3:00’te ofise buyurun konuşalım.

-Olur, Leyla Hanım, görüşmek üzere.

İçimden bu tarzdan pek de hoşlanmadığımı geçiriyorum. Hastanedeki hali tavrı da garipti zaten, rahatsız olmuştum. Hiç konuşmadan süzüp durmuştu beni. Neyse akşamüzeri çıkar kokusu.

Saat tam 15:00’te Sibel, Macit’e eşlik ediyor odama girerken, ne içeceğimizi soruyor. Macit su istiyor sadece, ben de bir kahve. O günkü sıkıntısının aynen devam ettiğini görüyorum. Ciddi bir şekilde ters bir şey olduğundan şüpheleniyorum. Sohbeta girmeden hemen söze başlıyorum.

-Size nasıl yardım edebilirim Macit Bey?

Kara kaşlarını kaldırıp yüzüme bakıyor.

-Ben sizin annenizin oğluyum Leyla Hanım.

Başımdan aşağıya ne döküldüğünün bile farkına varamayacak kadar şaşkınım, telaşlıyım, korku içindeyim hatta... Yüreğimdeki sıkıntının yerini kocaman bir ağırlık alıyor. Gözümün önüne yaşlı elleri geliyor, sesini hatırlıyorum, yüzünü...

Gözlerini kaçırışını, beni tanımış mıydı acaba ya da bir şey hissetmiş miydi?

Ben hissetmiş miydim?

O kadar yakınımda duran annem miydi gerçekten?

Neden şimdi peki, 50 yıl sonra karşılaşmamız...

Kesik kesik aklım, sesim.

Dilim damağım kuru.

Sadece yutkunabildim.

Su bardağını bana uzatıyor;

-Sizi asla üzmemek, bir şeye zorlamak ya da her neyse bilmiyorum işte... Ben sadece yıllardır üzerimde olan bu yükü artık taşıyamayacağımı o gün çok net hissettiğim için buraya geldim. Yıllar önce, kaç yıl oldu şu anda çıkartamayacağım ama sizin bu ofise yönetici ortak olduğunuz zamandı, gazetede ilk defa fotoğrafınızı görmüştüm. Üniversiteden isminizi biliyordum zaten.

Düşünmeden sözünü kesiyorum.

-Annenizin haberi var mı?

-Hayır yok... Ben, size o zaman ulaşmak istemiştim, hatta yüz yüze konuşmak, tanışmak için randevu almaya çalışmıştım ama kim olduğumu söyleyemediğim ve bir şeyler uydurmak zorunda kaldığım için başka avukatlara yönlendirildim. Sokakta karşınıza çıkıp hoşuma gitmeyecek şeyleri de işitmeyi göze alamadım doğrusu. Bu konuyu zorlamayı bıraktım sonra. Ta ki cumartesi hastanede karşılaşana kadar. Bakın, annemin sizi anmadığı bir gün geçmedi hayatımız-

da. Annem yani anneniz 67 yaşında, ama sizce kaç yaşında gözüküyor? Bence 80.

Biraz yutkunuyor.

-Çok uzun ömrü kalmadı demeyeceğim çünkü kimin ne kadar zamanı kaldığını hiç birimiz bilmiyoruz. Biz bunu çok yakın zamanda Manolyam'la yaşadık, aynı anda da Deniz'le. Sizi babam, ben ve Manolya dışında kimse bilmiyor. Manolya da sizin o kişi olduğunuzu bilmiyor. Sadece, annemin bir kızı olduğunu ve yıllarca onun için hazırladığı çeyizlere şu anda kendinin sahip olduğunu biliyor.

İkimiz de göz göze gelmemek için çabalıyoruz.

Ellerime bakıyorum, onunkilere benziyor mu?

-Leyla Hanım, ben herhangi bir şeye sizi zorlamak için buraya gelmedim. Karar sizin. Dinlediğiniz için sağ olun.

Kartını bırakıyor masama, usulca.

Ayağa kalkıyor, aslında gitmesini istemiyorum ama ne yapacağımı da bilemiyorum. Elini uzatıyor, elini sıkıyorum titrekçe.

Daha fazla burada durmak istemediğini anlıyorum. Hızla kapıya yürüyor.

Sadece “güle güle Macit” diyorum.

O bir şey demiyor.

Bir hafta sonra,

-Adaaaa, Emreee...

Hadi hazırlanın anneannenize gidiyoruz...

-Kime?

-Çikolatalı kekinden üç dilim yediğin teyzeye Emre.

-Çikolatalı kek var mıdır?

-Bilmiyorum, kendin sorarsın.

3. BÖLÜM

Mayıs, 2017

*Merhaba,
Adım Aslı.*

Evet, ben yaptım.

Yaşayabilmek için yaptım, nefes almaya devam edebilmek için.

Küçük bedenimi avuçlarının içinde yok etmeye çalışan o ellerden kurtulmak için yaptım.

Planladım mı?

Evet, elbette.

Günler, geceler, rüyalar, saatler, saniyeler boyu planladım.

Geceleri annemin koynundayken bile duyduğum, ruhuma sinmiş o kokuyu silebilmek için yaptım.

Derste parmak kaldırabilmek, dedemin elini tutabilmek, anneannemin göğsüne sığınabilmek için planladım her anını.

Niye mi anlatmadım kimseye?

Kime?

Ben sadece yıkadım, defalarca kazıdım artık benim olmayan o bedeni, aklımı, ruhumu. Ama o iz çıkmadı, o nefes hep asılı kaldı kulağım arkasında.

O tat kaybolmadı ağızımdan.

Ve öldürdüm.

-Aslı n'aber? D n de aradım seni...

-Ada kusura bakma, proje yetiştiriyordum, vallahi unuttum geri aramayı. Feci uykusuzdum, evde sız mışım. Bugün arayacaktım bak!

-Tamam, tamam, yetiştirdin mi bari? Aman vazgeçtim sorumdan, sen yetiştirmeyeceksin de kim yetiştirecek! Bu Cumartesi Deniz'e sürpriz doğum günü yapıyoruz bizim evde öğleden sonra.

-Hangi Deniz? Haa Deniz Abla mı? Döndü m ?

-Geçen hafta döndüler. Bizim evde 16:30'da unutma sakın. Hadi  pt m.

Daha "Tamam, ama... Maalesef... Ayarlamaya çalışayım"

gibi onlarca alternatiften birini söylememe fırsat vermeden kapatıyor telefonu Ada.

Ne kadar emin mutlaka katılacağımdan.

Ne kadar emin onlarla birlikte olmaktan keyif aldığımdan.

Ne kadar emin benden...

Birlikte geçirdiğimiz şu üç yılda, aynı yolda ben hep tökezlememeye çalışarak koşmak, Ada ise sadece adım atmak durumunda oldu. Ben her zaman üç adım sonrasını düşündüm o ise hep ilk adımı. Senaryolarımız böyle yazılmış işte.

Gökyüzündeki yıldızlar gibiyiz biz. O yakında, ben uzakta parlıyoruz, birbirimizden ı ışık alarak. Sonsuz evren sandığımız hayatlarımızda sönmek için dönüyoruz, birbirimizden uzaklaşmadan, bize sunulmuş ahenk içinde. Bu ikimize de güven veriyor, gayret veriyor, umut veriyor. Benzer sandığımız başka evrenlerde kayıp gidiyoruz.

Kayarken hissettiğim karanlığın serinliği yüzümde, gözümü bir an kapatsam, çıksam şu yörüngeden, savrulup gitsem şu karanlıkta, kimsenin fark etmeyeceği başka bir yerde açsam gözümü. Aydınlık olsa önüm, arkam. Yüzümde, yüreğimin o izi olmasa, o kor mührün izi silinmiş olsa. Güldüğümde canım acımasa, hatta gülebilsen sık sık. Güzel rüyalar gördüğümde vicdanımdaki o ağır olmasa. Yıllardır göğsümün üzerine çökmüş o yaratık gitmiş olsa.

Gözümü açtığımda hatırlamasam hatta. Beni saran bu urgandan kurtulmuş olsam, döne döne yere kök salsam, ellerimle mavi yağmurlara değsem ve yıkansam. Yemyeşil gözlerimi taze yapraklar gibi, parmaklarımı taze sürgünler gibi sunsam şu evrene.

Ve yaradan affetse beni.

Kulağıma başka bir isim fısıldasa ve ben yeniden doğsam.

Sürpriz doğum günü, yani Ada'lara gitme zamanı yaklaştıkça, içimdeki o istemek ve istememek arasında olan saçma

bir “hiçbir şey yapmama” isteği daha da ortaya çıkıyor. Hatta keyfimi kaçırıyor bu duygu. Aslında seve seve yapılması gereken birçok durum bende kaçma, hasta olma, iş yaratma gibi bahaneler üretme çabasına neden oluyor. Ait olmadığım bir yerde “mış” gibi yapmak o kadar yorucu geliyor ki 19 yaşındaki yaşlı bedenime! Dahil olmadığım bir mutluluğa ortak olmak kadar yalan geliyor. Oraya giderken giyeceğim kıyafetler gibi. Birkaç beden büyük rollere alışkınım aslında küçüklüğümden beri, ama birkaç beden büyük duygulardan çok yoruldum artık.

Bu bıkkınlığın okuluma da yansıması en büyük korkum. Bu hayatta, tek çaremin burslu kazandığım bu üniversiteden mezun olup yurt dışına kapağı atmak olduğunu çok iyi biliyorum. Orada yeniden doğmak, yepyeni bir hayatta normal bir hayat yaşamak, çok mutlu olmak...

İlerde yepyeni bir hayat yaratabilmek için en iyi ben olmalıyım, başka hiçbir yolum yok benim! Formu, ışığı, dokuyu, eşyayı, mekânı ruhu olmadan yaratamayacak olmam gibi. O gün kendi ruhumu da baştan yaratacağım.

Deniz Ablaya ne hediye alacağım da başka bir sorun olarak kafamda asılı gezerken, bir haftadır atölyede çizip, kesip, kırıp attığım plakalara bakıyorum. Metalin soğuk yüzü, benim yüzüme benziyor. Ellerimin arasında plakaları ısıtmaya çalışıyorum ama ısınmış gibi olsalar da çok kısa bir süre sonra buz gibi oluyorlar. Yüreğim gibi, canımı acıtıyor bu. Masamın üzerindeki lambanın ışığı yüzümü ısıtıyor. Metal plakada yüzümü görüyorum, yanaklarım kırmızı kırmızı olmuş. Aklıma bunları bir ışık kaynağının önüne yerleştirmek geliyor. Atölyenin ışığını kapatıyorum. Masa lambasının ampulünden çıkan ışığın yarattığı dev gölgeler tüylerimi ürpertiyor. Işığı hızlıca tekrar açıyorum. Gölgeler yok oluyor, korkularım gibi...

Plakalarla oynarken birini bir kanat gibi kesmek geliyor içimden, bir melek kanadı, sonra bir tane daha, ardından da iki tombik melek vücudu ve yuvarlak iki kafa. Bunları teller ve kaynakla birbirine tutturuyorum. Birbiriyle kucaklaşmaya hamle yapmış, iki tombik melek oluveriyorlar kısa bir süre sonra. Masa lambasının şapkasının üzerine bu melekleri oturtuyorum. Bir an aklıma biraz önce beni ürküten gölgeler geliyor. Lambayı masadan yere indirip duvara biraz yaklaştırıyorum ve atölyenin ışığını kapatıyorum. Ne garip, biraz önce beni ürküten gölgeler duvarda iki kocaman, komik meleğe dönüşüyor. Bu sefer de gölgelerden alamıyorum gözlerimi, sanki canlılar, içim ısınıyor loş atölyede. Lambanın açısı ile oynayarak boylarını uzatıyorum.

Ah bir de şöyle ışığın altına yerleştirebileceğim bir müzik kutusu bulabilsem! Yarın eskicilerin bulunduğu meydana gidip şansımı deneyeceğim. Sonra da kaynak ustasına gidip lambanın iskeletini ve ampulü yerleştireceğim yuvayı yaptıracağım.

Melekler Deniz Ablayı her zaman koruyacaklar...

Eskici meydanı sanki tüm meydanlar arasında en soğuk olanı. Rutubet kokan giysiler, insan kokan koltuklar, el izleri kalmış camlı dolaplar, terk edilmiş oyuncaklar ve ölü evi önünü andıran ayakkabılar ile çok kalabalık. Her adımda sanki ardımda beni de al diyen canlı, kimsesiz eşyalar ile göz göze geliyorum, üzüldüyorum. Başka ruhların yaşamları, buraya ait olmayan yarım kalmış yaşamlar var.

Ölümü hatırlatıyor burası bana. Bir hayat, birlikte yaşanılan eşyalar, sanki ölmeden bırakılmamış gibi geliyor bana. Bu dünyadan gidince, eşyalar da yok edilmeli bence.

Aradığım şeyi bulabilmek için dikkatimi dağıtmamaya çalışsam da, bir tezgâhın yanında tel askılara asılmış ceket-

lere gözüm takılıyor. En geride duran açık gri, omuzları düşmüş olan ne kadar tanıdık. Babamı götürürlerken üzerinde ceket var mıydı acaba, hatırlamıyorum. Ama buna benzer bir ceket vardı, girişteki askıda hep asılı duran. Yan tezgâhtaki transistörlü, büyük radyoyu görünce de gülümşüyorum. Çünkü dedemin gözlüklü haline benziyor, kanalları ayarlamaya yarayan, iki düğmesi ve koca cüssesi ile sanki bana bakıyor. Kim bilir kim bu radyonun önünde haberleri ya da şarkıları dinledi, elini şakağına dayayıp hasretliğini, sevdiğini düşünerek. Evin en güzel yerinde yıllarını geçirmiş radyo şimdi toz içinde, kim bilir kimin evine gitmek üzere sıraya girmiş bekliyor. Bir süre sonra da belki çöplüğü boylayacak. Dönüp bir kere daha bakıyorum, göz göze geliyoruz, gözümü kaçırıyorum hızlı adımlarla uzaklaşıyorum.

Eskici meydanında biraz dolaştıktan sonra buluyorum dünden beri hayalini kurduğum müzik kutusunu. Biraz kırık dökük ama olsun, üzerindeki balerinin de belinden yukarısı kopmuş. Kurma anahtarı sağlam ve çalışıyor işte! Alt kısmını da ben kopartıyorum balerinin.

Kesilmiş plakalarım ve kutumla meleklerime ruh vermeye hazırım artık.

Bahçede elimde, oldukça şekilsiz bir paket içinde melek lambası ve annemin dün gecedен hamurunu hazırlayıp, bu sabah pişirdiğı, Emre'nin bayıldığı poğaçalar ile eve bakıyorum. Adaların evine...

Bu eve ne zaman gelsem içimde benzer duygular oluyor. Kendisinin de bu yapının bir parçası olduğunu sanan, gururlu ama fakir güvenlik görevlisinin izni ile bahçe kapısından içeriye adım attığım anda sanki başka bir şehre gelmiş gibi hissediyorum. Bir süre pencerelere bakmak hoşuma gidiyor. İnsan boyundaki camlar zenginliğin işareti. Ve ardında kimseyi takmadan açık bırakılmış perdeler. "Hayatımız ortada isteyen baksın" der gibi kapatılmayan, sadece süs gibi duran

tüller, arkalarında büyük yapraklı, yüksek tavana neredeyse değdi degecek bitkiler. Ucu bucağı buradan görünmeyen salona, fiyatıyla ters orantılı küçücük ampullerden derinden gelen ılık bir ışık yayılıyor. O, fakirliğin işareti olan çiğ beyaz, kocaman ampullerden göremezsiniz buralarda. Kışın bile bazı camlar aralıktır, temiz hava girsin diye. Temiz havalıdır buraları, kimse soba yakmaz. Ve hep sıcaktır, soğuk girmez bu evlere.

Apartmanın kokusu bile farklıdır, evlerin içi gibi kokar. Mesela asla arap sabunu kokmaz. Ayrıca evlerinde ne yemek piştiğini de anlamazsınız, oysa her zaman yemek pişer bu evlerde, kokusu gibi tadı da farklıdır, pişireni de.

Dairelerin kapıları da büyüktür. Çerçeveleri ile uyumlu masif, bir karış kalınlığındaki kapıların açılıp kapanmasından çıkan o ses güven verir insana. Bu kapıların ardında sanki hiç korku olmaz gibi gelir bana.

Hiçbir kötülük bu kapıyı aşamaz gibi...

Ait olmayan giremez gibi.

Benim de girmek istememem bundandır herhâlde.

Dairenin kapısına yaklaştığım anda kapı açılıyor.

Ada, her zaman mutluluğunu nereye harcayacağını bilemeyen hovarda gönüllü arkadaşım, çığlık çığlığa beni karşılıyor, sanki uzun zamandır görüşmemişiz gibi. Gülümseyerek, arkadaşşıma sarılmaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

Neyse ki Leyla Teyze imdadıma yetişiyor. “Hoş geldin canım” diyerek daha normal bir şekilde karşılıyor beni. Ayakkabılarım çamurlu, çıkartıyorum. Bu durumdan rahatsız olabileceğimi hissediyor, Ada’nın babetlerinden birini uzatıyor. Rahatlıyorum, elimdekileri girişteki portmantoya bırakıyorum ve birlikte salona geçiyoruz.

Buraya her gelişimde, başımı sağa sola çevirmeden sa-

lonun tümünü göremediğimi fark ediyorum. Bizim evin toplamından büyük bir salon. Leyla Teyze, bir süre elimi bırakmıyor ta ki, Ada içeriden nefes nefese gelene kadar. Oturduğum kanepenin koluna ilişerek, güya etraftakilere çaktırmadan, facebookta beğendiği oğlanın bir yorumunu gösteriyor bana. Ne dediği anlaşılmayan bir yazışmanın saçma, yüzeysel yorumuna ortak olmaktan başka çarem olmadığını biliyorum.

“İyiymiş” diyerek geçiştiriyorum. Tatmin olmuyor, başka yazışmalar da gösteriyor. İçimden “Adacığım bu oğlan salağın teki” demek istiyorum ama, sonrasında beni ikna etmek için sarf edeceği zamanı, sözleri, tıratları düşününce vazgeçiyorum. Bakmak ve suratımdaki sırtık ifade ile kafa sallamak en kestirme yol şu an için. Leyla Teyze fark ediyor;

“Yeter artık kızlar, o telefonlar kalkıyor, birazdan Deniz’ler gelecek, hadi Hatice Teyzenize yardım edin”, diyor bana göz kırparak, ben üzerime alınmıyorum zaten.

Mutfağa gittiğimizde, Emre poğaça kutusundan ayrılmak zorunda kalacağı için mutsuz bir surat ifadesi ile ablasına ve bana bir bakış atıp çıkıyor. Ada, yüksek tezgâhın önündeki bar taburesine bir hamlede tünüyor ve cebinden telefonunu çıkartarak yazışmaya başlıyor. Yan gözle de beni izliyor, neden ilgilenmediğimi çözmeye çalışıyor. Anlamasına imkân olmadığını biliyorum, yemek paketlerini açarken de ben onu izliyorum göz göze geldiğimizde de gülüyoruz birbirimize.

“Elini kirletme yavrum” diyor Hatice Teyze sonra da kısık bir sesle “tövbe tövbe, üzerini yağ yapma yavrum” diye düzeltiyor.

Benim bu işlere, hatta daha da ağırlarına alışkın olduğumu nereden bilsin ki. Seri hareketlerle servis tabaklarına yerleştiriyorum birbirinden lezzetli görünen tatlıları sonra da tuzluları.

-Salona götüreyim mi Hatice teyze bu tabakları?

Daha o, ağzını açmadan, Ada telefonundan başını kaldırmadan cevap veriyor,

-Yok yok sürpriz bunlar. Deniz geldiğinde hiç bir şey yokmuş gibi davranacağız. Sonra ışıkları kapatacağız ve pastayı getireceğiz. O, yurt dışından gelişlerini kutlayacağımızı zannediyor.

-Asıl kutlanması gereken de bu bence Ada! Kaç ameliyat geçirdi Deniz Abla... Galiba bir süre sonra birkaç tane daha geçirmesi lazım, ama en azından buradalar artık. Çok seviniyorum geri döndüğüne, vakıfta o kadar çok iş var ki onu bekleyen.

-Aslı gel bir bak ya şunun yazdığına gerçekten geri zekâlı bu oğlan.

-Aman Ada! Bir saattir söyleyeceğim sana ama takarsın şimdi yine diye söylemedim. Bu süzme salak, bırak artık şununla yazışmayı.

-Tamam tamam bıraktım. Çok ağlar bu benim ardından ama, görürsün bak!

İçimden “kaç defa gördüm Ada kaç defa!” diye geçiriyorum ama Ada’yla böyle konuşmalara girmemek gerektiğini öğreneli çok uzun zaman oldu. Telefonunu tezgâha bırakıyor ve annemin yaptığı poğaçalardan birer tane alıp çıkıyoruz mutfaktan.

Kapı çalıyor, güvenlik Ayten Teyze’nin geldiğini haber veriyor. Ada;

“Anneee Lady Cartland” geliyor diye bağırıyor.

-Ada ne kadar ayıp kızım, duyarsa çok üzülürüm bak. Kızım gülmesene!

Ada aynen bana yaptığı gibi, biraz önce dalga geçtiği kadıncağızı, coşkuyla karşılıyor, kollarını açabildiği kadar açıp boynuna sarılıyor. Ayten Hanım her zamanki gibi zarıfçe

öpüyor herkesi ve gerçek bir hanımefendi gibi her zaman oturduğu koltuğa geçiyor. Gözlerimi alamıyorum güzelliğinden ve o gri mavi gözlerinden.

Göz göze gelince annemin niye gelmediğini soruyor, duraksıyorum, annem çağırıldı mı ki? Ne diyeceğimi bilemeyen Leyla Teyze atlıyor;

-Annesiyle işi varmış Ayten Hanım, o yüzden bizimle değil Sibel.

Konuşmuş olduklarına seviniyorum.

“Evet”, diyorum ama bilmiyorum ne işleri olduğunu gerçekten. Annemin niye gelmediğini düşünemediğime de şaşıyorum bir yandan. O da, ben de ait olmadığımız yerde olmak istemiyoruz belli ki. Yanındaki koltuğa gelmemi ısrar ediyor, ipek bir mendili andıran yaşlı eliyle.

Ne kadar güzel kokuyor diye içimden geçirirken, çantasından ufak bir kutu çıkartıyor. Yurt dışından bana da hediye getirdiğini ama beni uzun zamandır göremediği için veremediğini söylüyor. O yumuşacık elleri ile iki elimin arasına bırakıyor paketi. Ne kadar seviniyorum, ne kadar içim ısınıyor, ne kadar ait hissediyorum kendimi o an. Ne yapacağımı bilemediğimi anlıyor ve kulağıma eğilip “her genç hanımın parfümü olması lazım Aslıcığım” diye fısıldıyor kadınca bir gülümseme ile. “Güle güle kullan kızım” diyor ben heyecandan teşekkür bile etmeyi unutmuşken.

-Çok teşekkür ederim Ayten Teyze, benim daha önce hiç olmamıştı, yani ilk parfümüm olacak. Çok sağ olun.

Kapının bir kere daha çalması ile hepimiz ayağa kalkıyoruz, Ayten Teyze yerinde biraz dikleşiyor o kadar. Paketi çantama koymaya giderken bir yandan da hayranlıkla onu izlemeye devam ediyorum. Çantamın içinde, paketi hızla açıp, parfümden kulağım arkasına azıcık sıkıyorum. Doğrulduğumda, başım biraz dönüyor. Evet, güzel hissediyorum.

rum, bir kalem yardımıyla duran, ensemdeki saçlarımı da açıyorum. Portmantodaki aynada gördüğüm ben hoşuma gidiyor.

Bu çiçek kokusunun ruhumdaki o çürük kokuyu da bastırmasını diliyorum.

Emre'nin "anneanneeeeeee" diye bağırmasından Manolya'ların geldiğini anlıyoruz. Rahime Teyze, Emre'yi kucağına alıp sanki havalara kaldırılabilecek gibi sarılıyor, sonra da Ada'ya. Kızını da koklayarak öpüyor, "annem de beni böyle öper, her halde tüm anneler böyle öper" diye aklımdan geçiriyorum.

Çantasından çıkardığı terliklerini ayağına telaşla geçirip yine telaşla, ellerini yanlara sarkıtıp, sanki düşerse tutunacakmış gibi yalpalaya yalpalaya salona giriyor ve Ayten Teyze'nin yanına oturuveriyor. Aynı yaşlarda, ayrı hayatlar yaşamış, ayrı iki kadın. Aynı olan tek şey bakışları aslında, o apayrı bakışlardaki yaşanmışlık, doymuşluk ve sevgi tüm salonu ısıtıyor, beni ise eritiyor.

Manolya ve Macit de Rahime Teyze'nin arkasından salona giriyorlar. Manolya Ablanın karnı iyice büyümüş artık. Geçirdiği ameliyattan ve iki yıl boyunca aldığı ilaçlardan sonra ikiz bebeklere hamile olması, tıbbın mucizesi olsa da, ailede bayram havası estirmeye yetiyor. Herkes Manolya Abla'nın üzerine titriyor. Üzerindeki rengârenk çiçekli elbisesi içinde gerçek bir çiçek gibi kocaman karnıyla sakince oturuyor. Macit Abi, karısının gözlerinin içine bakıyor uzun uzun, konuşmuyorlar ama kendi sözcükleri uçuşuyor aralarında. İçimden keşke diyorum, keşke ben de... Aman boş ver diyorum sonra, bana mı? "Olmayacak şeylere âmin deme" der anneannem onun gibi bir şey işte! Ama yine de izlemesi çok güzel. Cemil Amca ile Leyla Teyze farklılar, onlar sanki okuldaki sıra arkadaşları gibiler. Annemle babam aklıma geliyor.

Buna benzer bir anlarını, sadece bir anlarını hatırlamaya çalışıyorum. Ama hiç bir şey yok hafızamda onlara ait. Belki de beyin siliyor zamanla kullanılmayanları. Ama içimdeki o düğüm düğüm olmuş sevgimi kimse silemez.

Kimse yerini alamaz.

Kimse yerini dolduramaz.

Zavallı babam, canlı canlı mezara giren babam... Kimse beni senin kadar sevemeyecek biliyorum. Ben de kimseyi seni sevdiğim kadar sevemeyeceğim babam. Nasıl ödeyeceğim hakkını, olanların diyetini?

-Aslı, ne oldu evladım? Bak Manolya Abla'nın karnına bir dokun, nasıl tekmeliyor yaramazlar. İnşallah senin de, Ada'nın da bebelerinizi bekleyeceğiz böyle. Torunumun çocuklarını alacağız kucağımıza inşallah. Onlara da öğreteceğim hırkalar, battaniyeler. Kuzummm...

Rahime Teyze, nasılsa, içimin burulduğunu anlıyor ve sarılıp göğsüne bastırıyor beni. Anneannem gibi beyaz sabun kokuyor, Ayten Teyze gibi parfüm değil. Gülümseyerek doğruluyorum yanından. Onlara bakınca sonradan bir şekilde aile olunabildiğini görüyorum. Benim de şansım olacak mı acaba, bu kadar günah işlemişken? Bunları hak edebilecek miyim ben? Pek sanmıyorum, böyle geçici hislerle idare edeceğim herhalde. Geçici aidiyet hisleri ile bir aileye yamanmak benimki. Gerçek hep yanımda. Soğuk, keskin ve alışkın olduğum bir tokat gibi.

Bu sefer de Emre'nin camın önünde "geliyorlaaaaaaar" diye bağırmasıyla irkiliyoruz ve herkes kapıya doğru yerini alıyor.

Son kez, havaalanında uğurlamaya gittiğimizde görmüştüm Deniz Abla'yı. O, etrafın şaşkın, acıyan ve korkulu bakışları arasında, belli olmasa da yüzündeki gülümseme ile binmişti uçağa. Ada ile skype'ta kamerayı açtırmayı bir türlü

başaramadık. Ama sesi gün geçtikçe daha canlı ve mutlu geliyordu. Heyecanını, karanlık ekrana bakarak bile anlayabiliyorduk, bazen hayal kırıklıklarını, pes etmenin kıyısında durduğu zamanları hissedebiliyorduk. Hikâyeler anlatıyorduk o zaman. Ben okulu, Ada ise aşklarını anlatırdı. Bitip tükenmeyen hikâyelerimizi iki yıl dinledi. Oysa ben onun hikâyelerini ne kadar merak ediyordum. Anlatmak ister miydi acaba, bundan sonra anlatır mıydı? Bir kere, Ada yokken, sorar gibi olmuştum, yazıyorum demişti kısık bir sesle.

“Başkalarının ilgisini çeker mi bilmiyorum ama yazmak istiyorum tüm olanları. Sanki yazarsam benim olmaktan çıkar ve biraz yüküm azalır diye hissediyorum. Belki başka hikâyeler de çıkar. Herkesin kendi hikâyesi var elbette. Yaşananlar yaşayanı başka etkiler ama okuyana da belki tanıdık bir şeyler hissettirir. Ortak duygular güzeldir, aynı dili konuşmak gibi, anlaşmak gibi...” demişti. Ben de ona, çocukluk işte, “patlama anını yaz Deniz Abla, yaz ki okundukça ufak ufak parçalara bölünsün. Hepimiz birer parçasını alalım, gidelim. Bitsin o an...” demiştim. Seslerimiz titremişti. O sesi öpmek istemiştim, dizime yatırıp sırtını okşamak istemiştim, anneannemin yaptığı gibi, kıyamamıştım.

Kapıdan önce Ali Abi giriyor, zafer kazanmış bir atlet havasıyla elleri havada kutlanmak için yanıp tutuşuyor. Ada onun da boynuna atlıyor ve bir süre de asılı kalıyor, ayrılmaya pek niyeti yok gibi. Leyla Teyze kazağının eteğinden çekip kenara gelmesini işaret ediyor. Orhan Amca, uzamış sakalı ile daha da karizmatik, bir o kadar da sevecen kucaklıyor herkesi. Benim aklım ise Deniz Abi’de, apartmanın koridor ışığı sönüp tekrar yanınca görüyorum onu. Babasının önünde, ufak bir kız çocuğu gibi gözlerini kırpıştırarak bakıyor içeriye. Başında bir kasket var ve içeriye adımını atınca bir sanatçı edasıyla çıkartıp reverans yaparak selamlıyor se-

yircilerini. Evin holü kalabalık ama bir o kadar da sessiz, çıt çıkarmıyoruz. Saçları kısacık, tüy gibi ama kıvrıcık çıkmış. Leyla Teyze, elini yumruk yapmış ağzına bastırıyor. Biliyorum, susmak zor, hele de ağlamaman gerekiyorsa. Emre hayatında ilk defa gördüğü bir şeye bakar gibi ağzı yarım açık, yanakları sarkmış, anne ve babasının arkasından sadece bakıyor. Ada daha fazla bu sessizlik ve bakışma tiradına dayanamıyor ve Deniz'e sarılıyor. Cemil Amca olaya el koyuyor.

-Kızlar ağlamanız bittiyse ayrılın bakalım, haydi... Ada, kızım biz de sıradayız.

Önce Leyla Teyze, sonra Cemil Amca ve Emre sarılıyorlar, ardından Hatice Teyze. Ben havada asılı kalan gözyaşlarını izliyorum. Mutluluğun gözlerden hayata kavuşmuş halini ilk defa görüyorum.

Deniz bana bakıyor ve kollarını açıyor. Kulağıma "seni gördüğüme çok sevindim" diye fısıldıyor. "Ben de" demek istiyorum ama sesimin çıkmayacağından korkuyorum, yutkunuyorum sadece. Ürkekçe başına dokunuyorum, tüy gibi saçlarına. "Saçların çok güzel olmuş" diyebiliyorum ancak.

Yine Cemil Amca ortalığı toparlıyor.

-Osman Bey kapıda kaldı, hadi artık bırakın Deniz'i!

Deniz Abla kısacık saç, bir iki ameliyat ile daha da düzelecek burnu ve yeni çenesi ve dudaklarıyla çok farklı gelse de göz göze geldiğimizde onun o olduğunu anlıyorum. Göz bebekleri eskisi gibi hayat dolu, sevgi ve minnet dolu. Gördüğüm en güzel gözlere sahip.

Bir fasıl da salonda bulunan Manolya, Macit, Rahime Teyze ve Ayten Teyze ile kucaklaşıyorlar. Onlarıki bizimki kadar dramatik olmuyor elbette. Az önceki sessizliğin yerini koca bir ailenin sesi alıyor. Bu ailenin bir parçası olamadığım için onları yüzümde tebessüm ile izliyorum. Bu bile bana yetiyor, mutluluklarının bir parçası olmak...

Bir kişi de beni izliyor kalabalığın arkasında. Bana doğru ilerlerken bakışlarım bakışlarına değdiğinde yüzümün kızardığını hissediyorum.

-Bu güzel kıızı bir yerden tanıyorum.

-Merhaba Ali Abi.

Belimden tutarak eğiliyor biraz, yanağımdan öperken ben de parmaklarımın ucunda yükseliyorum onun boyuna yetişmek için. Yeni tıraş olmuş, losyonunun kokusu kalıyor yanaklarımda. Üç yıl önce hatırladığım gibi, değişmemiş. Uzun, yapılı, güler yüzlü ve yakışıklı. Bunları ister istemez düşündüğüm için utanıyorum. Yüzüm kızarıyor yine ve te-laşlanıyorum. Üzerinde yeşil kazağı, siyah saçları ile yüzünün ne kadar güzel olduğunu da düşünüyorum. Şuurumun engel olamadığı duygular sıra halinde geçiyor aklımdan. Biraz geriye gidip, gözlerini kısarak yüzüme bakıyor.

-İçerisi çok sıcak oldu, gel biraz balkona çıkalım da anlat bakalım neler yaptın.

Ada yetişiyor imdadıma;

-Hadi gelin sürpriz zamanı!

Salonda herkes bir ağızdan birbiriyle konuşurken biz mutfağı geçip pastayı çıkartıp mumları yerleştiriyoruz.

Işıkları kapatıyoruz, tableten komik bir “iyi ki doğdun” şarkısı çalmaya başlayınca, salona elimizde kocaman, sarı renkte gülen surat şeklinde bir pasta ile, Ada ve ben önde, Ali Abi ile Emre de ellerinde bir sürü ışıklı çubukla, dans ederek giriyoruz.

Deniz Abla ilk önce anlamıyor, sonra irkiliyor, ardından da ayağı kalkıp yanımıza geliyor. Ellerini dua eder gibi göğsünde birleştiriyor. Gözlerini kapatıp biraz bekliyor;

“Ben doğum günlerini sevmem aslında. Yani sevmezdim... Sürprizleri de. Ama hayat bana hem güzel sürprizler yaptı, hem de büyük acımasızlıklar. Ve ben yeniden doğ-

dum. Gözümü açtığımda da yanımda kocaman bir ailem vardı. Sizler vardınız. Bugün benim ilk doğum günüm olsun... Tek bir dileğim var, gelecek yılı da böyle kutlayalım, sağlıkla, mutlulukla ve hep birlikte”.

Gözlerini açmadan mumlarını üflüyor. Leyla Teyze ekliyor;

“İki kişi daha çoğalarak!”

Hepsini söndüremese de çoğu sönüyor mumların ve hep birlikte üflüyoruz gülen surata, neşe içinde.

Emre koşarak içeri gidiyor, elinde geçen yıl kendi doğum gününden sakladığı “birthday boy” yazan plastik bir şapka ile geliyor. Şapkayı, Deniz Abla’nın başına zorlanarak ve dikkatlice yerleştiriyor. Geri döndüğünde öpmediği aklına geliyor. Hızla yanağına tek bir öpücük konduruyor ve anneannesinin kucağına atıyor kendini. Gülüyoruz, kahkahalarla.

En çok da Deniz Abla gülüyor, gözlerinden yaşlar akıyor çenesine, oradan da avuçlarına. Avuçlarına sarılmak istiyorum, onu korumak, kollamak. Bir an kendimi bile koruyamadığım geliyor aklıma... Acizliğim, eksikliğim, yalanlarım, korkaklığım geliyor. Midem bulanıyor, kalkıp gitmek istiyorum buradan. Hak etmediğim yerde, hak etmediğim bir mutluluk içinde olduğumu kimse fark etti mi acaba? Daha da suçlu hissediyorum kendimi. Bu anlarda kendimi öldürmediğim için derin bir pişmanlık duyuyorum. Belki, belki ileride kurtulurum bu pislikten. Bu sürekli sızı, ıstırap halimi alıp yok olur giderim.

Bu karmakarışık duygular kafamın içinde çalkalanıp dururken, hediyelerin verilmeye başlandığını fark ediyorum. Deniz Abla, hepsini özenle tek tek açıyor, ne kadar yakışıyor mutluluk ona. O değişmeyen sakin, huzur veren ifadesini yakalıyorum yüzünde. Göz göze geliyoruz yine, aklıma kendi hediyem geliyor. “Keşke ben de hazır bir şey alsaydım”

diye pişmanlık duyarak, hediye paketimi getiriyorum salona. Sona kaldığım için de herkesin dikkati benimkinin üzerinde, özellikle Ali'nin bakışlarını yakalamak beni iyice hursuz ediyor. İçimden ona abi demediğimi fark ediyorum. İstemekle istememek arasında tanımlı olmayan bir duygu içindeyim iliklerime kadar.

Deniz Abla, benim hediyemi de nazıkçe ama merakla açıyor. Biraz zorlanıyor kat kat kâğıtları ve aralara sıkıştırılmış kartonları çıkartırken, merakı daha da artıyor. Lambaya ulaştığında önce ne olduğunu anlamıyor. Biraz geriliyorum bu durumdan. Ali atlıyor hemen;

-Bu lamba mı?

-Evet.

Ama o kadar heyecanlıyım ki elim ayağım tutuşuyor. Sesim de titredi galiba. Cemil Amca, lambayı Deniz Abla'nın kucağından alıyor ve tam karşımızdaki prize takıyor. Kendimi toparlayıp ışıkları kapatmamla, dev melekler duvarda el ele tutuşarak etrafı aydınlatmaya başlıyorlar. Hemen eğilip lambanın altındaki müzik kutusunu kuruyorum. Tiz olsa da içindeki tuşlardan güzel bir müzik geliyor.

Deniz Abla, duvarın karşısında bir yandan büyülenmiş ama bir yandan da yüzünde anlam veremediğim bir duygu ile kıpırdamadan ayakta duruyor. Kimse konuşmuyor, melodinin herkesi etkilediğini düşünüyorum, meleklerin ise aslında komik olduğunu. Bu sessizliği de Emre bozuyor yine, gülererek "Aslı Abla melekler bana benzemiş!" diyor, Annesi de o kıvrıkcık kafasını seviyor kendine doğru çekerek.

Sonunda bir saate yakındır Ali'yi ablukaya almış Ada'nın, sesi yani kahkahaları duyuluyor.

Orhan Amca "Bu inanılmaz bir sanat eseri olmuş Aslı, tebrikler" diyor abartarak, sonra da salona dönüp, sanki öğrencilerine sorar gibi "melodiyi anımsayan var mı?" diye

soruyor. Benim gözüm Deniz Abla'da, bu salonda, bugün ikinci defa gözyaşları yanaklarından süzülüyor. İlk mutluluk gözyaşları idi ama bunlar değil! İçindeki kederi hissediyorum ben.

Ayten Teyze zarafetini bozmadan "Orfeo ve Euridice'den beyefendiciğim, yanılmıyorsam 'kutsanmış ruhların dansı', bu aralarda hafızam beni biraz zorluyor ama..."

Orhan Amca hiç düşünmeden eğilip o yaşlı, zarif eline bir öpücük konduruyor. Genç bir kız gibi yüzü kızarıyor Ayten Hanım'ın.

Deniz Abla hâlâ aynı yerde, kımıldamadan duruyor. Osman Amca yanına gidiyor, sarılıyor kızına. Baba ile kızın bu görüntüsü derinlerde bir yerime saplanıyor. İkisinin de bildiği bir şey var, anlıyorum. Hata yaptığımı hissediyorum, ışıkları açıp şu tombul melekleri kaldırıp camdan atmak istiyorum.

Yüzü aydınlanmış bir şekilde babasının kollarından çıkıyor ve gözleri beni arıyor salonda. Ben ışıkları açıyorum, bu ısırap bitsin diye.

-Aslı, olağanüstü olmuşlar, çok beğendim, çok teşekkür ederim. Nasıl, sen mi yaptın yani imal ettin bunu?

-Deniz Abla, çok özür dilerim, seni üzdüm ben.

-Yok tatlım üzmedin.

-Yok abla bilmez miyim, bir şeye üzüldün, üzüldüğün bir şeyi hatırlattım ben sana...

-Yirmi yıl önceye götürdü beni bu melekler Aslı. Bir çift kupa üzerindeki meleklerdi onlar. Ben onları çok sevdim. Şimdi de bunları çok seveceğim. İnan bana. Bak, söz veriyorum anlatacağım sonra sana. Belki de okursun...

-Bu melekler seni koruyacak geceleri. Onları ben yarattım senin için...

Biz konuşurken bir yandan da arkamda onun bakışlarını

hissediyorum, sanki ensemde karıncalar geziniyor gibi. Titreşimler, sesler, bir nefes ılık ılık...

-Tebrik ederim Aslı, ama hiç şaşırmadım desem yalan olmaz. 3 yıl önce, o çocuklara hazırladığın hediyeleri görünce anlamıştım ben senin çok yetenekli olduğunu.

-Teşekkürler Ali Abi.

-Şu “abi”yi kaldırsak artık Aslıcım?

Nemli, isli ve soğuk hava, ne kadar iyi geldi. Galiba bu kadar steril bir ortama bünyem daha fazla dayanamadı. Ter içinde ruhum, bir an önce kavuşmam lazım dışarıya. Uzun hırkamın önünü bile iliklemeden yürüyorum, geceyi almak istiyorum içime. Saatlerdir olmadığım gibi görünebilmek için savaştıktan, yüzüm, boynum, omuzlarım tutulmuş. Koşar adım yürüyorum, nefesimden sokak buğulanıyor sanki.

Gece, dar, dik, leş sokaklar, kirli insanlar, satılmış, kiralık, hasta ruhlar, kapılarda ruhsuz suratlar, hak ettiğim sokaklar, kavuşmak istediğim. Kaldırımlarda çöpler yığılmış, evler kadar nizamlı bu mahallenin çöpleri de. Tüm sokak lambaları yanıyor. Ana yola çıkınca ayaklarım gidecekleri yolu benden

daha iyi bilerek, tereddüt etmeden sağa yürüyor. Daha çok terliyorum. Umurumda bile değil ter kokup kokmayacağım şu anda.

Koşar adım, bu semte hiç benzemeyen o başka semte yürüyorum. Sırtımda içi neredeyse boş çantam, aklımda saniyesi saniyesine tüm yaşananlar ve Ali! Bir bu eksikti...

“Bir şeyi istememeye çabalamak, tabağında kalan son pasta parçasını yememek gibi. Sevdiğin bir eşyanı çöpe atmak gibi.” Benim durumum ise, aslında çöpte olan, sevdiğin bir şeyi çöpün dışına çıkarmak gibi bir şey. Ya da çöpe bulaştırmamak için çabalamak gibi. Başarmak imkânsızdır, eninde sonunda birisi bir çöp daha atar ve elinde tuttuğun da pisliğe bulaşır.

Çöpten çıksam bir dert, çöpte kalsam başka bir dert.

Yok olup gitsem, çürüsem şunların arasında. Toprağa karışsam eninde sonunda. Belki başka bir yerde, çok uzakta bir dağ başında çıkıversem, karışsam yeniden hayata, sadece bir ot olarak... Evet sadece bir ot, çiçek açmayan bir bitki olarak kalsam. O zaman kimse tutup koparmaz boynumdan. Yaşar giderim uzakta, kuruyana kadar, ömrüm ne kadarsa artık. Yarım bir canla yaşamak zorunda kalmam o zaman. Kuru-mak için gün sayıp durmam.

Niye kaçır gibi evden gittiğimi anlamadılar elbette. Ama çok da umursadıklarını zannetmiyorum, hatta beş dakika olmadan da aralarındaki sohbete kaldıkları yerden devam etmeye başlamışlardır.

Cep telefonumun cebimde titremesini hissediyorum. Ada arıyor...

Cevap vermeyeceğim.

Akşam, iyice geceye dönüyor artık. Buradaki sokaklarda çöpler rastgele atılmış, insanları gibi zamansız, yersiz ve sırasız duruyor. Hatta mahallenin kaldırım taşları gibi eski

ve kırık dökük pencerelerin altında, mahallenin bıçkın delikanlılarının altı delik ayakkabıları gibi, yırtık torbalardan pis sular akıyor iz bırakmak istercesine hayatlarında. Hepimizin hayatındaki izler gibi.

Bir arabanın klaksonu ile irkiliyorum. Kaldırıma çıkma fırsat kalmadan caddenin pis suları sıcıyor uzun hırkamanın eteğine. Çok da umurumda değil, silerim geçer. Umu- rumda olan iliklerime kadar işlemiş olanlar. Onları nasıl temizleyeceğimi bilmiyorum, korkağın tekiyim ben. Sokak aralarında koşuşan ve birkaç ayak gördüğünde kaçacak delik arayan fare gibiyim.

Biraz önce evlerinde bulunduğum insanların, önünden bile geçmediği bir semtin içinde, metruk iş hanının önüne geliyorum. Burası daha girişinden itibaren leş gibi çiş kokuyor. Ben de ter kokuyorum zaten. Çantamdaki parfümü düşünüyorum, komik geliyor.

Zifiri karanlıkta içeriye değişik cinsiyetten insanlar, gündüzü olmayan kadınlar giriyor. Omzuma çarpıp geçen adam o pis iki dişinin arasından ayağımın dibine tükürüyor. Korkağımı sanıyor ama göz bebeğinin içine bakıyorum durup, kan çanağı gözlerini kaçırıyor ve uzaklaşıyor benden. Bu dehlizde kaybolmak ve sakinleşmek istiyorum.

Katların ortasındaki o kocaman boşluktan duyulan iğrenç müziklerin nereden geldiğini anlamaya imkân yok. Etrafta insanı, tüm zevklerden uzaklaştıran, yaşamdan uzaklaştıran, pislige iyice bulayan sesler var.

Üst kata, merdivenlerden koşarak çıkıyorum. Neon ışıklı, ucuz meyhanenin iki yanındaki mekana giriyorum. İçeri girdiğim anda, kesif bir duman gözlerimi o kadar yakıyor ki bir süre göremiyorum. Leş gibi havayı ilk nefesimde genzimde hissediyorum. “Hâlâ yaşı küçükleri alıyor içeriye hayvan herif!” diye içimden geçiriyorum, yerdeki kusmuklara

basınca midem bulanıyor. Dumana alışınca arkada siyah deri ceketli, pis sakallı o yaratığı görüyorum. Beni fark ettiğinde gerine gerine geliyor yanıma. Ensemde tutup öpmeye çalışıyor, başımı kaçırınca o leş yemiş gibi kokan nefesi nefesime karışıyor ve yüzümü dikenli tel gibi kesiyor sakalı.

Bir yandan da “Özledin mi beni kız?” diye kulağıma fısıldıyor ancak vahşi bir hayvandan çıkacak bir hırıltıyla.

“İki bira” diye sesleniyor bara, göz kırparak. Barmenin benimkine votka ekleyeceğini biliyorum. Çelimsiz, bozuk şiveyle konuşan ve asla insanın yüzüne bakmayan genç garson iki birayı, bir emanet bırakır gibi dikkatlice masaya bırakıyor. Yaptığı işten ve birazdan olacıklardan utanarak beni o dipsiz kuyuda bırakıyor, arkasını dönüp hızla uzaklaşıyor.

Ben ise, o hayvanın salyalarına bırakıyorum kendimi.

Cezamı çekerken gözlerimi kapamıyorum.

Kapının önündeki birbirine benzer kılıkli adamlar avuçlarının içinde tuttukları sigaralarıyla sırtarak içeriyi izliyorlar.

-Aslı?

-Uyumadın mı anne?

-Kızım saat kaç? Sen Adalarda kalmayacak mıydın, bu saatte nasıl geldin kızım?

-Işığı açma anne?

-Bu ne hal kızım? Sen içki mi içtin?

-Anne bırak beni uyuyayım, sabah konuşuruz...

-Aslı... Aslı...

Böyle zamanlarda en başta adımdan nefret ederim. Kendisi aslından farklı birine konulabilecek en anlamsız isim. Duymaktan bıktığım ismim. Görmekten bıktığım suretim gibi bir yalancıya ait olan isim.

Annem başımda endişeli bir biçimde ne yapacağını bilemeden dururken aklımdan geçenler bunlar işte. İçimde konuşan Aslı da susarsa uyumak ve ölüme bir adım daha yaklaşmak amacım. Yorganın altında kımıldamadan yatıyorum gözlerim açık, nefes aldıkça nevresem burun deliklerime yaklaşıyor ve verdikçe de azıcık uzaklaşıyor. Nefessiz kaldıkça babamı düşünüyorum. O da nefessiz mi acaba yoksa nefes alıp verebilmek fark etmiyor mu? Yorganın içi nefesimle ısınıyor, hava azaldıkça terliyorum. Terledikçe de hücrelerimden o hayvanın pisliği çıkıyor. Bu koku ile ölüme yatmak benim cezam olsun. Tabutumun içinde bu koku kalsın ki ruhum sonsuza kadar cezasını çeksin. Cehennemim kendi bedenim olsun, sonsuza kadar yanmak kaderim olsun. Ölüm kurtuluşum olmasın diye yavaş yavaş yanmam lazım. Uyumamam lazım...

Annemin perdeyi hızla çekip, aynı sinirle pencereyi kırarak gibi açmasıyla uyanıyorum. Dışarıdan gelen soğuk titretiyor. Yorganıma sarılacak gibi oluyorum hızla üzerimden çekip yere fırlatıyor. Yüzünde, ölü bir hayvana bakar gibi bir tiksinti var. Garipsemiyorum, aynı duygu benim içimde de var zaten.

Ayağa kalktığım anda yüzümün sağ tarafına olan gücüyle bir tokat atıyor. Canım yanıyor elbette ama ruhumdaki alevler o acıyı da yakıp kül ediyor. Gözüm kararıyor, yatağa oturuyorum tekrar. Annemim gözleri kıpkırmızı, etrafında mor halkalar oluşmuş. Üzerinde altı üstü farklı, dizleri yer yapmış bir pijama var. Saçları berbat bir halde. Uzun zamandır ilk defa saçları açık, “ne kadar uzamış” diye aklımdan geçiriyorum, düşündüğüm şeyin saçmalığı gülümsetiyor beni. Annem ürkek, sinirli ve bir o kadar da boş gözlerle bakıyor bana. Yüzündeki çizgilerde acizliğini görüyorum.

-Aslı...

Ağlamaya başlıyor. İçindeki kelimeler boğuyor onu, boğazında tıkanıp kalıyor korkuları. Ağzını açtığında sadece içinde biriken acılar, sitemler, umutlar, özlemler çıkıp gidiyor nefesiyle, sessizce kaçır gibi. Onları orada tutmaya çalışıyor eliyle ağzını kapatarak. Koşarak odadan çıkıyor, tuvalete zor yetişip kusuyor klozetin içine. Kalkıp arkasından gidiyorum. Tuvaletin kapısını itiyorum sessizce, yerde iki büklüm ağlıyor, uzun saçlarına kusmuk bulaşmış. Yanına diz çöküp kaldırıyorum ve sarılıyorum, sarılabildiğim kadar. Göğsümde çocuk gibi ağlıyor. Hâlâ sadece adımları söyleyebiliyor. Elimle yüzünü seviyorum, dudaklarına dokunuyorum susması için. Uzanabildiğim yerden bir havlu alıp yüzünü, saçlarını siliyorum.

“Hadi” diyorum, “kalk elini yüzünü yıka, ben de çayı koyayım.”

Küçük bir çocuk gibi başını sallıyor hıçkırırken.

Banyodan çıkıyorum.

Mutfağa gidip çayın altını yakıyorum. Büyük bir çöp torbası alıyorum. Koridorda yürürken bir yandan da üzerimdekileri çıkartmaya başlıyorum ve torbanın içine atıyorum. Dün akşamdan kalan odamda yere attığım kıyafetlerimi de içine attıktan sonra torbanın ağzını bağlayıp yatağımın altına sokuyorum.

Banyo kapısına gidip annemin çıkmasını bekliyorum. Kapıyı açar açmaz beni çıplak gören annem irkiliyor ve bakışlarını kaçırıyor. Umursamadan içeriye girip küvetteki musluğu açıyorum. Sonra tuvalete oturup bir süre akan suya bakıyorum. “Bedenimi de soyup atabilsem keşke o torbaya”, diye geçiriyorum içimden.

“seni aramaktan, seni merak etmekten gerçekten bıktım.”

“kızım hasta mısın ya cevap versene”

“lütfen ara beni”

“ya sen gerçekten kafayı yedin, aramazsan arama bel!!”

“meraktan geberdim Aslı lütfen ara”

“umarım sen de gebermemişsindir”

“gerçekten çok merak ediyorum Aslı, anneni arayacağım”

Mesajlarıma bakınca anlıyorum annemin delirme nede-
nini, demek ki Ada haber verdi onlarda kalmadığımı. Ara
desek aramaz! Geri zekâlı!

şimdi de o açmıyor telefonunu.

Aman seninle mi uğraşacağım Ada yaa!!!

Bir de tanımadığım numara var o da defalarca aramış.
Anlaşılan aileyi ayağa kaldırmış bizimki.

Üzerimi giyip mutfağa gidiyorum, karnım o kadar aç ki
tüm kokular güzel geliyor. Annem sahanda yumurta yapmış
ve ekmek kızartmış. Masada elini başına dayamış dururken
benim girmemle kendine geliyor..

-Aslı, affet kızım, elim kırılıydı da sana vurmasaydım.

Yine ağlamaya başlıyor.

Kızarmış ekmekten bir parça kopartıp yumurtaya batırı-
yorum, ağzıma götürürken sarısı masaya akıyor.

-nemli değil anne.

Ağzım dolu olduğu için kısa konuşuyorum yani öyle
gözüküyor.

-Sen küçükken bile bir fiske vurmadım kızım sana. Ama
dn aklım çıktı kızım, delirdim herhalde.

Bir yandan da başını tutuyor, migreninin başladığını
anlıyorum. Ekmeğin diğer parçasını da yumurtanın diğer
sarısına saplıyorum. Patladığı anda beyaza doğru akıyor. Ek-
meğin ucuyla durdurmaya çalışıyorum ama kaçıp gidiyor.
Ekmeği yine tek seferde ağzıma atıyorum.

-Bana yalan söyledin Aslı, Adalarda kalacağını söylemiştin.

-Kalmak istemedim anne.

-Niye kızım? Neredeyse üç yıldır aranızdan su sızıyor, kardeş gibi oldunuz. Ne oldu şimdi?

Kardeş ha! Aynı soydan bile gelme ihtimalimin olmadığı biriyle kardeşçilik oynamaktan sıkıldım ben! -Mış gibi yapmaya çalışmaktan! İnsanın, ucuzluktan bir numara büyü-ğünü bulabildiği ayakkabı içinde ayağı nasıl ayakkabıyı tutmak için kasılır ve bir süre sonra da ağrıdan ayakta duramaz hâle gelirse ben de öyleyim işte anne!

-Anne sıkıldım kalabalıktan.

-Peki, nereye gittin kız başına gece vakti?

-Gittim işte arkadaşlarımla yanına.

-Kızım ayıp değil mi? Seni evlerine davet ediyorlar. Hem Leyla Hanım'ın seni ne kadar sevdiğini çok iyi biliyorum ben. Vallahi çok ayıp olmuş kızım.

Ayıp ha! Kimse beni sevmesin, kimse! Kimsenin sevgisine, ilgisine, korumasına muhtaç değilim. Korunacak hiçbir şeyim kalmamışken, beni koruyan tek insan cehennemin dibindeyken dünya beni sevse ne olur anne. Ben kendimi sevmekten vazgeçmişken... Kimse beni sevmesin!

-Ayıp falan olmaz anne merak etme. Ararım Ada'yı birazdan alırım gönlünü. Leyla Teyze'ler de fark etmemişlerdir bile benim gittiğimi, merak etme.

Konuşma uzayıp gidiyor, yumurtaları bitirince kalkıyorum.

Bir koşu odama gidip yatağın altındaki çöp torbasını alıyorum.

Elimde torba sokakta yürürken aklıma takılan, annemin ayıp olmasına mı kızdığı şey benim gecenin bir körü sokakta olmam mı, yoksa hayatında bilemeyeceği bir yerde hayal bile edemeyeceği bir şey yapmam mı, bilemiyorum.

Sokağın başındaki büyük çöp bidonunun kapağını kaldırıyorum ve torbayı fırlatıyorum içine. Koku tanıdık geliyor,

başımı kaçırıyorum nefesimi tutarak. Dün geceyi hatırlatacak hiçbir şey kalmamış gibi hafifleyerek geri dönüyorum eve.

“Adacım lütfen bağırma artık. Tamam ya özür diledim ya! Ne yapayım başka, tamam bir daha yapmam. Nereye mi gittim? Yürüdüm biraz. Kızım kim ne yapsın bana, saçmalama. Evet yürüdüm. Sonra taksiye binip eve gittim. Niye mi gittim, başım ağrıdı biraz. Ya tamam uzatma Ada. Vallahi sakladığım bir şey yok. Yok gelemem bugün, atölyeye gitmem lazım, haftaya projeyi teslim edeceğim. Kim? Kime verdin telefonumu? Ali’ye mi? Ne yapacakmış? Saçmalama Ada ya, niye benden hoşlansın. Ay Ada hadi kapat çok işim var, tamam ararım. Tamam canım, hadi öptüm...”

Of Ada ya, offff....

İki ayrı uçta, iki ayrı zamanda, hatta boylamda anlaşmaya çalışıyoruz biz. Beni gerçekten merak ettiğini biliyorum, ama bu merak, başıma bir şey geleceği için mi yoksa ondan gizli ne yapıyorum merakı mı, bilemiyorum.

Yine arıyor galiba. Yok başka biri, Ali mi yoksa?

“Aaa Deniz Abla merhaba, iyiyim... Sen? Dün akşam mı, evet sizi rahatsız etmek istemedim o yüzden sessizce ayrıldım evden. Sana mı? Niye? Yok canım niye kırılayım. Melekleri görünce üzüldün biraz, ben de keşke başka bir şey yapsaydım diye düşündüm. Yok ondan gider miyim, biraz başım ağrıyordu gerçekten. Sevgisine çok sevindim. Evet biraz merak ediyorum tabi meleklerle olanı. Bugün mü? Şimdi atölyeye gitmek üzereydin. Olur, uğrarım tabi, sizin eve değil mi? Tamam sizden geçerim atölyeye o zaman. Tamam görüşürüz. Ben de, sağ ol.”

Deniz Abla... Keşke sana anlatabilsem, keşke...

Her şeyi, her şeyimi...

Kaldırabilir misin acaba?

Bahçesindeki kocaman, parlak, yeşil yapraklı Manolya aēalarından tanıyorum evlerini. “Yazın ne güzel olur bu bahçe” diye içimden geçirirken bir yandan da Ali’nin evde olma ihtimali beni biraz huzursuz ediyor. Sırt antamdaki parfüm aklıma geliyor, çıkartıp gizlice sıkıyorum iki kulaēımın da arkasına.

Başımı gēe kaldırdıēımda grdēğim dev Manolya aēaları. Her mevsim yemyeşil yapraklarının olması hoşuma gidiyor. “Kökleri saēlam olanlar, her türlü zorluēa raēmen hayat baēlarını kaybetmezler” diye mırıldanıyorum, kendimden beklemediēim bir şekilde.

Hangi filmdendi? Yoksa bir kitaptan mıydı, hatırlayamıyorum zaten.

İkinci kata koşar adım çıkıp kapıyı çalıyorum. Kısa bir süre sonra Deniz Abla kapıyı açıyor. Dün akşamdan daha sıkı sarılıyorum, sarılmaya ihtiyacım var.

Bedeni küçücük, kısacık saçıyla da neredeyse yaşı benim kadar gözüküyor. Ellerin ve özellikle sol kolunun derisinde çok belirgin yanık izleri var. Yumuşacık eliyle elimden tutarak getiriyor beni salona.

Salonları, bence bu evin en güzel yeri. İki kanatlı büyük kapıdan içeri girdiğinizde yüksek tavan ve içerideki duruluk, sessizlik insanı büyülüyor. Antika olduğu belli olan büyükçe kristal bir avize başımızın üzerinde, uçuk mavi duvarlarda küçük küçük bir sürü gök kuşağı yaratıyor. Eli elimde gülümsüyorum.

Uzun kalınca perdeler, uzun tüller, bir gelinliğin duvağı gibi pencereyi örtüyor. “Açabilir miyim?” diye soruyorum. “Elbette” diyor, sesi bir meleşinki kadar sevecen. Perdeyi usulca açıyorum, manolya ağaçları, yaban gülleri ne kadar canlı. Bahçeyi, makyajı biraz fazla kaçırmış, tombul pembe yanaklı, saçları yeni bigudiden çıkmış, güleç bir kadına benzetiyorum. Camı da açmak istiyorum ama üşümesinden korkuyorum. Geri gelip yanına oturuyorum. Bu sefer ellerimin arasına alıyorum ellerini.

-Ojelerin ne kadar güzel Deniz Abla.

-“Şahtı şahbaz olmuş” diye bir laf vardır bilir misin Aslıcım?

-Yok, hiç duymadım.

-Yani sanki çok şahaneymiş de daha da olağanüstü bir şey olmuş gibi.

-Haaaa...

Gülüyoruz.

Gülüşümüz yankı yapıyor salonun duvarlarında, sanki bizimle birlikte bu ev de gülüyor. İliklerime kadar huzur du-

yuyorum. Manolya ve Deniz Ablâ'nın çocukluk kahkahaları Ali'nin yaramazlıkları bu eve hep neşe getirmiş, belli. Hepsinin yüzünde gördüğüm sevgi bu evin duvarlarında da var. Aynı his, bu koltuk gibi, rahat, sıcak, kucaklayıcı... Sanki uzaktan güzel bir melodi geliyor kulağıma. Kendi notaları olan bir ev burası, içinde olmak istediğim ev.

-Aslıcım kek yaptım çay da hazırdır. Bana yardım edermisin, sol elime pek güvenmiyorum. Hem odamda bir şey göstereceğim sana.

Birlikte salondan çıkıyoruz. Mutfağı geçip ilk odaya geliyoruz. Kapısını açtığında, odayı benim için hazırlamış olduğunu anlıyorum. Perdeler çekilmiş, yatağının ayakucuna melekli lamba yerleştirilmiş ve ışığı açılmış. İçeri girince eğilip müzik kutusunu kuruyor. İki tombul melek sanki sarılarak dans ediyor karşı duvarda. Bu melodi ile ne kadar uyumlular, uzun zamandır hasretler ve birbirlerini bir daha hiç bırakmayacaklarmış gibi. Sanki o duvardan ayrılıp bana da sarılacaklar gibi.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun bana sarıldığını düşünüyorum.

Ali'nin kokusunu, sırtının kemiklerini, kollarını, nefesini hayal ettiğimi fark ediyorum. Gözlerimi açmaktan korkuyorum, gözyaşlarımda boğulmaktan... Buradan hemen çıkmak istiyorum ama önümü görecektir durumda değilim, lambaya çarpıyorum, devriliyor melekler. Dönüp kaldırmak için yere eğildiğimde Deniz Abla da yanıma eğilerek iki dizinin üzerinde bana sarılıyor arkadan. Başını sırtıma yaslıyor.

-Ağla canım, bırak aksın gitsin seni üzenler.

Bir süre ağlıyorum öylece.

Bir müddet sonra perdeyi açıyor, içeriye çok parlak olmasa da öğleden sonra ışığı giriyor, sonra "hadi kalk" diyor. "Nasıl ki istediğin zaman ağlayacaksın, istediğin zaman da

ağlamamayı bileceksin Aslı” diyor.

Ayağa kalktığımda camın önündeki ufak çalışma masasında, yan yana duran, birinin kulpu kırılmış, iki eski kahve bardağını gösteriyor. Şaşıyorum. Üzerlerinde neredeyse benim meleklerin aynılarından var. Dar çekmeceyi çekip, eski bir kartpostal veriyor elime. Hayır, bu bir düğün davetiyesi. Üzerinde de bu iki kupanın fotoğrafı var. İçini açıyorum, “Deniz ve Murat’ın evlilik...” şaşkınlıkla yüzüne baktığımda, “tatlım tüm hikâyeyi öğreneceksin, merak etme” diyor.

Birlikte mutfağa gidiyoruz. Uzunca bir mutfak masası var, üzerinde fırından yeni çıkmış bir kek ve bir demet çiçek. Çiçeği kokluyorum, elimi sürüyorum yapraklarına nedensizce.

-Ali, haftada en az iki kere çiçek alıp getirir.

-Ne güzel.

-Kaybettiğimiz yılları telafi etmek için çırpınıp duruyor. Anlamadığımı yüzümden anlıyor.

-Aslı, bu hayat herkese başka başka yüzlerini gösteriyor. Biz uzunca bir süre pek de sevimli olmayan bir yüzüyle yaşadık. Sonra hepimizi tekrar bir araya getirdi ve birlikte onun güzel tarafına tutunduk. Bunu boş ver şimdi. Sen anlat bakalım birazcık...

-Neyi abla?

-Aslıcım, çok ciddi bir sıkıntının olduğunu hissediyorum. Nasıl diye sorma. Hissediyorum işte. Belki şu güzel ellerinin titremesinden ya da o güzel kocaman gözbebeklerinden, o sıcacık kalbinin hızlı hızlı atmasından. Bak tatlım, ben öldüm ve bir süre sonra dirildim! Ama onu geç, ben hayatımdaki tüm sevdiklerimi tek tek, bazılarını isteyerek, bazılarını istemeden kaybettim. Kaybın ne olduğunu az buçuk bilirim.

Duruyorum, ellerim masanın üzerinde kenetli, gözlerim de ellerime. İçimden, her şeyi, bir kazağın yününe sökermiş

gibi söküp atmak istiyorum ama cesaretim yok o sözcüklerle. Yutkunuyorum, bir kere daha. Gözlerimi kapatınca birer damla yaş düşüyor kucağıma. Elimle silmek istiyorum ama ellerimi çözemiyorum birbirinden. Sanki çözersem her şey avuçlarımdan arasından havaya savruluvverecek.

Ayağa kalkıp çay dolduruyor, “şeker ister misin” diye soruyor. Hayır demek istiyorum ama ağzımı da açamıyorum, başımı iki yana çeviriyorum. Hâlâ ellerime bakıyorum. Bir dilim de kek kesiyor ve bir tabağa koyuyor. Çatalla dilimden bir parça alıyor. O tüy gibi eliyle kilitlenmiş elimi açıp diğer elinde tuttuğu çatalı elime bırakıyor. Tutuyorum çatalı. “Tadına bakar mısınız? İlk defa yaptım” diyor. Ağzıma götürüyorum çatalı. “Çok güzel diyorum” o güzel gözlerine bakarak. Bir çatal daha alıyorum kekten.

-Aslı, Aslı, Aslım... O içinde sıkıca muhafaza ettiğini mutlaka bana veya başkasına anlatman lazım canım. Acaba bir psikologla konuşsan daha mı rahat edersin?

-Abla anlatamam...

-Peki, çayını iç canım. Sen hazır olduğunda, ne zaman olursan, ben sana yardıma hazır olacağım Aslı, tamam mı?

-Tamam, Deniz Abla.

Kalkıp içeri gidiyor. Bu sırada evin kapısı açılıyor. Seslerden Ali'nin geldiğini anlıyorum. Kalbim deli gibi çarpmaya başlıyor. Konuşmalarını duyuyorum.

-Aaaaa Aslı mı burada abla, vay kaçak! Nerede?

-Mutfakta canım, kızın üzerine gitme, biraz dertleştik.

Kapıda belirmesiyle kalbim ağzımdan çıkıp önümdeki kek tabağına düşecek gibi geliyor.

-Aslı seni görmek ne güzel! Nasılsın?

Eğilerek öpüyor yanaklarımdan, biraz önce yaşlar süzülen yanaklarımdan.

-İyiyim sağ ol, sen?

Tam karşıma oturuyor, sandalyeyi çekip.

-İyiyim ben de, ama epey merak ettik seni. Niye birden bire ortadan kayboldun öyle?

-Biraz başım ağrıyordu.

-Yok yok başka numara var sende, yoksa gizli bir sevgili mi ha?

-Yok canım nerden çıktı.

-Ali! Rahat bırak Aslı'yı!

Deniz Abla bir eliyle kardeşinin saçlarını okşarken diğer eliyle de kalınca bir zarfı bana uzatmaya çalışıyor.

-Aslıcım yazdım.

Şaşkınlıktan, "gerçek mi?" diye zarfın ağzını açıp bakıyorum ve hızla kapatıyorum, gördüklerime inanmamış gibi.

Evet, yazmış gerçekten, elimde koca bir kitap tutuyorum, elimde Deniz'in hayatını tutuyorum. O kadar heyecanlanıyorum ki ne diyeceğimi bilemiyorum. Ayağa kalkıyorum.

-Hemen okumaya başlamam lazım Deniz Abla, ben doğru eve gidiyorum.

-Eee atölyeye gidecektin hani?

-Yok, yarın gece kalırım okuldan sonra, şimdi gidemem, eve gitmem lazım.

Koşarak eve gidip okumak istiyorum.

O benimle her şeyini paylaşıyor, bense bir kelime bile edemiyorum. Nasıl diyeyim? "Ben bir adam öldürdüm"... Kendi kendime bile söylediğime pişman oluyorum, öyle bir yutkunuyorum ki ikisi birden bana bakıyor.

Sokak kapısının önüne geldiğimde ayakkabılarımı giymeden, portmantodaki aynada yüzümü görünce donup kalıyorum. Rimelim sanki yüzüme kömür sürülmüş gibi çene kadar akmış. İkisi de gülmeye başlıyorlar. Utancımdan gülemiyorum bile halime. Deniz Abla tuvaletin yerini gösteriyor. Girip yüzümü yıkıyorum. Başımı kaldırıp aynada

yüzüme bakarken bir erkek parfümü şişesi görüyorum. Alıp elime kapağını açıp kokluyorum, Ali kokuyor. İçim ısınıyor. Deniz Ablâ'nın "temiz havlu kapıda" diye seslenmesi ile irkilip aldığım gibi bırakıyorum şişeyi yerine. "Bu halimle zaten beni beğenmeyecek artık" diye düşünerek çıkıyorum. Kapıda vedalaşıyoruz. Teşekkür edip ilk önce Deniz Ablâ'yı öpüyorum, sonra da Ali'yi. Kulağıma "dün akşam seni üç kere aradım, o numarayı kaydet" diyor. Sadece "peki" diyorum ve zarfa sıkı sıkı sarılarak koşar adım merdivenlerden iniyorum.

Bahçeye çıktığımda ilkbahar akşamının karanlığı ve serinliği yüzüme iyi geliyor. Başımı kaldırıp manolya ağacının arasından gözüken pencerelerine bakıyorum.

Ali arkamdan bakıyor.

Nefes nefese, son anda yetiştiğim metroda dayanamayıp ilk sayfasını çekip alıyorum zarftan.

Allahım! İnanamıyorum patlama anıyla başlamış!

"05 Haziran gece 2014

Derin bir nefes, sanki burun deliklerimin arkası açık.

Öyle bir nefes ki sanki gözlerimden, elmacık kemiklerimden hatta yanaklarımdan aldığım bir soluk. Belki de evrenin tüm havasını çektim gözeneklerimden gerisin geriye evrene doğru.

Ağzım açık galiba, o kocaman nefes bir ağız dolusu sanki boğazımda.

Hafiflik, saçlarım gergin değil. Göz kapaklarım açık mı hatırlamıyorum ama güneşe bakar gibi kamaşmış. Omuzlarım geride, hatta boynum bir kuğu gibi uzun hiç olmadığı kadar. Gövdem ne kadar ince, uzun ve hafif. Sabah rüyaları gibi deği-

şik bir his içindeyim, başım sonsuza doğru uzanırken. Ellerim sıkı sıkıya kenetlenmişti az önce ama şimdiki boşluk duygusu beni şaşırtmıyor bile. Gövdem boşlukta bomboş, galiba uzakta.

Sesim var mı bilmiyorum, o koca nefesle birlikte, çıktı gitti. Kulaklarım donmuş gibi ne sesimi ne nefesimi duyacak durumda değil zaten. Boşluğun sesinde kaybolmuş gibiyim.

Mevsimsiz bir havadayım, az evvel sıcaktı içim, şimdi tanımsız bir iklimde. Adımlarım yok, derin bir uykunun ortasında gibi bacaklarım ağır, koşmaya çalışmadım oysa, aslında hissizim.

Az önceyi bilememenin garipliği içinde sabit, vücudum evrene dağılmış, ruhum seyirci olmuş duruyorum.

Hayır, neyi bildiğimin bilmezliği içinde savruluyorum toz dumanın içinde.

Zift rengi durgunluğun içinde kayan bir noktayım.

Zaman durduğundan nefessizim.

Nefessiz olduğumdan gözlerim karanlık.

Karanlık olduğundan hareketsizim.

Hareketsiz olduğumdan

Ölüyorum....”

Kâğıdı göğsüme bastırıyorum, derin bir nefes alıyorum. Farkında olmadan bu nefes için şükrediyorum, sonra farkına varıyorum. Tekrar bakıyorum aynı sayfaya her bir kelime yerli yerinde duruyor, tekrar okuyorum, tekrar tekrar.

Her okumamda daha fazla o anda oluyorum, titriyorum. Gözlerim kamaşıyor isten, sisten. Genzimde toz ve yanık kokusu hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum, o sahne daha da canlanıyor. Gözlerimi açıp iniyorum ilk durakta, elimde sıkı sıkıya tuttuğum sarı zarfla. Terlemişim, ellerim yanıyor. Sarı zarfı çantama sığdırıyorum ve hiçbir yere dokunmak istemiyormuş gibi ellerimi iki yanımda sallayıp yü-

rüyorum bizim mahalleye doğru. Sokağın kokusu tanıdık geliyor, üzerimizde eğreti duran lambalardan yayılan sarımtırak ışık, bozuk yolları ve çukurları aydınlatamıyor. Takılıp düşmemek için fazladan çaba göstermek gerekiyor. Her gün yaptığım gibi, her güne başlayıp sonra da bitirebilmek için gereken çaba gibi. Aşına olduğum sarı ışıkların aydınlattığı hayatım gibi.

Sarı zarfın içinden teker teker çıkan hayatlar gecemi karanlığa gömüp, ölümün sessiz, ılık, hareketsiz haline geçmeme engel oluyor. Elimden bir sayfa düşse de, bir yenisi geliyor diğerinin yerine. Ellerim hâlâ ateş gibi. Gözlerimin üzerindeki ağırlık gitgide artıyor ama katılamıyorum geceye, sanki diğerleri kaçıp gidecek gibi, sıkı sıkı tutmak istiyorum elimde tüm sayfaları.

Sihirli bir el göz kapaklarıma dokunmuş gibi, gözlerim kapanıyor.

Biliyorum, Deniz Ablanın annesinin elleri olduğunu alnımda. Gözlerimi açmaya çabaladıkça daha da beliriyor karanlıkta. Üzerinde eski bir hırka ile zayıf narin bedeni ilişivermiş gibi yanıma, elleri hâlâ alnımda. Ben de ona dokunmak istiyorum, yüzüne dökülmüş saçlarını kaldırmak istiyorum, çıkık alnına dokunmak. Kıpırdamak için çabaladıkça terliyorum, derin bir nefes alıyorum, sanki sonmuş gibi, geri verdiğimde saçları uçuşuyor. Yüzü o kadar aydınlık ki gözlerim kamaşıyor. Biraz daha dikkatli baktığımda Deniz Ablanın gözlerini görüyorum. Çıkık alnı ile ne kadar annesine benziyor diye düşünüyorum, oysa annesini tanımıyorum.

İkinci nefesimde uyanıyorum, bir hamlede kalkıp pencereimin camı açıyorum ve başımı, ellerimi dışarı sarkıtıyorum. Terime, sokak kokusu ve sarı ışık karışıyor, rahatlıyorum. Burnumdan, ağızımdan çıkan nefesimi görüyorum, uzayıp

gidiyor ve kayboluyor sokakta. Hoşuma gidiyor. Dönüp yatağıma bakıyorum, gözüm sanki yatağın köşesine ilişmiş kadını arıyor. Titriyorum, başımın tepesinden kuyruk sokumuma kadar iniyor ürperti. Camı kapatıp, yere yayılan bir hayatı topluyorum ve mutfığa gidiyorum. Okudukça azalmayacağını anladığım ama her anını bilmek istediğim acıların, anların, eksiklerin ve nicelerinin, o seslerin içinde kaybolmak istiyorum. Benzer olmak istiyorum, bir umut.

Bir umut, ben de canlı çıkmak istiyorum bu hikâyeden.

Halicızade ailesinin hayatına süzülüyorum, bir daha hiç çıkmamak üzere.

Okula gitmek için yola çıkabildiğimde öğleden sonra oluyor. Hiç tanımadığım hayatların içine girip, olanları sanki seyirci koltuğundan izlemek ve tanıdığım insanların neler yaşadığını, neler hissedebileceklerini anlamaya çalışmak uykusuzluktan daha da yorucu. Tüm olanları bugün ile bağdaştırmak neredeyse imkânsızmış gibi geliyor bana. Bu yaşananlar içinde beni en çok etkileyen kısım, temelli kaybedilenler ve kayboldu sanılıp tekrar bulunanlar oluyor. O evde yaşanmış olanlar, yaşanamayanlar ve şu anda yaşananlar... Hayatın mucizesine tanık olmak gibi, aklım allak bulak... Cehennemin köşesinden cennete bir adım atmak gibi. Bu güzel insanların, bugünleri hak ettiğini düşünüyorum.

Metronun merdivenlerinde, yaşını bile tahmin edemediğim bir çocuğu fark ediyorum. Sanki bir paket bırakmışlar gibi, tam ayaklarımın dibinde çömelmiş duruyor. Yanından geçiyorum, gözüm burnundan ağzına akan sümüşüne takılıyor. Sanki yıllardır banyo yapmamış gibi, oysa en fazla beş yaşında. Sapsarı saçları keçe olmuş, mavi gözleri ise yaşımdan büyük bakıyor aşağıdan yukarıya. Geri dönüyorum, iki-üç basamak sonra yanımdayım. Kesif bir çiş kokusu ge-

liyor, eğildiğim yerden kalkmak zorunda kalıyorum. Etrafa bakıyorum, metro merdivenlerini koşar adım inen ve çıkanlar dışında kimse yok. “Adın ne, annen nerede?” gibi saçma sapan şeyler geveliyorum ağzımın içinde. Bu mevsimde metronun güneşsiz merdivenlerinde esen rüzgâr biraz ısıyor insanı. Başını kaldırıp yüzüme bakıyor, hiç anlamadığım bir dilde bir şey söylüyor. Kendimi “annesi, babası nerede bu çocuğun, Allahın belaları!!!!” diye haykırırken buluyorum. Yanımdan geçenler benimle göz göze gelmekten kaçınıyorlar, anlıyorum. Bu yaştaki çocuğa para verilmeyeceğini biliyorum, zaten cebimde birkaç bozukluktan başka para da yok. Yaşlıca bir hanım yanımdan geçerken; “evladım bunlar savaştan kaçanlar, birazdan ailesi gelir almaya” diyor normal bir haber verir gibi, çocuğa bakmadan iniyor merdivenlerden. Çömelmiş iki büklüm ağılıyor, ben bağırdıkça o ağılıyor. Eğiliyorum yanına, “ağlama” diyorum. Aklıma çantamdaki sandviçim geliyor. Tüm harçlığımı ayın ortasında bitirdiğim için, kalan diğer günlerde okula evden sandviç götürmek durumunda kalıyorum. Sıkıca sardığım folyoyu açamayacağını biliyorum. Açıp veriyorum eline, iştahla kocaman bir ısırık alıyor, gözleri bende. Korkmasını istemiyorum, sesim sessiz çıkıyor içimde. Çok kısa bir süre önce cehennemin kapısından cenneti gördüğümü düşünürken, başka cehennemlerin de ayağımın dibinde olması kafamı allak bullak ediyor. Alıp gitsem bu çocuğu diye geçiriyorum içimden, annesi arar mı acaba, ya o, annesini arar mı acaba? Büyüdüğünde, eğer büyüyebilirse elbette, her türlü pisliğe bulaşacak, tecavüzler yaşayacak biliyorum. Sonunda da seri katil olabilecek bir çocuğu kurtarsam diye geçiriyorum içimden. Ne salağım ya! Gülesim geliyor halime, birini öldürmüş biri olarak, bir çocuğa bakmayı, korumayı düşünmek. Hiçbir zaman sahip olamayacağım bir çocuğa...

Ayağa kalkıyorum, kocaman sandviçi bitirmiş, o kirli suratına hiç uymayan mavilikteki kocaman gözleri ile bana bakmaya devam ederken, üzerimdeki anorak yeleği çıkartıp giydiriyorum. Yorgana sarınmış bir kedi yavrusu gibi duruyor. Yine çömeliyor olduğu basamağa. Yeleğin içine gömülmüş bir çift gülen gözle bana bakıyor arkamdan. Kim bilir belki de seri katil olmaz diye geçirip içimden gülüyorum, ona bakmadan hızla merdivenlerden koşarak inip kalkmak üzere olan vagona kendimi atıyorum.

Üniversite durağına gelene kadar kafamdaki cevaplayamayacağım, cevaplamaya üşeneceğim, bal gibi cevaplayabileceğim onlarca soruyu bastırmak için kulaklığımdaki müziği sonuna kadar açıyorum. Şu sesim kısılsın istiyorum, sesli konuşmaktan korktuğumu fark ediyorum. İnsanın bazı şeyleri kendi sesinden duyması kadar rahatsızlık verici bir şey olmadığını biliyorum. Müzik, telefonun çalması ile kesiliyor. Metronun içinde çekmesine şaşıyorum. Arayan Leyla Teyze, ama zannettiğim kadar çekmediğini cevap vermeye çalışınca anlıyorum.

-Leyla Teyze merhaba, metrodaydım da. Şimdi çıktım.

-Canım merhaba, okula mı gidiyorsun bu saatte?

-Yok Leyla Teyze, sabahki dersleri kaçırdım, atölyede işim var biraz. Proje teslimi bu hafta sonu da...

Bir yandan da dersleri niye kaçırdığımı soracak diye tedirgin oluyorum.

Neyse ki soramayacak kadar meşgul.

-Hayatım, seni tutmayayım o zaman. Bu ay sonu vakıf için büyük bir sergi olacak, sonunda da satış. Aslıcım, Deniz'e yaptığın lamba çok güzel olmuştu, düşündüm de bu sergiye de yapabilir misin birkaç tane?

-O melekler Deniz Abla içindi Leyla Teyze.

Bazen, gerçekten hiç düşünmeden konuşuyorum ben!

-Aslıcım, haklısın canım. Belki farklı bir şeyler yaparsın, ben ne bileyim sanatçı olan sensin kızım!

-Sağ olun Leyla Teyze.

Sırıttığım sesimin tonundan belli oluyor. Neyse kısa bir süre içinde toparlıyorum ağzımı ve kelimeleri.

-Vakıf salonunda mı olacak sergi?

-Hayır canım, caddedeki galerinin salonunda. Büyük bir iş kalkıştık yani senin yardımın olmadan olmaz Aslı. Lüt-fen, projeni teslim ettikten sonra salona bir bakıver. Senden güzel bir şey bekliyorum bak ona göre. Hem sanat dünya-sından da çok katılım olacak. Vallahi ben tüm vaktimi buna harcıyorum Aslıcım.

-Tamam Leyla Teyze.

-Konuşuruz canım, kaçıyorum şimdi. Öperim seni.

-Ben de sizi Leyla Teyze.

Aklımda bin bir fikirle, kendimi üniversitenin bahçesinde bulunan, eski bir hangara kurulmuş atölyenin kapısında buluyorum. Mavi gözlü çocuk aklıma gelince içim ürperiyor, kocaman kapının önünde, üzerimde bir gömlekle titriyorum. Üşüyor muyum yoksa bu büyük kapılar mı beni heyecanlandırıyor pek farkında değilim.

İçeride neredeyse on kişi kadar var. Onlar da birazdan evlerine giderler zaten. Koca bölümde gece kalan üç-beş kişiyizdir. Gece evine gitmek istemeyen, gece olmasını istemeyen, gece sokakta olmak isteyen...

Müziğe kaldığım yerden devam ederek, kaynak maskesini yüzüme takıyorum. Seviyorum bu maskeyi, diğer tüm maskelerimin aksine, yüzüme tam oturuyor.

Çıkan küçücük alev parçaları ile sanki kendi kutlamamı yapıyorum havai fişekler arasında. Sesler duyulmaz oluyor, ellerimin arasındaki o ufacık dünyamda zaman nasıl geçiyor

anlamıyorum.

Boynumun ağrıdığı hissediyorum başımı sağa sola oynatıp, sağ elimle de ağrıyan yere dokunurken başka bir el daha dokunuyor elime ve oradan boynuma. Kan akışım yön değiştiriyor sanki aniden. Hızla maskeyi çıkartıyorum yüzümden. Oysa korkmadım. Biliyordum, bekliyordum...

İzlediğim sahnenin kenarında duruyordum onu görebilmek için. Konuşuyordum bir süredir sessizce. Evlerinde gizlice dolaşıyordum, o eski konaktan üzerinde yeşil parkası ile gelişini görüyordum. O kocaman kalbinin atışını duyuyordum arkamda, yanı başımda dururken.

-Korkutmadım ya seni?

-Yoo, yani evet biraz.

-Leyla Abla'nın yanındaydım, sizi konuşurken duydum... Ablamı götürdüm vakfa, sergi için çalışıyorlar. Deniz, bir çocuk kitabı yazdı biliyor muydun?

-Hayır...

-Kitabın basımı ve satışı ile ilgili harıl harıl çalışıyorlar. Sen de bu saate kadar çalışıyorsun demek.

-Gündüz biraz işim vardı. Ancak gelebildim, yani kaç saat oldu bilmiyorum ama. Saat kaç hakikaten?

-11:00

-Amma olmuş ya...

Ali, kapının hemen yanına bıraktığı sırt çantasını almak için arkasını dönüp yürüyor. Adımlarına bakıyorum, güzel adımlarına. Bir yandan da saçımı başımı düzeltiyorum, üstüm başım kir pas içinde. Hele ayakkabılarım, tozdan rengi gözükmüyor.

Elinde iki sandviç, iki de içecek ile geliyor yanıma. Kardeşimin ne kadar aç olduğunu anlıyorum o zaman. Kolumla, uzun masanın üzerinde duran maket parçalarını itiyorum.

İkimiz de birer sandalye çekip oturuyoruz karşılıklı.

-Bu saatte karnının aç olacağını düşündüm, kola mı içersin meyve suyu mu?

-Kola içerim, çok sağ ol.

Onun gözünde metronun girişindeki merdivende tünemiş o küçük çocuk muydum acaba? En azından burnum akıyor diye düşünürken bir yandan da şimdiye kadar yediğim en mükemmel sandviçi yiyorum.

-Avokado sever misin bilemedim ama jambonla güzel gidiyor.

-Severim...

Ne yediğimin farkında olmadığım için gizlice bakıyorum ekmeğin arasına.

-Çok teşekkür ederim Ali...

Gözlerinin içiyle gülerek beni izliyor.

-Keşke birer tane daha hazırlasaydım, yetmedi değil mi?

-Yok yok çok güzel doydum, çok sağ ol.

Bir türlü düzgün cümle kuramıyorum, farkındayım. O kadar çok içimden konuşuyorum ki olacak olan bu işte!

-Biraz anlatsana neler yapıyorsunuz burada, senin şu çizimlerini...

Anlatıyorum, kafamda yarattıklarımın, nasıl bir kalem ve kâğıtla can bulduğunu ve sonra da metalle, ahşapla, plastikle, alçıyla hayata tutunduklarını. Saatler akmasın istiyorum. Uzun zamandır yabancı olduğum sesimi bile seviyorum şu anda. Masaları, tezgâhları dolaştırıyorum. Bizden başka kimsenin kalmadığını fark ediyorum, o ise sadece beni izliyor. Göz göze geldiğimizde anlatacaklarımı unutacağımdan korkuyorum. Anlatıyorum, anlatıyorum, anlatıyorum... Daha neler anlatmak istiyorum.

Güvenlik görevlisinin kapıyı kırar gibi açması ile ikimiz de irkiliyoruz. Saatin gece yarısını geçtiğini kapıyı kilitleye-

ceğini söylüyor. Üzerimize kilitlemesini istiyorum ben aslında. Hiç sesimizi çıkarmadan toparlanıyoruz. Aklım o kadar havada ki anorak yeleğimi arıyorum bir süre, sonra aklıma geliyor o kocaman mavi gözler. Masamı düzenleyip, dolabımı kilitliyorum. Ali kapının hemen önünde beni bekliyor sakın, elleri cebinde.

-Senin üzerinde bir şey yok mu?

-Yok, almamışım.

İlk önce sırt çantasını çıkartıyor sonra da montunu.

-Sen üşürsün!

-Üşümem ben erkeğim!

Kendi söylediğine kendi de gülüyor, gözlerini kısarak. O anda gözlerinin yanında beliren o çizgilerin ona ne kadar yakıştığını düşünüyorum. Montu giyiyorum, fermuarı o çekiyor. O anda o çizgileri öpmek istiyorum. Sadece gözlerimi kapatıyorum, kokusunu içime çekerek.

-Hadi şuradan bir taksiye binelim.

-Yok ben metro ile giderim, bizim ev çok yakın.

-Aslı saat yarım!

-O kadar olmuş mu?

-Hadi gel bakayım.

Yan yana, üniversitenin ana kapısının önünde bekleyen taksiye doğru yürüyoruz. “Üşüyor mu acaba?” merak ediyorum. Elleri cebinde, herhâlde üşüyor. Ben üşümüyorum, içimde meltem, aklımda fırtınalar eserken sıcacığım, sanki kollarında kaybolmuşum gitmişim. Unutmuşum, unutmuşum, unutmuşum...

Şöföre ilk önce beni bırakacaklarını söylüyor, adresi tarif ediyorum. Arka koltuğun ortasında dip dibeyiz. Bu his hoşuma gidiyor. Sırt çantasını kucağından ayağının yanına koyuyor, bacaklarımız değişiyor birbirine. Sola doğru eğiliyor, başı başıma degecek. İki eliyle ellerimi alıyor avucunun içine.

-Üşümüştün.

Cevap verip o anı bozmak istemiyorum.

Ellerimden alevler çıkıyor.

Evin önüne geldiğimizde, o da arabadan iniyor. Montu çıkartıp ona geri vermek istiyorum. Yüzünde muzip bir gülümseme ile “Sende kalsın” diyor, “böylelikle beni aramak zorunda kalırsın.” Yanağımdan öpüyor usulca. Sadece teşekkür edebiliyorum ve hızlı adımlarla apartmanın içine giriyorum. Oysa aklımda onunla ilgili merak ettiğim ne kadar çok şey var.

Arkamdan bakıyor, biliyorum.

Annem karşılıyor kapıda beni. Yüzünden endişeli olduğunu anlıyorum. Gözlerinde sorular var sormadığı.

“Ali Abi bıraktı beni anne, arayamadım seni. Vakit nasıl geçti anlamadım. Nerede miydik? Okulda, atölyede. Tasarımlarımı görmeye gelmiş. Yok canım başka ne olacak. Mont mu, Ali Abi’nin. Benimkini metroda unuttum galiba. Evet, haklısın anne, ne yapayım elim çok doluydu. Çizim çantamı okulda bırakıyorum evet. Ama diğer okunacaklar falan vardı işte. Tamam, anne unutmam bir daha. Tamam, yarın da veririm montunu. Yok, karnım tok..”

Tuvalete bile gitmeden odama gidip kendimi yorganın altına atıyorum, kafama kadar da çekiyorum. Hep yaptığım gibi burum deliklerim neredeyse nevresime yapışmış, her nefes alış verişimde içerisi ısınıyor, havasız kalmak için yapmıyorum bu sefer, üzerimdeki kokusunu biraz daha duyabilmek için yapıyorum. Annem görmese montu alacaktım odama ama olmadı. Elimden aldığı gibi astı dolabın içine. Yatağım Ali kokuyor.

Ruhuma sinmiş diğer kokuları bastırır mı acaba?

Bastırmasın yok etsin istiyorum.

Ama nasıl olacağını da bilmiyorum.

İliğime kadar sorumlu olduklarımı nasıl sileceğiz bu dünyadan?

Deniz Abla anlatmalısın diyor ama anlatırsam siz nasıl sileceksiniz hafızalarınızdan?

Havasız kalıyorum, Ali'nin kokusunu alamaz hale geliyorum. Bir çırpıda çıkıyorum yorganın altından. Camı açıp, her zaman yaptığım gibi, başımı ve ellerimi sarkıtıyorum aşağıya. Ellerime takılıyor gözüm, o an geliyor aklıma, o sıcak dokunuş, yüreğime dokunuşu.

Hiçbir zaman sahip olamayacağım o sıcaklık. Keşke hiç olmasaydı diyorum, keşke hiç bilmeseydim ellerini.

Hak etmediğim bir mutluluğun hayalini kurmak içimi acıtıyor. Kaçmak istiyorum, kaçıp ait olduğum yere gitmek, gece olmak istiyorum. Pislik içinde debelenip hissetmemek istiyorum. Camı kapatıp hızla çıkıyorum odamdan.

İki tur atıyorum koridorda.

Aynı hızla annemin odasına giriyorum. Yanına ilişiyorum. Yorganını kaldırıp beni içine alıyor. Sırtımı dönüyorum, arkadan sarılıp elini alnıma koyuyor.

“Rüya mı gördüm kızım?” diye soruyor uykulu sesiyle.

“Evet” diyorum, “kâbus gördüm.”

Sanki dakikalar sonra yeni günün ilk ışıkları yüzümüzü yalayıp geçiyor üzerimizden. Uzun zamandır bu kadar huzurlu uyumadığımı düşünüyorum.

-Kuzum uyandın mı?

-Uyandım anne.

-Aslı, niye bu kadar sessizsin kızım. Bursunu kaybedecek sin diye mi bu kadar sıkıntı. Bak, ben güzel bir zam aldım baş asistan olunca, bizim paramız bize yeter kızım. Akşamın geç saatine kadar çalışmanı istemiyorum. Olduğu kadar artık Aslı, yıpratma kızım kendini. Bu haline çok üzülüyö-

rum. İstersen bir yardım alalım kızım, Ada'nın gittiği psikolog hanımdan randevu alayım mı?

-Büyük yatak alalım anne.

Kocaman sarılıyor annem, sanki tüm dünyayı benimle kucaklarmış gibi.

-Alalım, almasına da üç ay sonra 20 yaşında olacak büyük kuzu, üç beş yıla giderse ben kime sarılacağım, hı? Hem lafı değiştirme...

-Babamı ziyaret etmek istiyorum.

Bir lafımla o kocaman dünyanın içinden sıyrarak alıyorum kendimi dışarıya. Oysa kıpırdamadan duruyor annem, ben de onun kollarının arasında. Nefesimizi duyuyoruz birbirimizin. Ben onun göğsündeki ağırlığı hissediyorum, o da benim ruhumdakini. İlk önce ben yutkunuyorum, sonra da o.

-Okul kapansın gideriz Aslı.

Bence bu dünyada anneler dâhil kimse babalarını delice seven çocukları anlayamaz. Babanız hırsız da olsa seversiniz, katil de. Hele de annem, hiçbir şeyden habersiz, nasıl sevdiğimi bile anlayamaz. Çok zorunlu kalmadıkça ben de bunu anlamasına neden olmak istemem. Anlarsa eğer, iki başımıza kurduğumuz ve onun tek dünyası olan, mikado çöpleri ile yaptığımız evimiz yıkılıverir.

O yüzden kimseye anlatamam ben, kimseye...

-Aslı hadi, duşa gireceksen acele et. Ben gireceğim yoksa.

-Sen gir anne, benim dersim geç bugün.

-Tamam kızım.

-Okuldan önce de vakfın caddesindeki galeriye bakmaya gideceğim.

-Leyla Hanım söyledi dün. Konuştunuz mu?

-Konuştuk anne.

-İyi canım.

Annemin küçük yatağında sağdan sola dönerken bir yandan da bu kadar iyi huylu anne babadan nasıl böyle olabildiğimi düşünüyorum. Hayat işte, hamur gibi yoğuruyor, yoruyor insanı. Formunu, kaderiyle harmanlıyor, salıyor yaşama.

Merdivendeki, paket gibi bırakılmış mavi gözlü çocuk aklıma geliyor, benim yerimde olmak ister miydi acaba?

-Aslıııı! Telefonun çalıyor kızım. Ben çıkıyorum hadi, kahvaltını yapmayı unutma, masanın üzerine de para bıraktım.

-Anne sen benim çantamı mı karıştırıyorsun!

-Ne münasebet kızım, seni tanıyorum. Bu vakte paran kalmaz senin! O portakal suyunu da iç lütfen, yüzünün sarılığı korkutuyor beni. Bak sergiden önce hastalanıverirsin.

Sadece derin derin nefesler alıyorum, ayağımı sürüyerek odama giderken.

İki cevapsız çağrı, biri Ada, diğeri Ali.

Ali'nin adını görünce kalbim hızlı atmaya başlıyor. Bir yandan "hiç görüşmesek daha iyi olur herhâlde" diye düşünürken, girişte duran montu aklıma geliyor. Canım sıkılıyor, diğer taraftan da içimde o istemediğim kıpırdanma var, karın ağrısı ile karışık bir neşe durumu bu.

İlk çalışta açılıyor Ada'nın telefonu.

- Günaydın Ada, niye mi geç aradım. Uyuyordum Ada! Hem sen bu saatte nasıl ayaktasın? Hımmmm... Elbette merak ediyorum anlatacaklarını. Peki, ama sabah galeriye uğrayacağım. Hangisine mi? Kızım serginin yapılacağı galeriye. Haaa ya...Leyla Teyze benden bir şeyler istedi, ancak yetiştiririm, ne yapacağımı da bilmiyorum ya. Senden bir şey istemedi mi? Yaparız birlikte bir şeyler... Tamam evden çıkarken

ararım. Hadi öptüm.

Telefon elimde Ada'nın rehberde kayıtlı fotoğrafına bakıyorum. Şapşal şey...

Bir yandan da Ali'nin telefon numarasına. Aramamanın daha doğru olacağına karar veriyorum.

Galerinin kapısı ince, uzun. Hatta şimdiye kadar gördüğün en uzun kapı. Defalarca bu kapının önüne gelip cesaret edip giremedim. Kapıya yaklaşmam ile otomatik olarak açılıyor. İçerideki güvenlik, sımsıcak bir gülümseme ile yolu gösteriyor. Siyah bir hole, daha doğrusu bir koridora giriyorum. Ufak led lambalarla çok az ışıklandırılmış koridor-da gözüm kısa sürede loşluğa alışıyor. Koridorun sonunda, yüksek tavandan yere kadar uzanan siyah kadife kumaş, sanki bir tuvaletin eteği gibi yerleri süpürerek duruyor karşımda. Sağından tutarak hafifçe görmeye çalışıyorum arkasını, başımı uzattığım anda bambaşka bir dünyanın içine giriyorum. İçeride yine siyah duvarlar var tavanla bütünleşen.

Bir yandan da ışıl ışıl spotlar ve sayısını bir anda bilemeyeceğim kadar çok tablo, heykel, tasarım ve kurulmayı bekleyen enstalasyonlarla birlikte yaklaşık 50 kişi var. Bu kadar büyük olabileceğini tahmin edemediğimi fark edip iyice heyecanlanıyorum. İleride, ilk gördüklerim Leyla Teyze ve Deniz Ablâ. Koşarak yanlarına gidiyorum, Deniz Ablâ'nın boynuna sarılıyorum. Bir kuş tüyü kadar zarıf, başındaki brezilya beresi ile de sanki küçük, yaramaz bir kız çocuğı. Kulağına fısıldıyorum.

-Okudum abla... Bir nefeste okudum! Devamı var mı?

-Var elbette, herkesinkinin bir devamı var Aslıcım, sıra sende bence, ben de seninkini merak ediyorum, yazar mısın?

Sadece hayır işareti yapıyorum başımla, bir kere daha sarılıyorum.

Leyla Teyze, her zaman olduğı gibi hararetili hararetili, salonun planını, kimin hangi eserini vakfa bağışladığını ve tonlarca şeyi anlatıyor. Benim aklımda sadece serginin sonunda bana kaldığını söylediğı simsiyah bir duvar kalıyor. Bu kadar sanatçının arasında kendimi bir karınca gibi hissediyorum ve sadece kalp atışımı duyuyorum. Çalışkan bir karınca olduğumu biliyorum ama yine de korkuyu tepemden ayaklarımın ucuna kadar hissediyorum. Leyla Teyze, ikimize de sarılıp öpüyor ve duruşmasının olduğunu söyleyip, her zaman olduğı gibi koşarak çıkıyor. Deniz Ablâ da ana sponsorun yetkilileri ile görüşmek üzere vakfa gideceğini söylüyor ve bir öpücük gönderiyor, yumuşak adımlarıyla uzaklaşıyor. Gözden kaybolunca kendimi bana bırakılmış, en gerideki duvarın önünde buluyorum. Bu duvarın hemen sağından dar ve yine simsiyah bir koridor ile çıkışa gidiliyor.

Bağdaş kurup oturuyorum önünde, ne yapabileceğimle

ilgili en ufak bir fikir yok kafamda. Bu yüksekliği ve karanlığı sevdiğimi hissediyorum. Beni içine aldığını, karanlıktan korkmadığımı, hatta sevdiğimi, ait olduğumu hissediyorum. Çantamdan izim defterimi çıkartıyorum. Gözüm karanlıкта, kalemim kıpırdamıyor. Bir an Ada'nın daha gelmediğini fark ediyorum, evden çıkarken aradığımdan beri en az bir saat geçti, neyse vardır bir işi, gelir birazdan diye düşünürken oturduğum yerden gözümde gölgeler canlanıyor. Büyük, güzel gölgeler, karanlığı aydınlatacak, bakanın içini ferahlatacak, ılık bir esinti hissedeceği gölgeler, canlı olacak, meyve olacak, hayat olacak gölgeler...

Kalemim kıpırdamaya başlıyor ve defterimde kocaman bir ağaç oluyor çizgiler. Hani bir yolculukta, yolda yanından geçeriz ya, uzakta arazinin ortasında durur tek başına. Gözlerimizi kısarız, yaklaşmak isteriz hatta üzerinde ne meyve olduğunu merak ederiz. Yanımızdaki herkes bir isim söyler ama fark etmez aslında elma, badem veya portakal olması. Seviniriz işte...

Sergiden ıkanların da böyle sevinmesini istiyorum.

Ada, pat diye sol yanıma oturuyor, karanlıкта ilk önce pek iyi seçemiyorum.

"Ali'yle karşılaştık kapıda" diyor, saçımda ayakta Ali'yi görüyorum.

-Kızım vere vere bu en sondaki duvarı mı vermişler, anem torpil geçmemiş demek sana. Zifir karanlık ya burası!!!

Ali, melip izimime bakıyor. "Bu portakal ağacı" diyor gülümseyerek. "Evet" diyorum.

-Portakal ağacı ha! şahane, hani yazlığa giderken grdgnde, geldiğini anlarsın da sevinirsin ya.

-Yaşa Ada! Tam bu işte istediğim. Ayrıca da insanlar sergiden ayrılırlarken de bir teşekkür gibi olsun yani, bilemedim işte! Ada sen yazarsın bir şeyler, şu sağ tarafa.

Gözlerini kısarak bakıyor Ada, simsiyah duvara.

-Yazarım Aslı.

İki küçük çocuk gibi sarılıyoruz oturduğumuz yerde ve Ali'nin ayaklarının yanına yuvarlanıveriyoruz. İki adım yana kayıyor, gülerek.

-Hadi gelin size içecek bir şeyler ısmarlayayım.

Üçümüz, neşe içinde çıkıyoruz galeriden. Kapının dışında bir kez daha dönüp bakıyorum, içimde ufak bir kuş kanat çırpıyor.

En güzel caddenin en güzel kafesinde, en güzel masada, en sevdiğim iki insanla oturmanın keyfi, şaşkınlığı, heyecanı içinde sütlü kahvemden kocaman bir yudum alıyorum. Kaçamak gözlerle ne zaman Ali'ye baksam göz göze geliyoruz. Ben kocaman bir yudum daha alıyorum, sanki bir şey görecekmişim gibi kocaman bardağımın içine bakarak. Ada, durmadan anlatıyor. Başta takip edebiliyordum ama şu anda gerçekten ne anlattığını anlamıyorum. Ali dinliyor, yorum yapıyor, başını sallıyor.

Kaçırmamam gereken dersin saatinin gelmesi ile istemeye istemeye kalkıyorum. Kahve paramı Ada'ya veriyorum gizlice. İkisini birlikte bırakıyorum, cadde boyunca yürürken onu düşünüyorum. Arkamdan baktığını biliyorum.

Bazı anlarda zamanın yavaşladığını hatta durduğunu, bazı anlarda da ne kadar hızlı geçtiğini fark etmek biraz sarsıcı olsa da, geçici olduğunu bildiğim şu güzel zamanların keyfini hissediyorum. Varsın geçsin ne yapayım. Ağaçların dalları arasından süzülen güneşe göz kırptıyorum.

Yaz geliyor, seviniyorum sanki.

Kaçıncı yaz olduğunu hatırlayamıyorum babamın gidişinin ardından. Dört, beş, altı. Galiba altıncı yaz, güneşi görmediği...

Hızlı adımlarla, önüme bakarak ilerliyorum. Kuş sesle-

ri cınılıyor etrafta, ılık ılıa bir koşturtmaca içindeler sanki. “Ne var be!” diye bağırarak içimden geçiyor. “Nedir telaşınız, nereye yetişeceksiniz, yaz geliyor işte, ahmaklar! Sevinecek başka şey bulun. Hatta sevinmeyin be!” kulaklığını takıp sonuna kadar açıyorum müziği, hiçbir sesi duymak istemiyorum şu anda. Koşarak kendimi, kalkmak üzere olan dolmuşa atıyorum.

Sırt çantamdan cüzdanımı çıkartırken, telefonumun ekranında Ali’den gelen mesajı görüyorum.

“Buradaki son birkaç günüm, seni görmek istiyorum”

İçime bir kor daha düşüyor aniden, sanki eksikmiş gibi.

Gidiyor musun gerçekten?

Başka bir ülkeye, başka bir toprağı, havaya. Bambaşka bir hayata.

Gitmesen, kimse gitmese.

Niye sevdiklerim hep gitmek zorunda. Tek çare sevmek mi?

Tek çare sevinmemek mi?

Yoksa herkesten önce çekip gitmek mi?

“Çok yoğunum proje teslim edeceğim, sonra da sergiye yapacağım ağacı tasarlamam lazım” yazıyorum.

Üffff, bir de montu var bizim evde. Keşke yanımda getirseydim de verseydim bugün. İkinci mesajı yazıyorum.

“Yarın buluşalım, montunu getireyim”

Cevap gelmiyor. Kırdım mı acaba? Belki de kırılması iyi. Sonradan paramparça olmaktan yoruldum ben.

Ben kim, gönül işine girmek kim zaten. Bazen çocuk gibi oluyorum işte. Unutuyorum gerçekleri, kapılıp gidiveriyorum akışa. Başıma ne geldiyse bundan gelmedi mi sanki? Çocukluğum elimden alındığında belliydi artık her zaman büyük olacağım.

Artık tam bir büyük olup tüm sorumluluğu üzerime almanın zamanı gelmedi mi?

Saatlerdir oturduğum şu sınıfta, tek fark ettiğim şey günün geceye dönmekte olduğu ve etrafta kimsenin kalmadığı. Durmak ne kadar zor ise toparlanıp gitmek de öyle.

Atölyeye yürürken günün ışıkları neredeyse tamamen çekiliyor.

Annemi aramam lazım ama canım istemiyor.

Canım sadece gidip boğazıma kadar pislğe batmak istiyor.

Atölyenin kapısına geliyorum, ardımda iki adımla. Ufak bir hamle ile bakıyorum sağa yere doğru. Duruyor.

-Niye görüşmek istemiyorsun benimle Aslı?

Çok ani oldu bu soru, hazırcevap olamamamın ezikliği içinde saçma sapan bir şey gevelememek için susuyorum.

-“Gerçekten seni görmek istemiyorum” dersen bir daha görmezsin biliyorsun.

Hayır bilmiyorum, neyi isteyip, neyi istemediğimi bilmiyorum.

Bunu sürdürmeyi, durmayı, kalmayı, bir adım atmayı, kaçmayı, dönmeyi bilmiyorum. İtiraf etmeyi... Bilsem neler olur biliyor musun sen? Bir itiraf etmeye başlarsam neler olur...

-Şu parayı da alır mısın lütfen. Kahve içmeye ben davet etmiştim sizi.

Suç işlemiş de yakalanmış gibi başım önde alıyorum parayı. Bilemediğin ne çok şey var Ali.

-Montun bende.

-Biliyorum kalabilir.

-Sen beni niçin görmek istiyorsun?

Tek söyleyebildiğim bu ve kendimden çıkan sese bile inanmıyorum şu anda. Yer yarılrsa ve içine kaçsam ne kadar çok sevineceğim.

Bir adım daha yaklaşıyor, neredeyse göğsüne geliyorum. Görebildiğim ayakkabıları sadece. İşaret parmağı ile çeneme dokunarak başımı kaldırıyor. Elektrik çarpmış gibi geriye fırlıyorum.

Şaşıyor, ne yapacağını bilemiyor, özür dilemek istediğini biliyorum.

-Aslı, seni ürkütmek istemedim. Özür dilerim. Seni kıracak bir şey yapmak istemem ama senden hoşlanıyorum işte. Bundan doğal ne var Allah aşkına. Haa, sen benden hoşlanmıyor olabilirsin. Bak ben buna alışığım, söylersin olur biter.

-Hoşlanıyorum...

-O zaman niye bu kaçış?

Kapının önündeki banka yan yana oturuveriyoruz. Eliyle, usulca yüzüme düşmüş saçlarıma dokunuyor. Yüzümün ne kadar kırmızı olduğu şu anda o kadar önemli değil. Tek düşünebildiğim sadece o. Ve onu sonsuza kadar sevebilmek. Ama ya o?

-Bak Aslım... Ablamın yazdıklarını okumayı bitirdin mi bilmiyorum ama... Ben, senden biraz daha küçüktüm, tam olarak bilemediğim bir şeyin, sevginin peşinden bin bir takla atmaya çalışırken, hep yere çakıldım. Ya öğretmenden dayak yedim ya ablamdan. Böyle sevilirmiş insan zannediyordum. Ben o yaşlarda sadece kendimi sevdirmek istiyordum. İşin doğrusu, annemin, babamın bana ayıracak sevgileri pek kalmamıştı. Ya da bana yetmiyordu o sevgi, bilmiyorum işte. Annem çok kısa bir süre içinde ölmüştü zaten, her şeye, herkese sırtımı döndüm, inkâr ettim her şeyi, sevgisiz daha rahat yaşanacağına inandım. Hayalimdeki kahramanım olan

amcamın yanına öylece gıdiverdim herkesi, her şeyi ardımda bırakarak. Anlayacağın kaçtım. Senin yaşındaydım Aslı.

-Evet okudum... 6 yıl, tam 6 yıl ablanla konuşmamışsın. Hiç özlemedin mi?

-Özlemez olur muyum Aslı, her gün, her saat, her an o özlemlerle yaşadım ben. Birini sevmen için onun da seni sevmesi gerekmediğini çok sonraları anladım. O zamanlar ablamın beni değil, kimseyi sevmediğine inanıyordum. Ama ben onu, bugün nasıl seviyorsam öyle sevdiğimi anladığımda buraya dönmeyi planlamaya başlamıştım zaten. Ama hayat elini benden çabuk tuttu. Manolya'nın ameliyatı planlarımı hızlandırdı yani anlayacağın. O zaman anladım ki hayatla, sevgiyle, aşkla, özlemlerle, varlıkla, yoklukla ilgili planları yapmamızın pek de anlamı yok vakit kaybetmekten başka. Hayat öyle bir an yaratıyor ki, en önemli şeyin en önemsiz şey olduğunu sana gösteriveriyor. Tek önemli şey var Aslı benim bu yaşadıklarımın öğrendiğim...

-Nedir?

-Keşke dememek.

O beş harf tek tek yüzüme çarpıyor tokat gibi. Daha 19 yaşındayım ben, 19! Beynimde "keşke"lerimden başka bir şey yok ki!

-İçinden neler geçirdiğini tahmin edebiliyorum Aslı, o ürkek yüreğinin içinde ne fırtınalar yaşadığını, ne kadar çok "keşke" olduğunu. Ama inan bana yüreğini açmak, bir adım atmak için yardım istemek, sevgiyle çok daha kolay oluyor. Amcam, zamanının öğrenci lideri, hapislerde işkencelere dayanmış, kahramanım amcam! Yeşil parkalı halini gözümde canlandırırdım hep. Söz vermiştim kendime onun gibi olacağıma. Ama gerçekler hiç de böyle değildi. Aslı, yıllar içinde amcamın sevdiği kadının aşkından mahrum, hayat damarlarından biri kopuk nasıl yaşamaya çalıştığına şahit

oldum ben. En acı “keşke”lerinden birini amcam bana, onun yanına taşındıktan birkaç yıl sonra itiraf etti Aslı. Hayatının ilk ve tek aşkına, anneme olan aşkına sahip çıkamadığını, sadece ölmekten korktuğu için kaçtığını... Kolayına kaçıp sanki onu korurmuş gibi dönüşü olmayan bir yola gittiğini... Oysa her gün ölüyordu zaten, yavaş yavaş. Ne acı, bu kaçış sadece onları değil, tüm aileyi bizleri kökümüzden sarsmıştı aslında. Ben, amcam gibi olmak istemediğimi yine amcamın sayesinde anladım. Her ne pahasına olursa olsun sevdiklerime dört elle sarılacağıma o gün karar verdim. Ve sevgi sevgiyi yarattı Aslı. Hayatın mucizesi de bu işte.

Hiç düşünmeden ellerini avucumun içine alıp öpüyorum, öpüyorum, öpüyorum.

Ne kadardır böyle yan yana oturuyoruz bilmiyorum. Zamanın durmuş olmasını istiyorum, hatta zamanın artık olmamasını...

Beni kolunun altına alıp, saçlarımı öpüyor.

-İçeri girelim Aslı, üşüyeceksin.

İçeri giriyoruz birlikte, sessizce arkamdan geliyor.

İçimde, derinde bir şeylerin kıpırdadığını, parçaların yer değiştirdiğini hissediyorum, mutlu, hatta hafiflemiş ve hatta güzelleşmiş hissediyorum kendimi.

Emin adımlarla dolabıma gidip eşyalarımı çıkartıp, masaya yayıyorum aletler, kalemler, kâğıtlar... Sırt çantamdan bilgisayarımı da çıkartıyorum masanın üzerine. Sessizce beni izliyor. Bakmamaya çalışıyorum ona, yoksa koşarak üzerine atlayacağımı biliyorum. Diğer taraftaki sandalyeyi de benimkinin yanına çekiyorum. Oturuyor yanıma.

Çizimleri çıkartıyorum, temiz bir sayfa açıp yeniden çizmeye başlıyorum. Siliyorum tekrar çiziyorum, siliyorum, tekrar çiziyorum.

-Nasıl?

-Bayağı portakal ağacı.

-Portakalları yok ama.

Biraz düşünüyorum şu portakal meselesini, iyi geliyor.

İnsanın iki şeyi aynı anda düşünemediğini fark ediyorum, hoşuma gidiyor. Aklıma bir fikir geliyor.

-Ağacın gölgesini duvara yansıtacağım ya

-Evet?

-Portakalları önceden duvara tuttursak?

Biz diye konuştuğumun o da farkında ben de.

-Tabi o güne kadar kalacak mısın burada bilmiyorum?

-Evet, sergiden hemen sonra döneceğim. Son sömestrimi yazın bitirip artık işe güce bakmam lazım. Yedinci yılım bu yıl, amcama çok yük oluyorum artık.

-Sonra?

-Bilmiyorum sonrasını, dediğim gibi uzun vadeli planların ne hale geldiğine yakından şahidim ben. Bakalım göreceğiz.

Bir yandan bilgisayarda çizim yapıyorum.

-Belki dönersin.

-Elbette döneceğim Aslı... Şu portakalları duvara tutturma konusu...

-Evet?

-İki günde bozulurlar.

-Haklısın... Ben de portakal yaparım o zaman, plastikten veya en kolayı alçıdan ama kırılabilirler, neyse bir şey düşüneceğim artık. Süngerden yapsak? Hem asması da kolay olur.

-Aferin Aslı, büyük sanatçı olacaksın biliyorsun değil mi?

-Hayır.

-Ne hayırı?

-Bilmiyorum yani.

Gülüyor, avucunu çenesine dayıyor ve hafifçe başını sağa sola sallıyor. Bu dilsiz sözcükler bir süre gülüşerek, koklaşa-

rak, öpüşerek havada uçuşuyor.

Çizimimi bitirip, ne kadar uzaklıkta ne açıyla ışık vermem gerektiğinin de hesabını yapıp, bilgisayarın ekranını çeviriyorum ona doğru;

-Güzel olacak.

-Bence de. Ağacın sağına Ada bir yazı hazırlayacak ya, onun yanına bir sepet gerçek portakal koysak nasıl olur, insanlar çıkarken alsalar.

-Harika olur!

Harika olacak bizim ağacımız biliyorum.

Biz harika olacağız...

Bu sefer metroyu kaçırmak istemiyorum ve saati kontrol edip toparlanmaya başlıyorum.

“Seni metroya bırakayım.” diyor.

Elele yürüyoruz yolda. Çocukluğunu, okulunu, yaşadığı evi, oradaki ailesini, başka bir ülkede günlerin nasıl geçtiğini anlatıyor. Hele de küçükken yaptığı haylazlıkları ve Deniz Abla’dan yediği sopaları anlatırken çok komik oluyor, gülüyorum.

Vakit yine çok çabuk geçiyor ve durağa geliyoruz. Bekleyen vagona koşarak yetişiyorum, kapı kapanıyor, içeriden el sallıyorum.

Keşke sarılabilseydik diye içimden geçiriyorum hareket edince vagon. Bir kere daha yumuşacık öpseydi beni. Birkaç saattir hissettiğim o değişik tat damağımda kaybolup gidiyor. Müziği takıyorum kulağıma, sonuna kadar açıyorum sesi. Yanında oturan kadın rahatsız oluyor kulağımdan gelen sestten ters ters bakıyor. Kalkıp arkaya gidiyorum.

-Günaydın Ada, neredeyse bitiyor. Niye mi aramıyorum, bugün arayacaktım son parçayı da alınca. Sanayiye gideceğim, gel istersen. Aman aman gelme. Ne işin var tabi orada. Yok kızmıyorum da. Tamam tamam galeriye geçerken ararım. Neeee? Şiir mi yazdın? Şaka mı? Tamam gönder bakarım. Duvara mı yazacaksın? Kızım niye dalga geçeyim ya! Tamam okuyup arayacağım. Hadi kapa Ada ya!!!

Bizim sabah konuşmalarımız genelde hep bu tonda oluyor. Ama yine de birbirimizden daha iyi anlaşacağımız arkadaşlarımızın olmaması bu tona değişik bir sihir katıyor. Hadi benim neyse de Ada'nın fazlasıyla arkadaşı olabilir aslında. Ne olursa olsun seviyoruz birbirimizi diye düşünüirken maili geliyor.

Gerçekten yazmış...

Çok güzel olmuş.

-Ada, harika olmuş kızım. Dalga falan geçmiyorum. Başka yazdıkların var mı? Mutlaka okumam lazım, hatta Deniz Ablaya falan da gösterelim. Ali mi gördü? Beğendi... Tamam hadi galeride görüşürüz. Büyük harflerle çıktı al yanına. Nasıl mı alacaksın? Ay Ada hadi görüşürüz, kapatıyorum. Haa süngerleri almayı unutma, 25-30 tane al işte.

Gerçekten yazmış, tam istediğim gibi. Bazen şaşırtıyor beni bu kız. Biraz uğraşsa neler çıkacak içinden ama rahatken olmuyor işte. Zora gelecek ki ancak öyle olacak. Neyse bu iş onun için de bir dönüm noktası olur belki, kim bilir?

Hepimiz için olacak, hissediyorum.

Kısa bir süre içinde sipariş verdiğim parçaları alıyorum demirciden. İki spor çantası içine hem projektörü hem de parçaları sığdırarak galerinin yolunu tutuyorum. Kısa bir süre sonra kollarımda derman kalmasa da heyecandan pek umursamıyorum, sıradakilerin de yardımı ile dolmuşa atıyorum. İkinci dolmuştan sonra artık yürümeye dahi mecalim kalmasa da galerinin önüne geldiğimde heyecandan bacaklarımın titrediğini anlıyorum.

İçerideki güvenlik görevlisi fûme camın arkasından görüp dışarı çıkıyor ve çantaların ikisini birden alıyor elimden. Minnettar olduğumu söyleyemesem de teşekkür ediyorum. Siyah, uzun karanlık koridordan geçip kadife perdenin önüne gelince iki elimle perdeyi aralıyorum ki rahat geçsin. Birlikte bizim duvarın önüne geldiğimizde, Ada ve Aliyle beraber Leyla Teyze'yi görüyorum. Ada hemen yanıma geliyor çantalar dakileri çıkartmaya yardım edecek gibi eğiliyor yanıma;

-Aslı, şu şiirden vazgeçtim.

-Niye Ada?

-Annem beğenmeyecek şimdi, tadımız kaçmasın.

-Kızım deli misin ya, çok güzel yazmışsın. Hem beğen-mese ne olur, sen beğenmedin mi?

-Ben senin kadar yaratıcı değilim Aslı, hem güçlü hem de kendine güvenen...

Dayanamayıp "Neee?" diye bağırıveriyorum ve sesim bi-raz yüksek çıkıyor. Gözlerini kocaman açıp bana bakıyor Ada.

-Ne oldu kızlar ne kaynatıyorsunuz yine?

-Bir şey yok Leyla Teyze.

Ada'ya süngerlerin yerini sorup lafı geçiştiriyorum.

Gerçekten, portakal şeklindeki tüm süngerleri toplamış herhalde piyasadan diye düşünürken "annemler bu firmanın müşavirliğini yapıyorlarmış Aslı inanabiliyor musun?" diyor Ada. Sadece gülüyorum ve "kolayın" onun kaderi olduğunu düşünüyorum artık.

Yere çömelmiş projektörün önüne demir levhaların par-çalarını monte ederken bir yandan da Ali'yi arıyor gözlerim. Çok kısa bir süre yakalıyor onunkiler benimkileri ve karan-lık aydınlanıyor.

Gece, sevdiğim gece, siyah duvarımızda aydınlanıyor. Bir portakal ağacının altında, portakalların altında oturuyoruz üçümüz, gözümü kapıyorum bir an gerçek gibi. Üçümüz yan yanayız. Ada başını omzuma koyuyor. Saçları portakal kokuyor sanki. Öpüyorum. Elimi tutuyor, gözleri kapalı, yüzünde o güzel gülümsemesi ile. Ali bize bakıyor hemen yanımızda, kollarıyla dizlerine sarılmış. Her yer portakal ko-kuyor. Öyle seviniyorum işte.

Aklımda Ada'nın şiiiri var.

Şehirden çıkarısın da yola

İlk gördüğün daldaki portakala

*Öyle sevinirsin ki
Dünyalar senin olur gibi
İşte öyle sevindim
Seni görünce*

Altı mısranın ardına saklanmış korkuları, sevinçlerin ardındaki umutsuzlukları ve kaçışları. O kocaman gülüşünün ardında var olmaya çabalayan güzel Ada'nın hayatımdaki varlığını bugün daha çok seviyorum. Hayatımızın sonuna kadar aramızda, arada koparmaya çalışsak da beceremeyeceğimiz o ipin varlığını hissediyorum. Zaman zaman geriliyor, canımız yanıyor ve yaklaşıyoruz birbirimize. Beni, keşke ben gibi görebilse, daha çok mu sever? Günahlarımı, zavallılıklarımı, korkularımı ve yaşananları bilse, daha çok mu yanımda olur yoksa o ipi tamamen mi koparır. Bilmiyorum. Ama kıyamam, şimdiki dünyamızı başımıza yıkmaya cesaret edemem. Hayatımda olduğu için öyle seviniyorum işte...

Büyük gün, Cumartesi.

Aklımdaki tonlarca şeyin üzerine bir de sergi gelince uymak imkânsız oluyor.

Annem bile uyanmadan, kalkıp hazırlanıyorum. Bir not yazıp, sokak kapımızın yanındaki ayakkabı dolabının üzerine bırakıyorum.

“Sergi 3:00’te açılacak, 7:00’de de kokteyl var ona göre giyin anne.”

Kapıyı sessizce kapatıp koşarak merdivenlerden inerken pişman oluyorum yazdığımı. Nereye uygunsuz giyindi ki kadıncağız. Kendi uygunsuzluğumu kapatmaya çalıştığımın farkındayım, siyah t-shirt, siyah kot, siyah convers... Ken-

dime kızıyorum çoğunlukla, kızmamak için yapılması gerekeni çok iyi biliyorum da korkudan sadece kızıyorum işte.

Ada'nın haberi olmadan şiirinin bir metreye 3 metre foto blok üzerine baskısını almak için dün sipariş vermiştim. Baskıyı almak üzere matbaanın önüne geliyorum ama, çok erken olduğunu kapıya gelince fark ediyorum. Kapının önündeki yüksek saksıların bir tanesinin kenarına ilişiyorum. Neredeyse yaz gelmiş olmasına rağmen sabah ayazı insanı üşütüyor. Telefonumu çıkartıp bez çantamı yere bırakıyorum. Aklıma gerçek portakalları koyacağımız sepeti almadığım geliyor. Hem Ada'ya hem de Ali'ye mesaj yazıyorum. Belli ki ikisi de uyanmamışlar, cevap gelmiyor. Ne kadardır oturuyorum bu buz gibi saksının kenarında farkında değilim ama dükkânın sahibi station arabası ile kaldırıma yanaşınca seviniyorum. Hemen dükkânını açıp siparişimi teslim ediyor ama kocaman foto blokla galeriye nasıl gideceğim konusunda ikimizin de yüzünde soru işaretleri beliriyor. "Yürürüm" diyorum "nasıl olsa çok erken daha, aslında galeri bile açılmamıştır bu saatte". "Olmaz" diyor, babam yaşlarında, kır saçlı, kır bıyıklarının bir kısmı sigaradan sararmış amca, "çok havaleli, foto blok kırılır". Station arabasının bagajını açıp, arka koltuğun üzerine yerleştiriyoruz. Geri dönüp saksının yanına bıraktığım bez çantamı alıyorum ve arabaya biniyorum.

Kısa bir süre sonra galerinin kapısına geliyoruz, düşündüğüm gibi henüz açılmamış. Açılmasına da neredeyse bir saatten fazla var.

Bagajı açıp birlikte çıkartıyoruz foto bloğu ve galerinin kapısına dayıyoruz, çok teşekkür ediyorum, yılların ağırlığını hissettiğim elini sıkıyorum, "bir şey değil" diyor sadece, bıyıklarının ucu kıvrılıyor gülerken.

Hafta sonu, bu saatte cadde üzerindeki kafeler açık yal-

nızca. Galeriye görebilecek şekilde en yakın kafeye gidip oturuyorum. Keyfim yerine geliyor, bir fransız kafesinde bir fransız edasıyla büyük bir fincan sütlü kahve ve bir kruvasan sipariş veriyorum.

Çantamdan telefonumu almak için elimi içine soktuğumda tüylü bir şeye değiyorum ve hafif bir çığlıkla, korku içinde bez çantamı oturduğum kanepenin diğer köşesine fırlatıyorum. Bir yandan da etrafıma bakıyorum “gören oldu mu?” diye. Belli belirsiz bir “miyav” sesi gelse de ne ben kıpırdayabiliyorum ne de çantadaki canlı şey. Bu sırada garson, garip bakışları ile siparişimi getirip masama bırakıyor, aynı şekilde çantaya da bir bakış atarak arkasını dönüp uzaklaşıyor.

Avucumun içine sığacak büyüklükte, gözlerinin maviliği bile geçmemiş, minnacık bir tekir yavrusu çantanın içinden kafasını dışarıya çıkartıyor.

“Hey Allahım sen nereden çıktın ya, nasıl girdin sen sessiz sedasız o çantaya. Hay şapşal, gel bakayım, yahu seni annen arıyordur şimdi. Nasıl geri götüreceğim ben seni. Gel bakayım şu süt köpüğünü... Çok mu açsın sen, hay Allah.”

Miniği koltukta duran çantama geri koyup, sipariş tezgâhının yanına gidiyorum “kahve biraz koyu geldi de biraz daha süt alabilir miyim” diyorum, garson “ben getiririm” diyor, “yok ben beklerim” diye ısrar edince elime bir bardak dolusu süt köpüğü tutuşturuyor.

Yerime geri geldiğimde, heyecanla çantanın içine bakıyorum, o şapşal gözleriyle bana bakıyor, biraz korkmuş. Çantayı kucağıma alıp, kimsenin görmeyeceği şekilde arkam dönük oturuyorum. Parmaklarımı süte batırıp miniğin ağzına götürünce o minik pütürlü dili ile yalamaya başlıyor, içim gıdıklanıyor. Bir süre sonra annesinin memesini emer gibi emmeye başlıyor parmağımı. Neredeyse yarım bardak sütü

içtikten sonra avucumun içine kıvrılıp mırıldayarak uykuya geçiyor. Çantamda ufacık bir kedi yavrusu ile ne yapacağını bilemiyorum, bir yandan da kruvasanımdan kocaman bir ısırık alırken aklıma birden bire galerinin kapısına bıraktığım kocaman fotoblok geliyor. Kediyi çanta ile koltuğa bırakıp ayağa kalkıyorum ve galerinin kapısını görüyorum.

“Hay Allah kahretsin...”

Kasaya gidip hızla paramı ödüyorum ve nefes nefese galerinin kapısına doğru koşmaya başlıyorum. Füme camlı kapıya yaklaşıp yaklaşmaz güvenlik görevlisi kapıyı açıyor, içerde siyah duvara dayanmış bizim foto bloğu görünce derin bir nefes alıyorum. Bir yandan da çantamın ağzını açıp sesi soluğu çıkmayan yavruya bakıyorum, telefonumdan azıcık daha büyük olan bu yaratık mışıl mışıl uyuyor.

Bir elimde dev karton, diğer elimde de her zamankinden daha dikkatli tuttuğum çantam ile sergi salonuna giriyorum. Gecedен hazırlanmış eserler irili ufaklı çok profesyonelce yerleştirilmiş. Güvenlik görevlisi arkamdan sesleniyor “catering firması 12:00 de gelecek.” “İyi” diyorum, benim aklım portakallarda ve çantamdaki kedide oysa.

Galeri salonunun en sonundaki bizim duvarın önüne gelip, duvara ufak iğnelerle astığımız portakal şeklindeki süngerlerin biraz sağına duvara yaslıyorum foto bloğu, heyecanla projektörümü ayarlıyorum. Görüntü olağanüstü, tahminimden kat be kat güzel.

Çantamdaki minik ufak ufak hareketlenmeye başlıyor ve miyavlamaktan azıcık daha değişik ve yüksek tonda bir ses çıkartmaya başlıyor. Aklıma çiş ya da kakasının gelmiş olacağı geldiği anda her şeyi bırakıp koşarak galeriden çıkıyorum. Az ileride sokağın köşesinde bulunan park içinde toprak bir alan gözüme kestirip miniği dikkatlice çantamdan çıkartıp yere bırakıyorum. O kadar küçük ki bıraktığım anda çişini

yapıyor, yeni öğrendiği adımlarla da gezinmeye çalışıyor bir karışık yerde. Sonra da kakasını yapıyor, sanki uzun zamandır yaparmış gibi ön ve arka patileriyle kapamaya çalışıyor toprağı. Kaldırıp kafasını bana bakıyor ve hızla ayaklarıma dolanıyor. Biraz önce onu burada bırakmayı düşündüğüm için içim cız ediyor, elime alıyorum, minik patileri ile üzerime tırmanıp boynumu bulunca rahatlıyor bir yandan da ufacık tırnaklarıyla sanki annesine sokulmuş da emecekmiş gibi patilerini açıp kapatıyor. Bir süre parkta oturuyoruz bu şekilde. Ne yapacağımı düşünüyorum. Hiçbir fikrim yok. Ama onu bırakamayacağımı biliyorum artık. Kaderini kendi çizen minicik bir canlı ile baş başa kalmak çok değişik duygular uyandırıyor içimde. Bir canlının boynumdaki nefesi sergi heyecanımı unutturuyor neredeyse.

Miniğı alıp tekrar çantama yerleştiriyorum. Galeriye doğru yürürken çantamın ağzından kontrol ediyorum, uyuyor.

-Ada?

Ada arkası dönük, elinde hasır bir sepet, kendi şiirine bakıyor. Boyunun iki katı yüksekliğinde beyaz blok önünde, düşük omuzları ile olduğundan da küçük duruyor. Turuncu pantolonu ve turuncu conversleri ile portakala benzediğini düşünüp gülüyorum. Sesime dönüp baktığında ağladığını fark ediyorum. Koşarak geliyor ve boynuma sarılıyor. Hıçkırıklardan ne söylediğini anlamıyorum.

-Ne oldu? Kime ne oldu Ada?

-Aslı inanamıyorum

-Adacım tamam ağlama da anlayalım, neye inanamıyorsun?

-Bana, benden daha çok inandığına inanamıyorum Aslı!!!
Sarılıyoruz birbirimize, bu arada çantadaki minik kedi-
den beklenmeyecek bir ciyaklama duyulunca ikimizde kor-
kudan iki yana savruluyoruz.

Ada dehşet içinde çantama bakıyor. Daha fazla korku ya-
ratmamak için, usulca bir elimi çantanın içine sokup yavru-
yu çantanın içinden çıkartıyorum.

-Tanıştırıyım Ada, bu Portakal.

-Kızım o tekir! Aslı deli misin ya nereden aldın onu!

Almadığımı, kendisinin beni seçtiğini ve ne yapacağımı
bilmediğimi anlatıyorken bizim minik tekir namı diğer Por-
takal avazı çıktığı kadar ağlamaya başlıyor.

-Aslı, bu hayvan aç.

-Adacım hayvan deme istersen, o Portakal.

-Kızım bu çok küçük, ne yiyecek bu Portakal?

Kahkahalarımız ve minik Portakalın sesi tüm galeriyi
çınlatıyor.

-Ada, gidip süt alalım, bir de kutu ve gazete kâğıdı falan
bulalım.

-Sen kedi baktın mı daha evvel?

-Yok, sen?

-Balık bakmıştık...

Şehrin en ünlü sanat galerisinde, sanat camiasının önem-
li isimlerinin eserleri arasından gülerek çıkıyoruz, portakal
ağacımızı, şiirimizi ve önündeki portakal sepetini ardımızda
bırakarak, elimizde minicik canlı Portakalımızla.

Parkta, üçümüz, bu dünyada sadece biz varmışız gibi va-
kit geçirirken cebimdeki telefonun çalması ile irkiliyorum.

-Aslı, neredesin? Herkes geldi neredeyse. Ada seninle mi,
Leyla Teyze soruyor.

Sesini duymak içimi ısıtıyor. Beş dakikaya orada olacağı-
mızı söylüyorum Ali'ye. Portakal'ı ne yapacağımızı bileme-

den tekrar çantama koyup elimizde boş bir kutu ile galeriye doğru koşuyoruz. Ada bir yandan da söyleniyor.

-Annem üç defa aramış, kesin kötü bir şey diyecek. Yoksa şiirimi beğenmedi mi, kaldırın diyecek belki.

-Ada saçmalama, beğenmemiş bilse olsa o duvar bizim, kaldırmayacağız.

-“Direni duvar” diyorsun yani.

-“Direni Ada” diyorum.

-Ufff! İçim sıkıldı ya.

-Sen şiiri bırak kediye ne yapacağız biraz onu düşün.

-Kapıdaki güvenliğe versek, akşam alırız.

-Kutudan çıkarsa ezilir vallahi ayakaltında, adamcağzı nasıl baksın ona.

-Dur bakalım bir çare bulacağız. Sen de ciyak ciyak mi-yavlama bir yandan!

Üçümüz, birbirimizden güç alarak emin adımlarla giriyoruz salona. Holde Leyla Teyze karşılıyor misafirleri, bizleri görünce kollarını kocaman açıyor. O an rahatlıyorum. İkimize de aynı anda sarılmaya çalışsa da Ada annesinin kollarında daha çok kalıyor doğal olarak.

“İkinizle de gurur duyuyorum kızlar, canlarım.”

Gözleri kıpkırmızı, “ayrıca da daldaki portakalı görmüş kadar sevinçliyim” deyip kızına bir kere daha sarılıyor. Ada’nın ilk defa sesi soluğu çıkmıyor, çok heyecanlandığını biliyorum. Ada’nın kulağına eğilip “annen çantadaki Portakala da sevinir mi acaba?” diye fısıldıyorum.

“Sakın, saçmalama!” diyor

“Bu gece saklayacağız, sonra bakarız çaresine, bu arada dikkat et de hayvan pardon Portakal boğulmasın çantada.”

Biraz ilerleyince Ada, babasını görüyor, Cemil Amca ünlü bir iç mimar ile sohbet ediyor, yanlarına gidiyoruz bizi tanıştırıyor “portakal ağacının sahipleri bunlar” diyor. Yüzümüz

kızarıyor. Başarmanın mutluluğu ve gururu her halimizden belli oluyor ve biz elimizi kolumuzu nereye koyacağımızı henüz bilemiyoruz.

Gözüm annemi arıyor ama göremiyorum, görsem rahatlayacağım. Deniz Abla, babası Osman Bey ile amcası Orhan Bey'in arasında misafirleri karşılıyor. Koşarak yanına gidiyorum.

-Deniz Abla, biraz gelir misin?

-Ne oldu Aslıcım?

Çantamı açınca ufak bir çığlık atıyor.

-Abla ne olur kimseye söyleme, adı Portakal, anlatırım sonra ama şu anda onu bırakacağımız bir yer yok.

-Peki ver bana çantanı diyor.

Açıp açıp bakıyor içine. Çok kısa bir süre sonra Portakalı alıp süveterinin içine koyuyor. Derin bir nefes alıyorum.

Biraz sonra vakfın burs ve destek verdiği çocuklar, gençler ve aileler dolduruyor salonu, garsonlar onlara meyve suyu ile çikolatalı, meyveli ufak pastalardan ikram ediyorlar. Sadece üç yıl önce gerçekleşen o korkunç katliamdan sonra paramparça olan vücutların yanı sıra paramparça olmuş ruhları da bir araya getirmeyi hedefleyen bu vakfın ne kadar büyük bir aile haline geldiğini görüyorum ve bu ailenin bir parçası olmaktan gurur duyuyorum. Ama bir yandan da umutsuzca annemi arıyorum.

Salonun sonunda bizim ağacın altında buluyorum annemi ve Ali'yi. Ada'nın şiirinin altına Ali'nin getirdiği büyük hasır sepetin içine bir file dolusu portakalı yerleştiriyorlar, diğer sepeti de yanına koyduklarını fark ediyorum. Annem beni görünce seviniyor, en az benim kadar.

Sarılıyorum, "ne kadar güzel olmuşsun anneciğim" diyorum. Yüzü kızarıyor, ceketinin içindeki gömleğini düzeltiyor.

-Süper olmuş bu sepet Ali, o küçük ne için?

-Ada'nınki mi?

-Evet

-Belki kabukları atarlar.

-İyi fikir!

Bu arada Orhan Amca geliyor. Ağacın altına, hiçbir şey söylemeden duruyor. Masmavi gözleri gözlüğünün ardında da belirgin, keskin bakıyor. Bir adım sağa atıp şiiri okuyor, yüzünde o beklediğim gülümseme beliriyor. Bir tane portakal alıyor sepetten. Şiiri tekrar okuyor. Sonra cebinden cüzdanını çıkartıp diğer sepetin içine bir miktar para bırakıyor. Onun ardından gelen birkaç misafir de aynı şekilde yapıyor.

Ali ile birbirimize bakıyoruz ve seviniyoruz, ellerimiz gizlice birbirine değiyor. Sarılıp şakağımdan öpüyor, "sen iyi bir insansın Aslı, hem de çok iyisin" diyor.

İçimden, "yanılıyorsun" diyorum.

Saatler ilerledikçe, çocukların ve gençlerin yerini şehrin kalburüstü insanları ve sanatçılar almaya başlıyor. Garsonların alkollü içecek ve ordövr servisiyle ortam daha da ısınıyor ve sesler yükselmeye başlıyor. Birçok eserin yanına, satıldığına dair işaret konuyor. Bizim sepetimizde de epey bir para birikiyor. Ada, Emre'ye para sepetine göz kulak olma görevi verdiğinden Emre yerde, biraz da sıkılmış bir ifade ile oturuyor. Ada'yla bara gidip, meyve suyu bardaklarına şampanya koyuyoruz. Çok geçmeden "fena çarpılırsınız, bir şeyler yiyin" diyor Ali yanıımızdan geçerken. Ada ile birbirimize bakıyoruz ve kahkahayı patlatıyoruz. Bizden başka herkes anlıyor zaten sarhoş olduğumuzu.

Deniz Ablayı arıyorum, sonunda bizim ağacın altında Emre'nin yanında yere oturmuş olarak görüyorum, ikisinin de yüzündeki ifadeden yaptıkları gizli şeyden büyük keyif duydukları belli oluyor. Tahmin-ettiğim şey oluyor. Deniz

Abla sveterinin içindeki minik kediye Emre'ye gösteriyor. Anında, yanı başlarında ayakta duran anneannesi Rahime Teyze'nin ve dayısı Macit aēabeyin haberi oluyor. Ve tabi ki birkaç dakika içinde ailenin diēer tüm fertlerinin de.

Leyla Teyze gözlerini kocaman açmış neler olduēunu anlamaya alışıyor. Ada, durumu benden çok kısa önce fark edip ortadan kayboluyor. Deniz Abla, neyse ki ortalıēı sakinleştiriyor ve biraz yorulduēunu, kediye de alıp eve gideceklerini söylüyor. Minnettar gözlerle bakıyorum, "bu akşam bakarım Aslıcım, yarın gelir alırsın" diyor.

Kısa bir süre sonra Deniz Abla ve Portakal, Manolya Abla'nın da doēumu çok yaklařtıēı için onu yalnız bırakmak istemeyen eşi Macit Aēabey ve Rahime Teyze ile ayrılıyorlar galeriden.

Ada'nın karton meyve suyu bardaēına hazırladıēı ikiden bir yudum alıyorum, hoşuma gidiyor.

-Bu ne Ada?

-Votka enerji ieceēi, feci kusturur söyleyeyim.

-Niye içiyoruz o zaman ya?

-Tamam, az i işte diye söylüyorum.

-Sepette kaç para toplandı bu arada?

-Bilmiyorum Ali'de paralar.

-Ali nerede?

-Bak, şurada. Konuřtuēu o ünlü manken deēil mi?

Kulaēıma bir melodi takılıp kalıyor, bir keman sanki içimde alan.

Kalabalık, karanlık içinde sanki ben bir yerde duruyorum ve etraf dönüyor mziēin ritmiyle. Her dönüşte onu kaybediyorum ve tekrar çabalıyorum bulabilmek için kalabalık içinde. Neredeyse onun boyunda, dergilerde grdēmzden daha güzel o kadınla. Kadının ellerine takılıyor gözüm koyu bordo, uzun tırnakları havada neonlu izler bırakıyor

konusurken. Sanki ikiden fazla eli var, bir eli ile bardak tutarken diğerkleri Ali'nin yüzünde, saçlarında dolaşıyor, ışıklar saçarak. Kapının girişindeki büyük perdenin soluna saklanmış onları izliyorum. Perde, duvarlar ve gece gibi karanlığım burada. Boncuk boncuk terliyorum, elim kayıyor perdeden, dengemi kaybedip arkasına yayılıveriyorum.

Düştüğüm yerden tekrar görmeye çalışıyorum. Görüyorum ikisini. Hareketleri yavaş, uzun izler bırakıyor gözümde, sonra başkaları ile yer değiştiriyorlar. Onlar döndükçe benim başım daha çok dönüyor. Aslında bal gibi biliyorum onların dönmediğini. Son bir gayret ile ayağa kalkınca iyice midem bulanıyor. Kapının önünde sigara içen kalabalıktan faydalanıp kendimi sokağa atıyorum.

Biraz uzaklaşınca adımlarım hızlanıyor ve koşmaya başlıyorum. Geceyi, serin havayı ve sokak ışıklarını göğsümde hissedince rahatlıyor bedenim. Köşedeki parka geldiğimde aldığım nefes yetmez oluyor. İki büklüm oluyorum nefes alabilmek için ve kusuyorum. Ne varsa içimde çıksın diye çabalıyorum, kustukça yeterince kusamadığımı hissediyorum. Dizlerimin üzerinde yere çöküp bağırmaya başlıyorum.

“BEN ÖLDÜRDÜM! BEN!

YAŞAYABİLMEK İÇİN YAPTIM, NEFES ALMAYA DEVAM EDEBİLMEK İÇİN.

GÜNLERCE PLANLADIM! GÜNLER, GECELER, RÜYALAR, SAATLER, SANİYELER

VE ÖLDÜRDÜM!

BEN ÖLDÜRDÜM! BEN!

O DEĞİL BEN!

BEN!”

Hayatın çöp, sokakların çürük et kokmaya başlamasından anlıyorum saatlerdir nereye yürüdüğümü. Uzun ince floresanların aydınlattığı koridorlarda daha da kirli gözüküyor yüzler. Sesler seslere karışınca anlamını yitiriyor konuşmalar. Merdivenlerde biri kolumdan tutuyor. Bu gözleri tanıyorum da bu dişsiz ağız hiç tanıdık gelmiyor. İtip omzundan geçiyorum, idrar kokan basamaklardan üst kata. Kızartma yağı kokusuyla karışıyor burnumda asılı kalan o koku. Ellerim cebimde yürüyorum pisliği ile arındığım bu çöplükte. Ne çantamın ne de telefonumun yanımda olmaması keyif veriyor sinsice. Kaybolmanın dayanılmaz hafifliği ile bu gecenin son gece olacağını hissediyorum. Pis kanı akmış bedenimi bulamazlar, “daha iyi olur” diye düşünüyorum. İçimde değişik bir ferahlık hissediyorum, adımlarım hafifliyor, ayakkabılarıma bakıyorum, ayağımdalar oysa. Portakal geliyor aklıma, huzurlu uyuyordur şimdi. O minicik haliyle sokakta olmadığına seviniyorum.

Aynı koridordan iki defa geçtiğimi anlıyorum kapıdaki sıska, hafif kamburu çıkmış torbacıyı görünce. Neon ışıklı tabelanın altında, sırtıttığında üst üste binmiş, sarı dişleri arasından tezat pembe dili gözüküyor. Midem bulanıyor tekrar. İki tombul kadın beni itekleyerek bir yandan da muşamba benzeri kıyafetlerini çekiştirerek içeri giriyorlar. Torbacı da arkalarından giriyor, pantolonunun önünü çekiştire çekiştire.

Neon ışıklı, ucuz meyhanenin iki yanındaki meyhaneye girer girmez kesif bir duman gözlerimi o kadar yakıyor ki bir an göremiyorum. İlk nefesimde o leş gibi havayı genzimde hissediyorum. Dumana alışınca arkada her zaman oturduğu yerde yine, siyah, deri ceketli, pis sakallı o yaratığı görüyorum. Beni gördüğünde hep yaptığı gibi gerine gerine geliyor

yanıma. Ensemde tutup öpmeye çalışıyor, başımı kaçırınca o leş yemiş gibi kokan nefesi nefesime karışıyor yine ve o dikenli tel gibi sakalını hissediyorum yüzümde. Bir yandan da “neredesin kız, özlettin kendini” diye kulağıma fısıldıyor, ancak vahşi bir hayvandan çıkacak bir hırıltıyla.

“İki bira” diye sesleniyor bara, göz kırparak.

O sırada bir kargaşa oluyor, kesik kesik hareketler beliyor gözümde. Görebilecekmişim gibi dikleşiyorum çuval gibi oturup kaldığım yerde. Kalabalık bir grubun içinde, itiş kakış arasında uzun boylu birini görüyorum ve yere düşüyor. İçeride ne kadar adam olduğunu tahmin bile edemiyorum. İçimde farklı bir acı hissediyorum karın boşluğumda sonra sırtımda, nefesim kesiliyor. Son bir güçle kalkıyorum oturduğum masanın arkasından. Gözlerimin gördüğüne inanmamak için birkaç saniye bakıyorum.

Hiç düşünmeden aralarına giriyorum, Ali yerde kımıldamadan yatıyor, kaç kişi vuruyor göremiyorum, kum torbası gibi, gelen tekmelere tepkisiz yatıyor.

Pisliğe bulanmış bedenimi kapatıyorum üzerine, hislerim de etraftaki tekmeler, yumruklar gibi havada asılı kalıyor, acı kesiliyor, başını göğsüme bastırıp korumaya çalışıyorum, sırtımı siper edip...

Her şey daha yavaş hareket ediyor artık. Başımı hangi yöne çevirdiğimi bile anlamadan etraf kan kırmızısı oluyor. Bir el kolumdan yakalıyor, ayağa kalktığımda, etrafa sanki kapının göz deliğinden bakıyorum. Birileri “polis, polis!” diye haykırıyor. Sayısız, birbirine benzer, o ucu kalkmış, topuğu yamuk, çamurlu ayakkabı geçiyor yanıımızdan. Ali’ye bakıyorum yerde yatan, gitgide uzaklaşıyor sanki her yaptığım hamlede. Başımı biraz döndürdüğümde çelimsiz, bo-

zük şiveyle konuşan ve asla insanın yüzüne bakmayan genç garson Ali'yi ayağa kaldırıyor, bir taraftan da beni yerde sürüklüyor. Ali, Ali, Alim diyorum ama sesim çıkmıyor. Sesler kesiliyor, gri bir toz bulutu oluyor etraf. İçimde garip bir ferahlık hissediyorum, acılar da esen rüzgârla uzaklaşıyor ve derin bir nefes alıyorum, bir yere oturmaya çalışıyorum ya da oturtmaya mı çalışıyorlar beni, gözlerim sanki hâlâ kısık ve o delikten görebiliyorum. Biri elimi tutuyor, ellerimiz ıslak, Ali, Ali yanımda oturuyor, bir arabadayız. Ellerimize bakıyorum, kan var elimizde. "Kıpırdama yaralısın seni hastaneye götürüyoruz" diyor. Seviniyorum, benim kanım olduğu için.

Baktığım delik yavaş yavaş kısılıyor ve tekrar gri toz bulutunda kaybolurken o çıkıp geliyor, bulutların arasından. Her zaman sarımsak kokan nefesini ve nemli tenini hissediyorum suratımda, "ben seni öldürmüştüm" diyorum, sesim kısık çıkıyor. Sırıttıyor, avucunun içinde tuttuğu sigaradan derin bir nefes alıp, "Ben yaşıyorum, şimdi sen ölüyorsun" diyor sapsarı gözleri, yağlı suratıyla karşımda.

Gözlerimi açıyorum, acil servisin kapısında bir sedyeye alınıyorum.

-Ali, Ali Alim,

-Sevgilim, canım, dayan biraz, az kaldı.

-Bir şey söylemem lazım.

-Aslı, çok kan kaybettin, yorma kendini.

-Ali, ben öldürdüm o adamı, babam öldürmedi Ali. Benim yerime suçu... Öürsem Ali... Babamı... Alim...

Kulağımda sadece kalbimin atışını duyuyorum, boğuk sesler uzaklaşıyor yavaş yavaş. Ali'yi görüyorum arkadan, o

gri bulut içinde gözden kayboluyor. Son kez baksaydı bana keşke diyorum, yabancı bir sesle. Bir boşlukta kendimi görüyorum, üstüm başım tertemiz, saçlarım taralı.

Ve tüm sesler kesiliyor aniden.

Biri, ellerini yumruk yapmış gözlerimin üzerine bastırıyor sanki.

Sert, soğuk patiskayı hissediyorum ayaklarımın üzerinde. Üşüyorum.

Üşüdüğümü söylemek istiyorum. Yutkunuyorum. Soluk borumun yerinde paslı bir boru var sanki.

Yıllardır susuzmuşum gibi, dudaklarım çatlamış, dilimle dokunuyorum. Yarıklar yanıyor nemlenince. Ellerim de üşüyor, çarşafı hissediyorum, sadece soğuk aklımda. Üşüyorum ve hâlâ üşüdüğümü söyleyemiyorum.

Soğuk, ölümle yaşam arasındaki tek bağ galiba diye aklımdan geçiyor. Bilincim açık. Üşüyorum, ölmediğime eminim.

Pişmanım.

Gözlerimi açıyorum.

Oda, çarşaf her şey beyaz, gözüm kamaşıyor ve tekrar yuyuyorum gözlerimi. Kulaklarımı hissediyor muyum bilmiyorum, duymaya başladığım sadece uğultular. Bir siren sesi duyuyorum birden. Hastanedeyim.

Sol elim ısınıyor.

Gözümü açıyorum tekrar.

Elini görüyorum elimin üzerinde.

Bu huzurla ölmek istiyorum.

“Haydi, bakalım küçük hanım gözlerini aç artık.” diyor sevdiğimin sesi.

Buz gibi bir stetoskop değıyor göğsüme, doktorların konuşmalarını duyuyorum.

Başımı çevirip “üşüyorum” diyorum Ali’ye.

Uyandığımda başımda annem, Ali, Leyla Teyze, Deniz Abla, Ada, Cemil Amca, Macit Ağabey ve Orhan Amca’yı görüyorum. Hâlâ hissizim, hayat ve ölümün arasındaki o hassas bölgede geziniyor gibiyim. Biraz doğrulsam diyorum, sol tarafıma öyle bir bıçak darbesi saplanıyor ki, anında ısınıveriyor tüm vücudum.

Ali üzerime doğru eğildiğinde yüzündeki morlukları, sağ kaşındaki dikişi ve kapanmış gözünü fark ediyorum.

-Dalağını aldılar.

-Niye?

Bir iki saniye içinde odadaki ölüm sessizliği kahkahalarla bozuluyor.

Bir an Ali'nin oraya nasıl geldiğini, beni nasıl bulduğunu, o kavganın nasıl çıktığını da hatırlamadığımı fark ediyorum. Hafızam kesik kesik silinmiş sanki koca bir boşluk kafamın içi. Son gecedен tek hatırladığım, Ali'ye, onu babamın değil benim öldürdüğümü söylemem. Bunu da gerçekten söyledim mi yoksa hayal mi görüyordum bilemiyorum.

Leyla Teyze ile göz göze geldiğimde bir şeylerden haberdar olduğunu anlıyorum. Doktorun ve hemşirenin odadan çıkmasıyla, başucumda sürekli, gözyaşlarını elinde hamur gibi olmuş mendile silip, burnunu çeken anneme ve diğerlerine bakarak;

“Herkes çok yorgun, gecedен beri ayaktayız. Müsaade ederseniz azıcık Aslı ile konuşayım. Siz de biraz dinlenin” diyor ve herkes, söz dinleyen uslu çocuklar gibi sessizce odadan çıkıyor. En sona Ali ve annem kalıyorlar. “Biz kapıda-yız” diyor Ali alnımı severek, gitmesini istemiyorum.

Leyla Teyze, en yakındaki sandalyeyi yüzümü tam görece şekilde çekiyor yatağın yanına.

-Aslıcım, oraya, o pislik yuvasına niçin ve nasıl gittiğini sormayacağım sana. Hepimiz gençliğimizde böyle şeyler yapıyoruz, pişman oluyoruz veya olmuyoruz, geçiyor gidiyor bir şekilde. Ama bugün cenazen kalkıyor olabilirdi, Allah korudu seni kızım. Neyse şu anda sana sormak istediğim bir şey var. Bana her şeyi anlatmanı istiyorum. Eğer sen istemezsen kimseyle paylaşmam duyacaklarımı.

Kısa bir sessizlik oluyor, neyi ne kadar bildiğini bilmediğim için, susuyorum.

-Dün, acilin girişinde bayılmadan önce babanla ilgili Ali'ye söylediklerin... Baban nerede Aslı şimdi?

-Leyla Teyze... Babam hapiste...

Ne ameliyat yerim, ne de yediğim tekmeler, küfürler canımı acıtan.

Gözümnden akan kan içimdeki zehri temizleyecek olan.

Babamın elleri hafızamda, arkasından kelepçelenmiş, gözleri yandan bakarken bana. İçimden sökülsün çıksın istiyorum artık bu günah damgası. Şeytana sattığım ruhum temizlensin, öyle ya da böyle. Ölüme hazır temiz pak, saçları taralı kız olayım artık.

Gözümnden akan kan temizlesin bu bedeni, direnemeyen, direnmeyi bilemeyen, bir pislğe boyun eğen kızım ben.

Kimse kızmasın diye sesini çıkarmayan, gözlerini sımsıkı kaparsa hiçbir şeyin olmayacağını sanan kızım ben Leyla Teyze.

-Aslı, bak güzel kızım, herkesin hayatında hiç birimizin hayal bile edemeyeceği dramlar var. Belki daha da bilmediğimiz niceleri... Hayatın bir cilvesini yaşarken bir sonraki hamlesinin ne olacağını hiç birimiz bilmiyoruz. Bize biçilmiş roller var, üzerimize giymek zorunda olduğumuz kıyafetler gibi. Sen çok küçüksün yavrum daha. Hayata böyle başlaman çok acı elbette. Ama sana bir şey söyleyeyim mi Aslı, bu yaşadıklarımız, bir nefes süresince olup biten sayısız anlardan sadece birkaçı. Hepimiz, hayatın sihriyle yuvarlanıp gidiyoruz işte. Yaptığımız, başlamak ve bitmek basitçe. Tahmin edilemezi yaşamak hayat aslında.

Haydi, şimdi bana anlat tüm olanları.

-Sadece altı yaşındaydım.

Babamın yeni evinde, yeni bebeklerim vardı. Yeni bir anne, saçları bana aldığı bebeğin saçları gibi sarı olan. İki yıl, her hafta sonu evim olan bir yerdı orası, sadece kendi annem yoktu yanımda, mutluydum babamın yanında.

Sonra yeni bir kardeşim geldi, bir ağabeyin var artık dediler. Benden on yaş büyük bir ağabeyin varlığına başta sevinmiştim. Sinemaya, pastaneye hatta maça bile giderdik önceleri.

Bir süre sonra, yavaş yavaş kâbusa dönmeye başladı hayatım. Evde yalnızken garip kokulu bir sigara içerdi. O pis nefesini duymak istemezdim üzerimde. Kaçardım. Yakalardı beni. Babam yokken, anne ağabey ile birlikte beni soyar yıkardı, bana bakarlardı birlikte. Oğlunu seyrederdi, ufacık çocuğun canını acıtması gururlandırırdu onu. Birkaç yıl böyle geçti, her hafta karnım ağrısı da ateşim çıksa da babam gelir alırdı beni. İlk önce o evde banyo yapmayacağımı söyledim babama. Sonra da geceleri sadece onunla yatacağımı, o kadın olmadan. Babacığım hiçbir anlam veremedi bu düşmanlığıma, annemden etkilendiğimi söyledi durdu. Bir süre sonra babam da kalmam için ısrar etmemeye başladı ama bayramda, tatillerde mecburen giderdim evlerine.

On üç yaşıma geldiğimde artık aklım başımdaydı. Korkmam, kendimi korumam gerektiğini biliyordum. Ve dedemin kurban keserken kullandığı bıçağı, onlara gitmek zorunda kaldığımda götürdüğüm çantamda taşımaya başladım.

Bir yaz gecesi hava çok sıcaktı. Babamların oturduğu apartmanın arka bahçesinde, kameriyede komşularla çilingir sofrası kurmuşlardı. Babamın, o plastik gibi, sarı saçlı, mor pembe ruju dudağından eksik etmeyen 3. sınıf pavyon şarkıcısı kılıkli karısı gerdanını kıra kıra bir şarkı söylüyordu. Ben de yukarıdan, camdan onları izliyordum, pespayeliklerini, babamın, alkolün de etkisi ile bayıla bayıla eşlik etmesini. Bir an arkamda onu hissettim, leş gibi kokardı her zaman, alkolle karışık sarımsak kokusunu hissettim ensemde. Hiç korkmadım, aniden yüzümü döndüm ona. Beni öpmeye, o pis ellerini üzerimde gezdirmeye başladı. Çok sıcak

olduğu için üzerimde şort vardı. Şortumu üzerimden söküp çıkartması neredeyse bir saniyesini aldı ve yatağa fırlattı. Bu anı defalarca yaşamıştım. Yatağımın sağ tarafında yerde duran çantadan bıçağı almam benim de bir saniyemi almadı. Camdan giren, sokak lambası ışığında bir kılıç gibi parladı elimdeki bıçak. O pis dişlerini göstererek elini kaldırdı ama eli inmeden ben boğazını kesmiştim bile. Sarı gözlerindeki o korkuyu, çıbanlı, yağlı yüzündeki o ifadeyi hiçbir zaman unutmayacağım pisliğin. O sırtması asılı kalmıştı yüzünde, boynundan kan fışkırırken.

Yatağın köşesine oturdum, bir süre seyrettim onu. Ölümün gücünü, onun zavallılığını, ruhumda her zaman bu pis sırtmanın mührünü taşıyacağımı bile bile izledim. Daha 13 yaşındaydım.

O sıra içeride bir ışık yandı. Babam buz almaya gelmişti ki, beni gördüğü an elinden sürahi düştü ve tuzla buz oldu. Ben altım çıplak, elimde kanlı bıçak yatağın kenarında oturup kalmıştım. Hiç düşünmeden elimden bıçağı aldı, sapını temizledi. Polisi aradı.

“Alkollüydüm, sinirlendim, korkutmak için bıçağı salladım, boğazına geldi,” dedi.

Babamı alıp götürdüler, elleri arkasında kelepçeli.

Son kez bana baktı.

Ben babamı çok özledim Leyla Teyze...

İstersen hâkime de anlatırım.

Mayıs 2017

Evet, ben yaptım.

Yaşayabilmek için yaptım. Nefes almaya devam edebilmek için.

Küçücük bedenimi avuçlarının içinde yok etmeye çalışan o ellerden kurtulmak için yaptım.

Planladım mı?

Evet, elbette.

Günler, geceler, rüyalar, saatler, saniyeler boyu planladım.

Geceleri annemin koynundayken bile duyduğum, ruhuma sinmiş o kokuyu silebilmek için yaptım.

Derste parmak kaldırabilmek, dedemin elini tutabilmek, anneannemin göğsüne sığınabilmek için planladım her anını.

Niye mi anlatmadım kimseye?

Kime?

Ben sadece yıkadım, defalarca kazıdım artık benim olmayan o bedeni, aklımı, ruhumu. Ama o iz çıkmadı, o nefes hep asılı kaldı kulağım arkasında.

O tat kaybolmadı ağızımdan.

Ve öldürdüm.

Güneş batıyor, bir hastane odasında annemin patronu, Ada'nın annesi, ülkenin en ünlü avukatlarından biri olan, hayatımı ellerinde tutan kadınla birlikte gökyüzündeki kı-zılığa bakıyoruz. Camın içine dirseklerini dayamış, eli çene-sinde, kafasında binlerce tilki olduğunu biliyorum. Sessizlik uzadıkça, arada dönüp bana bakıyor. Gözlerini gözlerimde hissetmek güven veriyor. Vücudum yara bere içinde ama ruhum o kadar hafif ki, bir kelime söylersem ağızımı açıp, uçar gider diye korkuyorum.

“Babanı çıkardıktan sonra, bıçaklandığın o pislik kuyusu-nu da toptan kapattıracağım Aslı!”, deyip yine eli çenesinde, güneşin karşı binanın çatısından kayboluşunu izlemeye devam ediyor.

Bu yatakta, bu pencereden, siren sesleri arasında yeni bir hayata adım atıyorum. Bir bıçak darbesi ile biten bir hayat diğer bir bıçak darbesi ile yeniden başlıyor. Mutluluktan mı yaşlar süzülüyor gözümde yoksa ağrıdan mı bilemiyorum, fark etmiyor. Yaşadığım için şükrediyorum, başımı yukarı kaldırıp.

Minik Portakalı düşünüyorum, içim ısınıyor.

Leyla ve ben, belki farklı düşünceler ama aslında aynı

duygularla şu an hayata minnettar olduğumuzu hissederken kapı kırılacak gibi bir sesle açılıyor. İkimiz de sıçırıyoruz yerimizden.

Emre'nin, kocaman kıvırcık kafası, terli kıpkırmızı yüzü kapıda beliriyor. Nefes nefese bağılıyor,
-İkizler geldi! İkizleeeeeerrrr...

Gözlerimi kapatıyorum.
Rüyamda Ali yanıma uzanmış, sımsıkı sarılıyor bana. Kulağıma fısıldıyor.
"Sevgilim..."
Gözlerimi açıyorum, elim elinde...

"Tahmin edilemezi yaşamak aslında hayat.
Yaşadığımız, bir illüzyon sadece.
Sihirbaz, herhangi bir anda çıkar sahneye.
Siz şaşırıp kalmışken hayat arsızca akar
ve zaman dolduğunda da sihir biter."

Reyhan Saygın'ın romanı yanı başımızdaki kadınların hikâyelerinden oluşuyor. Genç-yaşlı, eğitilmiş-eğitimsiz, âşık-evli, zengin-fakir, sağlıklı-hasta... ama hepsi kadın. Kimi zaman hayatları kesişiyor, kimi zaman uzaklaşıyor. Ama kadınlar yan yana geldiklerinde güçleriyle hayatı yeniden yaratıyorlar...

ayizi kitap

ISBN 978-605-83419-1-3

9 786058 341913